

Cô gái văn chương

và
Tên hề
thích chết

1

Nomura Mizuki

Cô gái văn chương và Tên hề thích chết (Tập 1)

Cô gái văn chương và Tên hề thích chết (Tập 1)

Tác giả: Nomura Mizuki

Dịch giả: Runan

Hiệu đính: Nguyễn Hương Lan

Số trang: 339

Kích thước: 13 x 20.5 cm

Ngày xuất bản: 03-2014

Công ty phát hành: Thái Hà

Nhà xuất bản: NXB Văn Học

Type: litevil, cucnguyen0811, Masahiro, hoangminhquyen, canmoon28

Beta: saral, cucnguyen0811

Chụp pic + Tạo prc: saral

Nguồn: www.luv-ebook.com

Ebook: Đào Tiểu Vũ eBook - www.dtv-ebook.com

Chân thành cảm ơn các bạn hoangminhquyen, litevil, cucnguyen0811, canmoon28, Masahiro đã cùng mình tạo nên ebook này.

Giới thiệu

Một ngày nọ, câu lạc bộ Văn học nhận được một lời thỉnh cầu kỳ lạ: "Xin hai anh chị làm ơn giúp đỡ chuyện tình cảm của em!". Mọi việc chỉ đơn giản là viết thay một lá thư tình, hay là...

"Cô gái văn chương" Amano Tooko - một người yêu sách đến-mức-có-thể-ăn-tươi-nuốt-sống những tác phẩm văn học, và Inoue Konoha - một nam sinh cấp ba thích cuộc sống bình thường và trầm lặng. Trải ra trước mắt hai thành viên duy nhất của câu lạc bộ Văn học là câu chuyện về sự tuyệt vọng và tiếng ca ai oán của một "con quái vật" cô độc không thể tìm được sự đồng điệu với đồng loại.

Tác phẩm mới của Nomura Mizuki lấy bối cảnh học đường pha chút hài hước và bí ẩn, một câu chuyện nhẹ nhàng tan ra trong miệng, với chút vị đắng đọng lại trên đầu lưỡi xin được phép bắt đầu!

Cô gái văn chương là một **series light novel** nổi tiếng của nữ tác giả **Nomura Mizuki**, một trong những hiện tượng light novel được nhắc đến nhiều nhất tại Nhật Bản cũng như trên thế giới. Lượng tiêu thụ của bộ sách này lên tới vài triệu bản, những diễn đàn và cộng đồng mạng tại Nhật đánh giá nó như là một trong những series hay nhất từ trước đến giờ, đặc biệt là giải thưởng Kono Light Novel ga Sugoi! danh giá của Nhật đã xếp *Cô gái văn chương* lên vị trí thứ 8 vào năm 2007, thứ 3 vào năm 2008 và thứ nhất vào năm 2009 trong bảng xếp hạng light novel của mình. Amano Tooko - nhân vật chính trong *Cô gái văn chương* - cũng đã đoạt giải Nhân vật nữ hay nhất của năm 2009. **Bộ light novel** này đã được chuyển thể thành cả truyện tranh và phim hoạt hình. Series *Cô gái văn chương* gồm 8 cuốn, mỗi cuốn là một câu chuyện riêng biệt, nhưng tuyến nhân vật chính vẫn xuyên suốt cả bộ sách, và mỗi tập đều đan xen trong âm hưởng của một tác phẩm văn học nổi tiếng.

Cô gái văn chương và Tên hề thích chết là tập đầu tiên trong **series light novel** này, xoay quanh tác phẩm kinh điển *Ningen Shikkaku (Mất tư cách làm người)* của Osamu Dazai. Lấy bối cảnh học đường, cuốn sách đi vào những góc khuất tâm hồn con người, xoay quanh đời sống nội tâm phức tạp của một số bạn trẻ, xây dựng nên một câu chuyện bí ẩn, li kì, có đôi khi u uẩn, nhưng sau tất cả. *Cô gái văn chương và Tên hề thích chết* vẫn truyền tải một thông điệp tươi sáng về tình bạn, về những mối rung động đầu đời, về niềm tin vào tương lai và sự sống.

Cô gái văn chương và Tên hề thích chết là một câu chuyện thú vị, đáng yêu và lời cuốn dành cho lứa tuổi teen. Truyện được viết với một văn phong mềm mại uyển chuyển, hài hước và nhẹ nhàng, những bí ẩn từ từ được giải đáp và phơi bày, những lời tự sự đầy cảm xúc của các nhân vật, những lời bày tỏ và thú tội đan xen, khiến cho câu chuyện trở nên vô cùng hấp dẫn và li kì. Các nhân vật trong truyện luôn cảm thấy lạc lõng và xa cách với thế giới, giống như

nhân vật chính trong *Mắt tư cách làm người*, họ phải đeo lên mình chiếc mặt nạ, diễn những trò cười cho mọi người xem, để không ai nhận ra rằng đằng sau lớp mặt nạ ấy là một trái tim khao khát muốn biết thế nào là tình yêu thương, sự tử tế, lòng thương xót.

Cô gái văn chương và Tên hề thích chết có sức hút mạnh mẽ đến kỳ lạ đối với người đọc. “Bạn đã sống một cuộc sống thế nào?”, “Bạn có may mắn được thật sự sống đúng với cảm xúc của mình, hay bạn cũng giống như những nhân vật kia, khoác lên mình một lớp mặt nạ, diễn những trò hề để không ai biết được bạn đang nghĩ gì?”. Khi đọc *Cô gái văn chương và Tên hề thích chết*, dường như ai cũng phải tự đặt ra cho mình những câu hỏi như vậy. Và nếu bạn cảm thấy mình cũng giống như những nhân vật ấy, mình có thể hiểu được một chút những cảm xúc, những nỗi đau mà họ phải chịu - một điều mà không phải ai khi đọc *Mắt tư cách làm người* hay ***Cô gái văn chương và tên hề thích chết*** cũng hiểu - thì bạn đã bị thu hút bởi ma lực ngòi bút của **Nomura Mizuki** cũng như Osamu Dazai.

Tác giả

Nomura Mizuki

Cô sinh ra và lớn lên tại tỉnh Fukushima, một tỉnh nằm ở phía đông bắc Nhật Bản được mệnh danh là “Vương quốc của những bài hợp xướng”. Từ khi còn nhỏ, cô đã rất yêu thích sáng tác truyện, ước mơ của cô là trở thành một nhà văn.

Với tác phẩm đầu tay *Tiếng ca tại sân bóng bàn trên đỉnh Akagi*, cô đã đoạt giải nhất dành cho hạng mục tiểu thuyết của giải thưởng Entame lần thứ 3 do Famitsu Entertainment tổ chức. Sở thích của cô là sáng ngủ, chiều ngủ, tối ngủ, nói chung là tất cả những gì liên quan tới ngủ.

Những tác phẩm của Nomura Mizuki:

- Tiếng ca tại sân bóng bàn trên đỉnh Akagi
- Khúc ca buồn trong sáng tại sân bóng bàn cao nguyên Nusu
 - Tình ca quyết đấu bóng bàn Adatara
- Lời chào tạm biệt ở khu rừng thần thánh
- For my Darling! Hồn nhiên diệt rồng trong đêm trăng
 - Thiên sứ bóng chày
 - Thiên sứ bóng chày 2
 - Bad! Daddy! 1~4
 - Tình yêu thả bông 1~5

Mục lục

Chương mở đầu: Hồi ức thay cho lời tự giới thiệu - Tôi từng là nữ nhà văn thiên tài xinh đẹp

Chương 1: Chị Tooko là người sành ăn

Chương 2: Câu chuyện ngon nhất trên đời

Chương 3: Quyển sổ ghi chép thứ nhất - Lời bộc bạch của Kataoka Shuuji

Chương 4: Một ngày nắng tháng Năm, anh ta đã ...

Chương 5: Suy luận của “cô gái văn chương”

Chương 6: Chủ trương của “Cô gái văn chương”

Chương cuối: Câu chuyện mới

Lời tác giả

Tôi đã sống một cuộc đời đầy hổ thẹn.

Tôi như con cừu đen sinh ra lạc lõng giữa bầy cừu trắng muốt.

Tôi không thể vui chung niềm vui với đồng loại, không thể buồn nỗi buồn cùng với mọi người, không thể ăn những thứ mà ai cũng ăn. Tôi không hiểu được những tình cảm mà đồng bạn tôi trân ái, như tình yêu, sự dịu dàng, lòng vị tha... Điều duy nhất mà con cừu đen đáng thương tôi có thể làm là phủ lên bộ lông đen của mình lớp bột màu trắng và giả vờ như mình cũng là một phần của bầy cừu.

Và rồi, cho đến tận bây giờ, tôi vẫn đeo mặt nạ, và vẫn diễn, vai diễn của một tên hề.

Chương mở đầu: Hồi ức thay cho lời tự giới thiệu - Tôi từng là nữ nhà văn thiên tài xinh đẹp

Tôi đã sống một cuộc đời đầy hồ thẹn.

Hửm? Đây là câu nói của ai nhỉ?

Một nghệ sĩ? Một vận động viên thể thao? Hay là của một chính trị gia vừa bị bỏ tù vì tội tham nhũng?

Chà, mà thôi.

Đối với một thằng nhóc chỉ vừa lên lớp 11 như tôi thì từ "cuộc đời" nghe có vẻ xa vời. Tuy nhiên, tôi phải thừa nhận một điều, cái sự kiện mà tôi trải qua năm 14 tuổi thật sự là kinh thiên động địa. Lúc bấy giờ, tâm trí tôi hỗn loạn như mặt biển cuộn trào sóng cả trong cơn giông tố, đã có lúc tôi tưởng chừng như đời mình thế là hết, tất cả những điều đó diễn ra chỉ trong khoảng thời gian ngắn ngủi là một năm.

Mọi chuyện thành ra cơ sự như vậy cũng là vì trong khoảng thời gian một năm đó, tôi đã dùng thân phận nữ nhà văn thiên tài xinh đẹp bí ẩn để có được sự hâm mộ nồng nhiệt trên toàn Nhật Bản.

Tất cả bắt đầu vào mùa xuân năm tôi học lớp 9.

Năm đó, tôi 14 tuổi, sắp ghé 15, là một học sinh cấp hai cực kỳ cực kỳ bình thường. Tôi có bạn bè, có cô bạn mà tôi thầm thương, mỗi ngày trôi qua thật vui vẻ. Và rồi, một ngày nọ, chẳng biết trời xui đất khiến thế nào, tôi lại gửi tập tiểu thuyết đầu tay của mình đi ứng tuyển giải thưởng "Sáng tác của năm dành cho tác giả nghiệp dư," và cũng chẳng hiểu chớ ngáp phải ruồi thế nào mà tôi lại ẵm ngay giải Vàng... Cứ như vậy, tôi trở thành tác giả trẻ tuổi nhất trong lịch sử đoạt giải thưởng.

Nếu mọi việc chỉ dừng lại ở đó thì cũng chẳng có gì to tát cả, nhưng rất không may là tôi đã hành văn theo ngôi thứ nhất, và càng không may hơn là nhân vật chính trong tác phẩm của tôi lại là một cô gái, cộng thêm cái việc tôi lấy bút danh nghe rất nữ tính là Inoue Miu, thế là cánh nhà báo được dịp giật tít ùng ùng, kiểu như:

"Tài năng trẻ nhất trong lịch sử! Cô bé 14 tuổi đạt giải Vàng!"

"Một bút pháp hiện thực, một sự gợi cảm thanh thoát, những lời khen có cánh từ các giám khảo!"

Má ơi, thật mất mặt làm sao.

- Phái nữ có vẻ dễ nổi tiếng hơn, hay là chúng ta cứ giữ nguyên hình tượng nữ nhà văn đeo

mặt nạ xinh đẹp bí ẩn rồi đem sách đi bán nhé!?

(Đã đeo mặt nạ rồi thì còn ai thấy mặt mũi gì đâu mà xinh với chả đẹp hả...)

Bởi vì mấy người trong bộ phận biên tập cứ khẳng khẳng như vậy, tôi đành miễn cưỡng để cho tác phẩm của mình được xuất bản mà không kèm theo lời đính chính nào cả. Thế là, tự dung sách của tôi trở thành một trong những quyển sách bán chạy nhất. Chẳng mấy chốc, lượng tiêu thụ vượt mốc một triệu bản. Nó trở thành một hiện tượng xã hội, được chuyển thể thành phim điện ảnh, phim truyền hình, rồi còn chuyển thể thành cả truyện tranh.

Tôi kinh ngạc.

Người nhà tôi cũng ngẩn tò te.

- Sao cơ, thằng cu nhà tôi ấy à...? Nó cũng bình thường thôi, hiền lành, ngoan ngoãn. Hà, cái gì? Sao? Nhuận bút vài trăm triệu yên!? Ôi trời ơi~! Gấp hai mươi lần lương bố nó làm cả năm!

Trên đây là nguyên văn lời của mẹ tôi trong lúc bối rối.

Khi tôi leo lên tàu điện, những tấm quảng cáo với tên sách in theo cỡ chữ lớn bắt mắt đập vào mắt tôi, khi tôi đặt chân vào tiệm sách, tôi chứng kiến sách của mình được chồng thành từng đống trước quầy tính tiền như một pháo đài kiên cố.

- Ê mày, Miu mới học cấp hai thôi đúng không? Không biết em ấy trông thế nào ta, có dễ thương không ta!

- Tao nghe nói Miu là một tiểu thư danh giá con nhà quý tộc. Vì thế mà em ấy mới không muốn lộ mặt.

- Tao dám cá là Miu đã được nhũ mẫu nuôi nấng từ khi mới lọt lòng, từ nhỏ tới lớn chắc chắn em ấy vẫn chưa cầm thứ gì nặng hơn một ngòi bút.

- Còn phải nói, người ta là tiểu thư mà lại, tao nghĩ em ấy thuộc loại hình "mọt sách", cả ngày bao quanh bởi sách, chắc em ấy thuần khiết đáng yêu lắm. Ôi, Miu dễ thương của anh~ Về làm vợ anh đi Miu ơi~

Mỗi lần nghe thấy những lời như thế, tôi lại ước có cái lỗ nào đó để mà chui xuống. Tôi xấu hổ tới mức có cảm giác mình không thể thở được.

Được rồi, tôi sai rồi, mấy người tha cho tôi đi, đó chỉ là một phút bông bột của tôi, thứ văn chương đó có gì mà tuyệt vời vĩ đại cơ chứ. Tôi thành thật xin lỗi vì một thứ tôi viết chơi trong giờ học lại thành một sự nhầm lẫn nào đó mà nhận được giải thưởng. Trời ơi, cái gì mà "một sự nhay cảm thanh thoát", đó chỉ là những lời độc thoại chán ngắt của một thằng nhóc miệng còn hôi sữa thôi mà. Tất cả chỉ là một trò đùa dai của các thầy cô trong ban giám khảo thôi, mọi người chỉ đang nghĩ "có lẽ để một cô bé 14 tuổi đạt giải thưởng văn học sẽ thú vị

lắm," hoặc "đây sẽ trở thành một đề tài nóng có sức hút đủ để khuấy động giới sáng tác," hay là "sách bán được thì các nhà xuất bản sẽ mừng lắm đây," đại loại thế. Mọi việc thành ra thế này đều là do những tham vọng cá nhân ích kỷ của họ mà thôi. Người như tôi thì có tài năng gì chứ, làm ơn tha cho tôi đi, tôi van mấy người đấy.

Đúng lúc tôi mang theo tâm trạng muốn đi đến mọi ngõ ngách của Nhật Bản để quỳ xuống xin lỗi mọi người, thì *chuyện-đó-xảy-ra*. Bởi vì phải chịu áp lực quá nặng nề, tôi đã mắc phải chứng khó thở vì thở quá nhanh, cuối cùng tôi ngất xỉu tại trường học và được đưa vào bệnh viện. Ở đó tôi không biết xấu hổ mà bung mặt khóc nức nở, vừa khóc vừa kêu la: "Mình không thể viết tiểu thuyết nữa." Sau đó, tôi còn không chịu đến trường, khiến bố mẹ và em gái tôi rất lo lắng.

Một năm đó thật sự là một năm đáng xấu hổ trong đời tôi.

Thế là, Inoue Miu, nữ nhà văn thiên tài đeo mặt nạ xinh đẹp bí ẩn, đã biến mất như vậy, biến mất và chỉ để lại một tập truyện duy nhất. Tôi trở lại là một học sinh bình thường, dự thi như những học sinh bình thường khác và đậu vào trường cấp ba, ở đó tôi đã gặp Amano Tooko - một cô gái văn chương hàng thiệt giá thiệt.

Vậy câu hỏi là: "Tại sao tôi lại cầm bút lên và viết một lần nữa?"

Đó là vì vào ngày hôm đó, dưới tán mộc lan trắng muốt lấp lánh ánh nắng dịu dàng, tôi đã gặp chị Tooko.

Chương 1: Chị Tooko là người sành ăn

- Truyện của Gallico mang theo hơi thở của mùa đông. Chúng như những bông tuyết đầu mùa thuần khiết nhẹ nhàng tan ra trên đầu lưỡi, cái cảm giác lạnh lạnh thoáng qua đó, cái cảm giác ảo mộng như có như không đó gột rửa trái tim người đọc, làm tâm tình của chúng ta trở nên trong suốt và thanh tịnh, ôi, một vẻ đẹp ẩn chứa trong nó một nỗi buồn man mác.

Chị Tooko vừa lật những trang sách trong *Tuyển tập truyện ngắn của Paul Gallico* vừa khẽ cất tiếng thở dài.

Chúng tôi đang ở tại phòng sinh hoạt thuộc câu lạc bộ Văn học của học viện Seijou, căn phòng nằm trong góc phía Tây của tầng ba thuộc dãy nhà bốn tầng.

Mỗi khi chiều tà, ánh mặt trời sẽ theo cửa sổ chiếu vào trong phòng và nhuộm cả căn phòng thành một màu vàng óng ánh như mật ong.

Những thùng các tông vốn được sử dụng tại nhà kho được chồng lên cao ngất ngưỡng dọc theo

những bức tường, chính giữa phòng là một chiếc bàn gỗ sồi cũ kĩ. Ngoài ra còn có thêm hai giá sách bằng thép và một chiếc tủ đựng đồ. Đối với một gian phòng sinh hoạt bé bằng cái lỗ mũi thì chừng đó đã là quá đủ, nhưng: không, những quyển sách cũ không có chỗ để vẫn còn xếp thành từng núi khắp mọi góc ngách trong phòng. Có lẽ nếu có động đất xảy ra, những núi sách đó sẽ đổ xuống và chôn sống chúng tôi, chúng tôi sẽ được yên nghỉ cùng với sách chẳng (?)

Trong căn phòng chật hẹp đầy mùi bụi và sách cũ đó, chị Tooko đang nhẹ nhàng ngồi ôm lấy hai đầu gối trên một chiếc ghế xếp.

Phần bên trong những nếp váy đồng phục cứ ẩn hiện trước mắt tôi, không chỉ thế, chỉ cần chị ấy khẽ nghiêng chân một chút thôi là tôi có thể thấy rõ ràng những thứ mà tôi không nên thấy, đây đúng là một tư thế ngồi khiếm nhã.

Chị Tooko tựa cái má trắng ngần lên phần đầu gối lộ ra khỏi váy, hai tay vòng quanh đùi, và nhẹ nhàng lật từng trang sách với những ngón tay thanh mảnh.

Những lọn tóc đen nhánh rủ xuống ngang phần trán trắng muốt, mái tóc tết bím dài thật dài đong đưa từ vai xuống đến bên hông. Làn da trắng nõn nà của chị ấy làm tôn lên màu đen của mái tóc, đôi mi và cặp mắt lay láy.

Nếu chị Tooko giữ im lặng, trông chị ấy sẽ cực kỳ ưu nhã, xinh đẹp như một con búp bê.

Thế nhưng...

Những ngón tay trắng muốt của chị ấy đang chậm rãi xé trang sách thành từng mảnh, sau đó chị Tooko đặt mẩu sách bị xé vào miệng, và bắt đầu *nhai-măm-măm-như-một-con-dê-đang-gặm-cỏ*.

(Ôi trời ơi, chị ta đang ăn kìa... chị ta đang ăn thật kìa. Mình nhìn cảnh này bao nhiêu lần rồi mà vẫn cảm thấy khó tin.)

Xoẹt xoẹt, soạt...

Măm măm măm, ực.

Sau khi cái cổ họng đáng yêu của chị ấy phát ra một âm thanh nuốt giấy dễ thương như vậy, chị Tooko lại xé một mẩu sách khác và bỏ vào miệng nhai, vẻ mặt lạnh lùng của chị ấy thay đổi ba trăm sáu mươi độ thành vẻ mặt hạnh phúc tột cùng, khóe mắt lim dim, miệng nở nụ cười ngọt ngào.

- Gallico lúc nào cũng ngon cả~~~~! Nè, Konoha biết không, Gallico ấy, ông ấy là một nhà văn sinh ra ở New York, mặc dù trong số các tác phẩm của ông ấy thì phim điện ảnh *Chuyến tàu định mệnh* và loạt truyện văn học thiếu nhi *Bà Harris* rất nổi tiếng, nhưng mà đối với chị, cá nhân chị lại thích nhất là *Con chim trốn tuyết*. Ôi, sự giao hòa tâm hồn bình lặng mà bi thương giữa chàng họa sĩ Rhayader sống cô độc tại ngọn hải đăng gần khu đầm lầy và cô bé

Fritha xuất hiện ôm theo một con ngỗng tuyết bị thương! Tình cảm của hai người dịu dàng mà sâu đậm, thế nhưng họ lại quyết không chịu nói ra thành lời. Ôi, một tình yêu thuần khiết làm sao!

Thế nào, Konoha? Em đã hiểu cái việc lúc nào cũng vội vã nói ra ngoài miệng như vậy là không tốt chưa? Những tình cảm chân thành nhất phải được chúng ta giữ kín trong lòng và mang theo xuống mồ. Chỉ những lúc căn môi im lặng chịu đựng chúng ta mới có thể nhận ra vẻ đẹp của nỗi đau. Chị đọc cảnh cuối của truyện này bao nhiêu lần rồi vậy mà lần nào chị cũng khóc một trận đã đời. Những câu chuyện của Gallico có vị của loại kem trái cây hảo hạng nhất, chúng sẽ chữa lành và làm dịu những con tim cháy bỏng. Cái cảm giác chúng tan ra và trôi tuột xuống cổ họng thật đúng là không thể cưỡng lại được. Còn cả truyện *Jennie* và *Bông tuyết* nữa, em nhất định phải đọc đấy! Nếu em định đọc bản dịch thì chị nhiệt liệt đề cử bản của cô Yagawa Sumiko.

Trong lúc chị Tooko thao thao bất tuyệt, tôi tiếp tục dùng bút chì bấm ngòi HB viết một câu chuyện tam đề⁽¹⁾ lên năm mươi tờ giấy bản thảo đặt trên mặt bàn gỗ ghè. Đề tài của ngày hôm nay là “Tình đầu,” “Bánh nếp nhân dâu tây” và “Tòa quốc hội”... Mới nghe thôi mà tôi đã thấy loạn hết cả lên rồi...

(1) Chuyện tam đề là một hình thức của rakugo (truyện cười Nhật Bản), trong hình thức này người kể chuyện sẽ sáng tác một câu chuyện dựa trên ba đề tài ngẫu nhiên do khán giả đưa ra.

Tôi vừa cúi đầu, tay viết lia lịa, vừa điềm tĩnh chiêm chọc:

- Vị kem trái cây á? Thôi thôi, chị Tooko là yêu quái chứ có phải người đâu, thể loại cả đời chỉ ăn có mỗi sách báo như chị thì làm sao biết vị kem trái cây nó như thế nào mà so với chả sánh?

Nghe tôi nói vậy, chị Tooko bắt đầu phồng mang trợn má.

- Được chứ sao không, chị có thể dùng trí tưởng tượng để bù đắp. Xem nè, ôi, vị kem trái cây nó là thế này có phải không nhỉ? Đây, thấy chưa. Còn nữa, em dám nói chị là yêu quái hả, em

có biết đó là từ dùng để kỳ thị người khác không? Chị chỉ là một nữ sinh cấp ba đáng yêu, cực kì~ cực kì bình thường, với niềm đam mê mãnh liệt muốn được ăn sạch mọi tác phẩm văn học và câu chuyện trên đời mà thôi. Nói tóm lại, chị đơn giản chỉ là một “cô gái văn chương”.

- Theo những gì em biết thì không một nữ sinh cấp ba bình thường nào sẽ đi làm cái việc xé nhỏ trang sách ra rồi bỏ vào mồm nhai rau rầu cả. Ít nhất thì trong mười sáu năm em sống trên cõi đời này, em chưa từng nghe nói hay chứng kiến một nữ sinh cấp ba nào kì quặc hơn chị Tooko đang ngồi trước mặt em.

Nghe thấy thế, chị Tooko lại càng phồng má dữ hơn, chị ấy la lên:

- Em quá đáng lắm, ai đời lại đi nói với một gái là kì quặc chứ, thật hết biết! Ôi, đau lòng quá. Konoha, đáng lẽ em phải đối xử dịu dàng với chị, nâng niu chị như một đoá hồng đặt trong nhà, quan tâm chăm sóc đặt tên cho chị là Nancy hay Betty chứ, đằng này em xem thái độ của em kìa, thật chẳng tinh tế gì cả.

- Chị đợi chút, em đang tự hỏi ai mới là người có thái độ chẳng tinh tế ở đây.

“A, em nói thế là có ý gì hả!?,” chị Tooko kêu lên đầy bất mãn. Tuy nhiên, ngay lập tức, chị ấy điều chỉnh tâm trạng trở lại trạng thái vui vẻ, nháy phóc xuống ghế rồi cúi người nhìn về phía tôi với ánh mắt nũng nịu.

- Chà, thôi không sao. Lòng chị bao la như chòm tinh vân Tiên Nữ, thế nên chị sẽ tha thứ cho một hai câu nói vô lễ của nhóc Konoha hư thân mất nết. Được rồi, không nói chuyện này nữa, “điểm tâm” của chị đã xong chưa nào?

Bà chị này đúng là kiểu người ruột để ngoài da, nghe giọng chị ta hào hứng chưa kìa. Nếu chị Tooko là một con mèo, tôi nghĩ bây giờ cổ họng chị ấy sẽ phát ra tiếng “gừ gừ”.

Amano Tooko, hiện đang học lớp 12, là chủ nhiệm của câu lạc bộ Văn học, ngoài ra chị ấy cũng là một yêu quái với sở thích xơi tái những câu chuyện.

Chị ấy có thể đem những trang sách hoặc bất kì tờ giấy có chữ viết nào bỏ vào miệng rồi nhai ngon lành, như thể chúng là bánh mì và nước.

Một năm trước, ma xui quỷ khiến thế nào đó mà tôi bị bà chị mọt sách tóc tết hai bím này cưỡng ép bắt gia nhập câu lạc bộ Văn học. Và kể từ đó, cứ hết giờ học là chị ấy lại năn nỉ tôi kiểu: “Chị đói quá đi thôi, em mau viết cái gì đó đi, viết đi mà”. Vì không chịu được những lời năn nỉ ỉ ôi của chị ấy, tôi đành tiện tay viết vài bài thơ hoặc văn gì đó.

Hiện tại, khi tôi đã lên lớp 11 và trời đã vào tháng Năm, câu lạc bộ Văn học vẫn chỉ có hai thành viên là chị Tooko và tôi. Rốt cuộc vào mấy hôm trước, chị Tooko cuối cùng cũng không chịu được cảnh cả năm trời mà câu lạc bộ chẳng có thêm thành viên nào, và chị ấy đã nói với tôi thế này:

- Konoha, đây là mệnh lệnh của chị. Được rồi, trăm sự nhờ em cả đấy!

Kèm theo những lời nói đó là một xấp tờ rơi hết đất được dúi vào tay của tôi. Và thế là tôi đành muối mặt ra đứng trước cổng trường để phân phát tờ rơi mời chào thành viên câu lạc bộ, thế nhưng cho đến bây giờ vẫn chẳng hề có dấu hiệu nào cho thấy một thành viên mới sẽ đến gia nhập.

Cứ thế này thì có lẽ mình sẽ phải tiếp tục ở lại câu lạc bộ với bà chị hâm đơ này mất...

Cơ bản tôi đã quyết tâm sẽ không viết tiểu thuyết nữa, vì có gì mà tôi lại gia nhập cái câu lạc bộ Văn học này? Rõ ràng là tôi đã quá mệt mỏi với việc viết lách này rồi cơ mà?

Lý do rất đơn giản, đơn giản đến khó tin, đó là vì đối với tôi, việc viết những bài văn điểm tâm cho bà chị yêu quái kì quặc này đã trở thành một điều đương nhiên, tôi chẳng còn thấy có gì kì lạ khi làm vậy nữa...

Chị Tooko rút ra một chiếc đồng hồ bấm giờ màu bạc từ trong túi áo rồi giơ nó về phía tôi.

- Nhìn nè nhìn nè, em chỉ còn năm phút thôi đấy. Vì chị Tooko đáng kính của em, em phải viết ra một bữa điểm tâm ngon tuyệt cú mèo đấy. Truyện của Gallico là sự trầm lắng dịu dàng kèm theo cảm giác khoan khoái rồi, thế nên lần này em phải... Ừm, viết cái gì đó ngọt ngào chút. Những câu chuyện buồn cũng có sự quyến rũ của nó, nhưng đối với tiểu thuyết tình yêu thì kết thúc có hậu là tuyệt nhất. Thế nên em đừng để nhân vật mắc bệnh bạch cầu hay là bệnh tim rồi qua đời hay tử nạn vì tai nạn máy bay hoặc nghẹn bánh nếp nhân dâu tây mà chết nhé.

Tôi quyết định.

Tôi sẽ thay đổi cốt truyện.

Tôi sẽ viết một câu chuyện mà trong đó nhân vật chính gặp lại mối tình đầu của mình trước toà nhà Quốc hội, rồi cô gái đột nhiên bị một hộp bánh nếp nhân dâu tây rơi từ trên trời xuống đựng vào đầu sau đó lăn ra chết!

Chị Tooko đặt khuỷu tay lên bàn, hai tay chống cằm rồi nhìn tôi cười hì hì.

Nếu chỉ nhìn thoáng qua, chị ấy là một cô gái xinh đẹp với vẻ ngoài điềm tĩnh, thế nhưng một khi chuẩn bị tới giờ cơm hoặc điểm tâm, bà chị này lại hiện nguyên hình thành một cô nhóc tham ăn thứ thiệt. Cặp mắt đen lay láy của chị sẽ ấy sẽ loé sáng đầy háo hức.

- Ừ hừ hừ, chị thích văn viết tay lắm~~~. Tất nhiên, đọc sách in có thể nắm được vị thành thực như trái cây chín mọng của Ougai hay Souseki, thế nhưng những câu văn vụng về của các tác giả nghiệp dư cũng có sức hấp dẫn của riêng chúng. Đặc biệt là những con chữ được viết tay, chúng khiến chị có cảm giác khoan khoái như đang uống nước vúc bằng tay từ con suối nhỏ! Còn nữa, chị có cảm giác như được cắn những quả cà chua hay dưa chuột tươi mát mới hái trong vườn! Mặc dù phảng phất mùi buồn nhưng lại siêu ngon!

Văn của tôi là cà chua với dưa chuột sao...

Tôi tự hỏi nếu bây giờ tôi thú nhận với bà chị này tôi là nữ nhà văn bí ẩn đoạt giải thưởng “tác giả nghiệp dư của năm” và có sách được liệt vào hàng bán chạy nhất vào hai năm trước, không biết cái người này sẽ có bộ mặt như thế nào nhỉ.

Tất nhiên, tôi sẽ không bao giờ nói cho ai biết về chuyện đó...

- Nào nào, còn hai phút cuối cùng thôi. Dốc hết sức, cố lên nào~

Cùng với lời cổ vũ đó, chị Tooko nghiêng cái cổ mảnh khảnh và ngược lên nhìn tôi với ánh mắt háo hức.

Hà hà, Amano Tooko, chị thật ngây thơ. Chị không nghe người ta thường nói gì sao? Đòi không như mơ đâu~.

Đúng lúc đó.

- Xin lỗi, có ai không ạ! Ui cha!

Cửa phòng câu lạc bộ mở ra, cùng với đó là âm thanh ai đó té ngã.

Người vừa ngã xuống sàn là một cô gái, chiếc váy đồng phục lật tung lên vì cú ngã, tôi có thể nhìn thấy chiếc quần lót in hình gấu con.

Trong lúc tôi đang suy nghĩ vẩn vơ rằng cô bé này mang quần lót y chang đưa em gái năm nay vào lớp 1 của mình, thì cô bé ấy đã chống tay ngồi dậy kèm theo những tiếng rên rỉ vì đau.

Tuy nhiên, rất không may, chỗ cô bé chống tay là núi sách cũ, cho nên cô bé lại một lần nữa đập mặt xuống sàn vì bị đồng sách đổ ập xuống người.

- Ai ui!

Bóp!

- Ai ui... ái ỹ (cái mũi)... ái ỹ ủa ình (cái mũi của mình)...

Chị Tooko hấp tấp chạy tới bên cạnh cô bé đang vừa run lấy bầy vừa lấy tay bụng lấy mũi.

- Konoha, cấm em nhìn!

Nói xong, chị ấy vội lấy tay kéo lại mép váy để che đi quần lót của cô bé, thế nhưng đã quá trễ, tôi đã nhìn thấy rồi. Mà dù sao tôi cũng không phải loại người cảm thấy hưng phấn vì một cái quần lót in hình gấu con.

- Em không sao chứ?

Chị Tooko ôm lấy vai cô bé để giúp cô ấy đứng lên, nhưng cô bé vẫn ngồi bệt dưới sàn, có lẽ là cảm thấy quá mất mặt nên khuôn mặt bỗng đỏ ửng như cà chua.

- V-Vâng, em *hông xao*. Em hay té lắm ạ. Sở trường của em là chẳng có việc gì cũng có thể té

ngã được. Em quen thế này rồi, chị không cần bận tâm đâu ạ.

Tôi không nghĩ người ta sẽ gọi việc đó là sở trường...

- Ồm, à, em là Takeda Chia lớp 10- B. Hôm nay em tới đây là vì em có việc cực ~~~~ kì quan trọng muốn nhờ các anh chị của câu lạc bộ Văn học ạ.

Takeda là một cô bé nhỏ nhắn, hai má phúng phính, mái tóc bồng bênh xoã ngang vai. Nhìn cô bé tôi lại liên tưởng tới một chú cún lap xường(2) nhỏ nhắn hoặc một con cún lông xù đáng yêu.

(2) Còn gọi là chó Dachshund, một giống chó Đức, có đặc trưng nổi bật là thân khá dài so với tỉ lệ chung của cơ thể.

Có lẽ nào cô bé tới đây vì muốn gia nhập câu lạc bộ? Tập tò rôi chị Tooko đưa cho tôi đã phát huy hiệu quả rồi sao?

Nếu đúng thế thật thì tốt quá. Tôi sẽ có thể đùn đẩy trách nhiệm làm điểm tâm sáng cho cô bé.

Trong lúc tôi đang ôm theo một chút kì vọng nho nhỏ như vậy, Takeda nắm chặt hai tay và nói với giọng kiên định:

- Xin hai anh chị làm ơn giúp đỡ chuyện tình cảm của em.

Tôi ngây ra như phỗng.

- Ồm, xin lỗi, nhưng mà câu lạc bộ của bọn anh là câu lạc bộ Văn học mà?

Takeda nhìn về phía tôi và gật đầu một cái thật mạnh.

- Vâng! Em xem hòm thư rồi ạ!

- Hòm thư...?

Tôi hoàn toàn không hiểu cô bé đang nói gì cả.

- Dạ, là cái hòm thư được ai đó âm thầm đặt bên cạnh gốc cây ở một góc của sân trong như thể muốn che giấu nó ấy ạ. Trên đó còn viết “Chúng tôi sẽ giúp bạn đạt được tình yêu đời mình. Những bạn có nhu cầu xin gửi thư vào đây. Kí tên: Toàn bộ thành viên câu lạc bộ Văn học”. Lần đầu tiên thấy những dòng chữ này, em đã rất kinh ngạc, à không nói đúng hơn là cực kì rung động, nói tóm lại là em cảm giác như mình đang được ông trời ban ơn. Vì thế em không thể lãng phí thời gian quý giá để viết thư mà chạy vào tới đây.

Tôi sửng người, nhưng ngay lập tức, tôi hiểu ra.

- Chị Tooko!

Ngoài cái người này ra thì chẳng còn ai có thể bày ra mấy cái trò điên khùng này nữa.

Chị Tooko đặt tay lên vai Takeda và nở nụ cười.

- Chà, em tới đúng chỗ rồi đấy. Chị là Amano Tooko, chủ nhiệm câu lạc bộ. Em cứ giao việc này cho bọn chị là được.

Tôi đứng dậy và gào lên từ phía sau lưng chị Tooko.

- Khoan đã! Chị nói “bọn chị” là có ý gì hả, chị định tính cả em vào đấy sao!?

- Ồ, đương nhiên, toàn bộ thành viên câu lạc bộ Văn học sẽ dốc hết sức mình để giúp cho tình yêu của Chia trở thành hiện thực.

- Chia cảm ơn hai anh chị!

- Chị đùa... ưm ưm...

- Đổi lại chị có một điều kiện.

Sau khi lấy tay bịt miệng tôi, chị Tooko trưng ra một bộ mặt thần bí và nói như vậy.

- Ngày tình yêu của Chia trở thành hiện thực, chị muốn Chia viết cho chị một bài báo cáo tình yêu về tất cả những chi tiết nhỏ nhặt nhất mà Chia đã trải qua với mối tình của mình.

- O~, b-báo cáo ấy ạ? Nhưng mà Chia sợ nhất là môn tập làm văn đấy ạ...

- Không sao cả. Chia chỉ cần ghi lại y chang những gì đã xảy ra, tình cảm của Chia lúc đó thế nào là được. So với những áng văn chương được viết ra từ đủ loại kỹ xảo kì cục, người ta lại dễ cảm động hơn trước những câu chữ chân thành do một người mà bình thường không viết gì cả cố hết sức chấp nối lại. Vì thế Chia hãy viết một câu chuyện ngọt ngào chan chứa cảm xúc một tình yêu chớm nở... à không, Chia hãy viết một bài báo cáo cho chị nhé. À đúng rồi, không được đánh máy đâu đấy. Bắt buộc phải viết tay trên giấy bản thảo hoặc giấy báo cáo nhé. Hứa nhé.

Chị Tooko lấy ngón út mảnh khảnh của mình ngoéo vào ngón tay của Takeda, trông chị ấy rất vui vẻ.

Hiểu rồi, đây mới là mục đích thật sự của chị đúng không?

Nếu chỉ có những bài điểm tâm của tôi thì cái miệng phàm ăn của chị Tooko sẽ không thể thỏa mãn được, thế nên chị ấy mới nảy ra ý tưởng dựng lên một cái hòm thư gỗ rồi để bóc lột những bài báo cáo tình yêu nồng cháy từ những người đến tìm lời khuyên.

Nếu chỉ là ý tưởng thì cũng chẳng sao cả, ai cũng có lúc nảy ra những ý tưởng đại loại như vậy, thế nhưng nguyên tắc làm việc của chị Tooko lại là có ý tưởng gì là phải thực hiện cho bằng được.

Chính vì thế nên tôi lúc nào cũng phải để mắt tới “cô gái văn chương” này.

Bởi vì trong đầu chị ấy gần như chỉ toàn những kinh nghiệm đến từ sách vở chứ chẳng có chút xíu nào của thực tế, cho nên chỉ cần tôi rời mắt khỏi chị ấy một giây thôi là chị ấy sẽ làm ra cái việc trời ơi đất hỡi gì đó. Mà nếu chỉ có một mình chị ấy thì cũng thôi đi, đằng này lần nào chị ấy cũng lôi những người vô tội khác vào mấy cái trò điên khùng của mình.

- Vâng ạ. Chia sẽ cố hết sức để viết cho chị Tooko thật là nhiều báo cáo.

Xem ra cô bé Takeda này là một người cực kì~~~~ ngây thơ và dễ dụ (về cơ bản thì nếu không phải vậy, cô bé sẽ chẳng đời nào chạy tới cái câu lạc bộ Văn học khả nghi này sau khi nhìn thấy cái hòm thư khả nghi đó), cô bé ngược lên nhìn chị Tooko với đôi mắt sáng lấp lánh. Tôi nghĩ là cô bé đã xem chị Tooko như một người chị cả tuyệt vời và đáng tin cậy.

Chị Tooko ưỡn bộ ngực lép mà tôi đoán là khoảng cup A, rồi nói với vẻ tự hào:

- E hèm, Chia cứ an tâm đi. Bọn chị là những chuyên gia tình yêu đã nghiên cứu mọi thể loại tiểu thuyết ái tình từ kim tởm cổ từ Đông sang Tây, không những thế bọn chị còn là những chuyên gia viết văn thơ nữa. Để giúp cho mối tình của Chia đáng yêu thành công, anh Inoue Konoha đây sẽ viết nên một lá thư tình tuyệt vời nhất.

- Hả!!!

Vốn đã quá quen với lòng tham không đáy đối với thức ăn ngon của chị Tooko, tôi định lờ đi như đây không phải là việc của mình, thế nhưng những lời của chị ấy khiến tôi giật nảy.

- Konoha, “*thành-viên-chủ-lực-của-câu-lạc-bộ-Văn-học*” sẽ nghĩ ra một áng thơ tình đủ để đánh động trái tim của người mà Chia thầm thương trộm nhớ.

- Chị nói bậy bạ cái gì đấy, chị Tooko! Em đã từng viết thư tình bao giờ đâu!

Tôi còn định cần nắn thêm nữa, nhưng chị Tooko đã lại lấy tay bịt miệng tôi, thế nên phần sau chỉ còn là những âm thanh ừ ớ mơ hồ.

- Chia nghe thấy chưa, “*chuyên-gia-sáng-tác-thư-tình, người-đã-viết-hàng-trăm-bức-thư*” Konoha cũng nói là cứ giao cho anh ấy rồi. Anh Konoha đã đánh bại tất cả đối thủ để đoạt giải nhất của giải thưởng Adatara(3) dành cho các tài năng sáng tác văn học tình yêu đấy.

(3) Adatara là một ngọn núi ở tỉnh Fukushima, quê hương của tác giả Nomura.

Cái giải thưởng vô danh tiêu tốt mà ngay cả dân địa phương cũng không biết nó là gì đấy à?

- Oa, anh Konoha giỏi quá~. Có một nhà văn tuyệt vời như vậy viết thư tình thì em chẳng còn phải lo lắng gì nữa.

Đã nói anh không phải nhà văn mà!

Không, thực ra thì tôi cũng từng có một thời là nhà văn... không những thế lại còn là nhà văn có sách được liệt vào hàng bán chạy nhất nữa, nhưng mà... Thế nhưng mà! Bây giờ tôi chỉ là

một học sinh cấp ba bình thường, ngày ngày đảm nhiệm công việc viết những bài điểm tâm tẻ ngắt cho chị Tooko, tôi chẳng có dây mơ rễ má gì với cái việc viết hộ thư tình cho người khác cả.

Tuy nhiên, trong lúc tôi còn đang giằng xé nội tâm, mọi việc đã được dàn xếp ổn thỏa xong xuôi cả rồi.

- Trăm sự nhờ anh Konoha nhé!

- Ủ, không có việc gì đâu. Đúng không, Konoha~

Cuối cùng thì tôi đành phải đóng vai một cô bé đi viết thư tình.

Tái bút:

Sau khi Takeda rời đi, chị Tooko bắt đầu gặm câu chuyện tam đề mà tôi vừa viết, vừa ăn vừa mếu máo:

- Không chịu đâu, làm sao mỗi tình đầu lại bị hộp bánh nếp đậu tây rơi trúng đầu rồi lăn ra chết thế này~~~~ Đáng ghét, không chịu đâu, vị gì mà kì thế này~~~~ Cứ như súp miso đậu phụ lại bỏ thêm bánh đậu đỏ ấy~~~ Sụt sịt, hức, dở quá đi~~~

Chương 2: Câu chuyện ngon nhất trên đời

Lần đầu tiên tôi cảm nhận được sự kì lạ của bản thân là khi người bà thương yêu tôi nhất mực qua đời.

Khi đó, vì căn bệnh tim quái ác, bà tôi lúc nào cũng nằm liệt trên giường. Dù vậy, mỗi khi tôi tới bên cạnh, bà luôn cười hiền từ, xoa đầu tôi và nói: “Cháu ngoan quá.”

Thế nhưng, tôi không phải một đứa bé ngoan như những gì bà tôi vẫn nghĩ. Bàn tay gầy trơ xương của bà, khuôn mặt nhăn nhúm của bà, mái tóc bạc xơ xác của bà, hơi thở ám mùi các loại thuốc điều trị của bà, tất cả chỉ khiến tôi cảm thấy chán ghét đến không thể chịu được. Mỗi lần gặp bà tôi đều cảm thấy cực kì sợ hãi.

“Cháu là một đứa bé ngoan”.

Mỗi lần tôi ghé tai để nghe cái âm thanh khàn khàn đó, tôi lại cảm giác như mình đang bị nguyên rửa, cổ tôi trở nên cứng ngắt, da gà nổi khắp người.

Tôi rất sợ, sợ rằng một khi bà biết được tôi không phải một đứa bé ngoan, thật ra trong thâm tâm tôi rất chán ghét bà, bà sẽ bật dậy rồi chồm tới ăn thịt tôi, mái tóc trắng xóa

của bà sẽ dựng lên như quỷ dạ xoa, đôi mắt của bà sẽ trở nên đỏ rực như lửa. Hằng đêm, tôi đều bị nỗi sợ hãi đó ám ảnh đến không ngủ được, tôi nằm trên giường mà mồ hôi lạnh toát ra ướt đầm cả người.

Vì thế, tôi càng cẩn thận từng li từng tí để bà không nhận ra điều đó, càng cố hết sức giả vờ mình là một đứa bé ngoan. Tôi chủ động xin được chăm sóc bà, mỗi ngày tôi đều mang cơm cho bà, lau mồ hôi cho bà. Tôi còn làm ra những hành động như dụi đầu vào ngực bà thổn thức “Bà ơi, cháu yêu bà,” hoặc thơm lên má của bà để thể hiện cho bà thấy tình cảm của mình.

Đôi má nhăn nheo già nua của bà thô ráp như một chiếc lá khô, không những thế nó còn tỏa ra mùi thuốc khiến tôi thấy buồn nôn. Tôi rất sợ mình sẽ bị lây bệnh từ bà, vì thế, sau mỗi lần như vậy tôi đều chạy vội vào nhà vệ sinh rồi lấy nước chà xát miệng hết lần này đến lần khác, chà tới lúc môi tôi nứt ra và ứa máu. Những lúc như vậy, tôi cảm thấy mình đúng là một đứa bé hư, lúc nào cũng chỉ biết nói dối, cổ họng tôi run rẩy, khóe mắt tôi nóng lên.

Một ngày nọ, cơ thể của bà tôi trở nên lạnh ngắt, kể từ đó, bà không còn cử động nữa.

“Cháu thật là một đứa bé ngoan và tốt bụng.”

Khi bà đang thì thào một cách triu mến và lấy tay xoa đầu tôi thì đột nhiên tay bà rũ xuống, khuôn mặt bà trở nên trắng bệch như sáp, thế nhưng mà tôi lại không hề có cảm xúc gì cả. Sau đó, tôi bỏ lại sau lưng người bà đã từ già cõi đời rồi chạy ra công viên chơi.

Buổi chiều, khi tôi về tới nhà, mẹ ôm lấy tôi và nói: “Bà mất rồi con ạ,” dù vậy, vào lúc đó, lòng tôi lại bình thản đến kì lạ, nó yên tĩnh như một khu rừng vắng lặng không một bóng người, không một tiếng chim hót.

Vài ngày sau, tang lễ của bà được tổ chức. Vì khi đó tôi không hề rơi một giọt nước mắt nào, những người lớn đều thì thầm với nhau rằng: “Khổ thân đứa bé. Nó còn quá nhỏ nên không hiểu được người bà mà nó yêu quý đã qua đời.”

Nghe những người lớn nói vậy, đột nhiên lòng tôi tràn ngập cảm giác xấu hổ, tai tôi nóng bừng lên, tôi không thể ngước lên nhìn những người khác. Tuy nhiên, đó chỉ là vì tôi quá xấu hổ, tôi không hề cảm thấy buồn trước cái chết của bà.

Từ khi còn nhỏ, bản tính của tôi đã là như vậy.

(Má, khó quá. Thư tình phải viết thế nào mới hay đây trời!!!)

Trong giờ học ngày hôm sau.

Tôi đang đánh vật với lá thư tình đầu tiên của đời mình, vừa nguệch ngoạc vào đồng giấy bản thảo giấu dưới vở ghi vừa rên rỉ.

“Kính gửi anh Kataoka Shuuji,

Em thành thật xin lỗi vì lá thư đường đột này.

Em chắc là nó đã khiến anh rất kinh ngạc.

Em là Takeda Chia, lớp 10-B, em vừa nhập học tại trường cấp ba Seijou vào mùa xuân này.

Tên của em, Chia, viết theo chữ Hán là “Thiên Ái,” có nghĩa là “ngàn tình yêu”.

Một ngày nọ, sau khi tan học, em đã được tận mắt chứng kiến hình dáng anh Shuuji giương cung tại câu lạc bộ bắn cung(1). Lúc đó em đã nghĩ anh thật là một người tuyệt vời, và em đã thích anh từ ngày đó.”

(1) Ở trường học của Nhật, sau khi tan học sẽ là thời gian hoạt động của các câu lạc bộ hoặc đội nhóm.

(Hừ~m... Câu văn có vẻ hơi cứng thì phải.)

“Gửi anh Shuuji,

Chào anh! Đây là lần đầu tiên em viết thư~~~~ Ạ!

Em là Takeda Chia. Lớp 10-B, vị trí chỗ ngồi là số 10. Em là một cô bé thuộc cung Cự Giải, nhóm máu B~.

Bạn bè thường gọi em là Chia hoặc Chi~ đấy Ạ.

Việc này thật đường đột, nhưng mà em thích anh Shuuji mất rồi!

Ôi, xấu hổ quá đi~”

(... Má, mình viết mà cũng thấy xấu hổ chết cả người. Nghe còn có vẻ ngu ngu nữa.)

Đỏ bừng mặt vì xấu hổ, tôi tiếp tục viết hết lá thư này sang lá thư khác.

Trời ơi... có ai nói cho con biết con đang làm cái gì không...

Chị Tooko còn lên mặt dạy đời tôi thế này:

- Văn của em không đủ độ lãng mạn. Đây là một cơ hội rất tốt, thế nên em phải tận dụng nó mà luyện tập chăm chỉ cho chị. Em hãy hóa thân thành Chia, trải nghiệm cảm giác của cô bé rồi

viết ra một lá thư tình ngọt ngào, chan chứa những tình cảm thuần khiết của một cô gái đang đắm chìm trong tình yêu. Trong mắt em thế giới này sẽ lấp lánh toàn màu hồng, ngập tràn những niềm hạnh phúc không thể cưỡng~ lại, đại loại thế. Em phải khiến cho người nhận lá thư cảm động đến mức thốt lên: “Chao ôi~ một kẻ như mình làm sao lại được một cô bé đáng mến nhường này yêu say đắm bằng tấm lòng thuần khiết, mỹ lệ đến thế chứ~”

- Em bó tay. Chị Tooko đã nói thế thì chị đi mà viết đi.

- Chuyên môn của chị là ăn.

Đó là câu trả lời bình thản kèm theo một nụ cười nhẹ nhàng của chị Tooko mà tôi nhận được khi mở miệng than thở.

Trên bảng là hình vẽ một chuỗi xoắn DNA, giáo viên môn Sinh học với mái đầu trắng xóa đang giảng về cái gì đó nhiễm sắc thể với cái gì đó gen di truyền bằng một giọng như tụng kinh.

Bởi vì phần lớn những học sinh thi vào trường cấp ba Seijou đều muốn học lên đại học, cho nên mọi người ghi chép rất nhiệt tình, tiếng bút chạy rào rào trên vở hòa cùng tiếng giáo viên. Chà, tất nhiên là trong số đó cũng có một số thành phần đang nghịch điện thoại dưới gầm bàn.

(Nhưng mà có lẽ không có đứa nào đang viết thư tình như mình. Về cơ bản thì trong thời đại công nghệ thông tin này còn ai viết thư tình trên giấy nữa chứ, tất cả đều dùng e-mail với tin nhắn cả mà!?)

Lại một lần nữa, tôi ý thức được mình đang làm cái việc ngớ ngẩn là viết thư tình trong giờ học, mặt tôi dần dần đỏ lên như bị lửa thiêu.

(Không, không phải. Đây không phải thư tình của mình, nó là thư tình của cô bé Takeda đó. Người thích cái anh tên Shuuji đó cũng không phải mình mà là Takeda... Ô hay, mình đang giải thích với ai vậy!?)

Việc này có phải giống như những gì chị Tooko đã nói không nhỉ? Cái gì mà hóa thân thành Chia rồi viết thư cho chị ấy xem.

Khi tôi đang nghĩ như vậy, hình ảnh cô bé Takeda đỏ bừng mặt vì hạnh phúc liên tưởng kẻ về người mà cô bé thầm thương trộm mến hiện lên trong đầu tôi.

- Người em thích là anh Kataoka Shuuji, anh ấy đang học lớp 12 và là một thành viên của câu lạc bộ bắn cung ạ. Hôm nhập học, lúc em đang đi tham quan các câu lạc bộ thì tình cờ thấy anh Shuuji trong sân tập của câu lạc bộ bắn cung. Và em đã được chứng kiến cảnh anh Shuuji kéo cung, mắt rất chăm chú nhìn vào hồng tâm. Khoảnh khắc đó, có cảm giác như em cùng với không khí đã đông cứng lại. Em không thể nào dời ánh mắt của mình đi được. Em cứ đứng sững ở đó, quên cả hô hấp.

Thực ra, trước đây vì có chuyện buồn nên tâm trạng của em lúc đó rất u ám.

Nhưng mà, vừa nhìn thấy anh Shuuji, tất cả những cảm giác u ám đó đều bị thổi bay khỏi đầu em. Và khi mũi tên mà anh Shuuji bắn ra cắm đúng vào hồng tâm, em cảm giác như trái tim mình cũng đã trúng tên.

Sau đó, anh Konoha biết không, anh Shuuji nở một nụ cười dịu dàng, ngây thơ hồn nhiên như một đứa bé. Trời ơi~ đó là nụ cười tuyệt nhất trong số những nụ cười mà em đã từng được chứng kiến! Thế là từ đó em bắt đầu thích anh Shuuji.

Vì em rất hậu đậu nên em không thể gia nhập câu lạc bộ bắn cung được, nhưng thỉnh thoảng em vẫn tới sân huấn luyện để ngắm anh Shuuji. Em cũng nghe các thành viên khác gọi anh ấy là Kataoka hay Shuu hoặc Shuuji, thế nên em biết được tên của anh ấy. Khác với vẻ ngoài nghiêm túc, anh Shuuji là một người rất hóm hỉnh, anh ấy toàn bày trò và chọc cho mọi người cười phá lên.

Thế nhưng, khi bắn tên, khuôn mặt anh ấy sẽ trở nên cực kì nghiêm túc. Chỉ một lúc trước anh ấy còn đang bông đùa, vậy mà khi giương cung lên, khuôn mặt anh ấy lại trở nên chăm chú đến mức khiến em cảm thấy hơi sợ... Nhưng anh Konoha biết không, khi không bắn trúng đích, anh Shuuji sẽ cười bẽn lễn và nói: “A~ trượt mất rồi~,” còn khi bắn trúng đích, anh ấy sẽ nhảy cẫng lên như một đứa trẻ và hô: “Yay!”.

“Không biết lúc bắn tên, anh Shuuji nghĩ gì nhỉ?,” em cứ suy nghĩ suốt về điều đó, và dần dần, hình ảnh anh Shuuji đã lấp đầy lồng ngực em. Em ước gì mình biết được nhiều điều hơn về anh ấy, và anh ấy cũng nhận ra sự tồn tại của em.

Chỉ cần là vấn đề liên quan tới sách thì chị Tooko có thể thao thao bất tuyệt cả ngày không biết chán, và cô bé Takeda này một khi nói tới Kataoka Shuuji thì có vẻ cũng chẳng hề kém cạnh chị Tooko chút nào.

Cặp má phúng phính của cô bé trở nên đỏ ửng, hai mắt lấp lánh đầy hưng phấn, trông cô bé thật sự hạnh phúc từ tận tâm khảm, ra chỉ cần là việc liên quan tới anh Shuuji của cô bé thì cô bé có thể nói không ngừng đến nỗi không ai chen ngang được.

Chà... vì thế, ít nhất tôi cũng phải truyền đạt cho Kataoka Shuuji biết Takeda Chia thích anh ta đến nhường nào. Nếu như vì lá thư tôi viết mà Takeda thất tình thì mỗi đêm tôi sẽ gặp ác mộng mất...

Tôi lấy ra một trang bản thảo mới và bắt đầu chấp nối tình cảm của Takeda lại từng chút, từng chút một.

“Em hi vọng anh Shuuji sẽ hiểu nhiều hơn về em.

Em cũng muốn biết được nhiều điều hơn về anh Shuuji.

Vì vậy, em đã lấy hết dũng khí và viết lá thư này..”

...

- Của em đây.

Tan học. Tôi đưa xấp giấy bản thảo đã được gấp làm tư cho Takeda.

- Cái này là anh vừa viết vội vào giờ nghỉ trưa, không có bản nháp, thế nên anh cũng không dám đảm bảo chất lượng của nó...

- Oa, em cảm ơn anh Konoha nhiều!

Takeda nhảy căng lên và nhận lấy xấp giấy với vẻ mặt hạnh phúc.

- Oa, tận ba tờ luôn~ anh Konoha nói đây là anh viết vội vào giờ nghỉ trưa sao ạ? Trời ơi giỏi quá!!! Anh Konoha quả không hổ danh là át chủ bài của câu lạc bộ Văn học!

- E - Em quá khen.

- Hi hi, em đọc luôn có được không ạ?

Thấy cô bé định mở xấp giấy ra, tôi vội vàng ngăn Takeda lại.

- Ấc, không được, em không được đọc ở đây.

- Ồ, có gì mà không được chứ. Chị cũng muốn xem lá thư tình mà Konoha đã dồn hết tâm trí để viết.

Chị Tooko cười tinh nghịch, sau đó nhích tới bên cạnh Takeda để coi trộm thư.

Tôi vội vàng chen vào giữa hai người:

- Không được! Tuyệt đối không được!

- Ư, em hiểu rồi, vậy thôi em xin phép về trước đây. Em phải chạy nhanh về nhà rồi chép lại lá thư của anh Konoha. Em đã chuẩn bị một xấp giấy viết thư rất đẹp rồi. Màu hồng phấn, có cánh anh đào rơi lả tả, rất là dễ thương đấy ạ!

- Ồ, đúng rồi, em mau về chép thư đi!

Tôi vội vàng tiễn cô bé Takeda ra khỏi cửa.

- Tạm biệt, cố gắng lên nhé!

- Vâng, cảm ơn hai anh chị đã giúp đỡ!

- Đừng quên bài báo cáo của chị nhé Chia~

- Vâng ạ~

Takeda vung vẩy bàn tay đang cầm lá thư và trả lời, kèm theo đó là một nụ cười tươi rói.

Trên đường đi cô bé còn vấp ngã đập mặt xuống sàn, nhưng ngay lập tức cô bé đã nhồm dậy, xấu hổ cười “hì hì” rồi chạy đi. Tôi nhìn Takeda khuất sau góc tường mà tim đập thình thịch.

- Ôi, muốn xem quá đi, lá thư tình mà Konoha đã mất ba ngày mới viết xong.

Chúng kiến chị Tooko ngồi ôm đầu gối trên ghế xếp, cặp mắt trong suốt nheo lại nhìn tôi, tai của tôi dần dần nóng bừng lên. Khi thật, bị lộ rồi sao...

- Không được. Nếu như giao nó cho chị Tooko, chắc chắn là chị sẽ nói cái gì đó kiểu như “trông ngon quá” rồi xơi tái cả bức thư mất.

Tôi cố tình nói bằng giọng mỉa mai để lấp liếm sự xấu hổ của bản thân, nghe vậy, môi của chị Tooko bĩu lên với vẻ không vui.

- Thiệt tình, chị đâu có tham ăn đến thế chứ.

Sau đó chị ấy nghiêng má tì lên đầu gối, cặp mắt nhìn ra xa như đang mơ mộng.

Bím tóc nhỏ xinh như đuôi một chú mèo con nhẹ nhàng rủ xuống từ đôi bờ vai gầy.

- Nhưng mà, thư tình hẳn là ngon lắm~. Có lẽ nó sẽ mang một vị ngọt dịu dàng, pha chút xấu hổ khiến người ta khẽ cười hạnh phúc. Nè, Konoha, Konoha nghĩ trên đời này câu chuyện như thế nào là ngon nhất.

- Chị hỏi em thì em biết hỏi ai...

- Đối với chị, đó là những lá thư tình mà người viết dồn hết tâm lòng để gửi tới người mình thương yêu nhất. Bởi đó là những tình cảm độc nhất vô nhị, là báu vật quan trọng chỉ thuộc về riêng bản thân hai người.

Khuôn mặt chị Tooko trở nên dịu dàng và hơi thẹn thùng khi nói như vậy.

- A, nhưng mà, nếu nó quan trọng đến như vậy, có lẽ chị sẽ không nỡ ăn. Hừ-m, khó ghê. Món ngon nhất trên đời bày ra trước mắt mà không thể ăn.

Nhìn bộ dạng hoạt kê khi chị Tooko khỏ tâm lấy ngón tay gõ gõ trán, tôi không nhịn được mà bật cười.

- Trời ơi, làm sao có chuyện đó được chứ. Em cam đoan với chị là chưa đầy một đêm nó đã nằm gọn trong bụng chị rồi, em mà nói sai em thua cho chị Tooko một *bộ Tuyển tập Natsume Souseki*(2) luôn.

(2) Natsume Souseki (1867 - 1916): nhà văn cận – hiện đại lớn của Nhật Bản.

- A, quá~đáng! Konoha thật quá đáng! Em chẳng tể nhị chút nào cả!

Vẫn ngồi trên ghế xếp, chị Tooko giận dỗi xoay người đưa lưng về phía tôi, mãi tới khi tôi bắt đầu viết điểm tâm, chị ấy mới nguôi giận.

- Hừ, đáng ghét, lần sau mà còn thể chị sẽ viết tên Konoha một ngàn lần lên vở, xé nhỏ nó ra rồi ăn hết cho xem. Konoha sẽ bị nguyên rửa cho mà xem.

- Thiết tình, chị Tooko, chị làm ơn đừng bày mấy trò trẻ con đó nữa được không...

Giờ nghỉ trưa ngày hôm sau. Takeda vừa nhảy chân sáo vừa đi vào lớp tôi.

- Xin lỗi~i, cho em hỏi anh Konoha có ở đây không ạ~?

Cả lớp tôi xôn xao.

Còn tôi thì vội vàng đứng dậy.

- A, anh Kono~ha.

Takeda cười tươi rói hướng về phía tôi vẫy tay. Ặc, mọi người đang nhìn chăm chăm vào tôi.

- Takeda, ra đây.

- Ờ? A? Dạ.

Tôi bước nhanh ra một góc hành lang ít người lui tới rồi mới quay ra hỏi cô bé: “Có việc gì thế?,” nghe vậy, Takeda ngược lên nhìn tôi và cười rạng rỡ.

- Sáng nay, em đã chờ anh Shuuji trên đường tới trường và đưa cho anh ấy bức thư mà anh Konoha viết hộ em rồi.

- Ồ, thật á!

Hiệu suất làm việc của cô bé này ghê quá. Nói thế nào nhỉ, tôi là một người rất lười, thế nên tôi rất khâm phục những người năng động như cô bé.

- Trời ơi, lúc đó tim em đập rộn cả lên như sắp bay ra khỏi lồng ngực ấy~. Vừa nói với anh Shuuji: “Xin anh đọc cái này!” rồi đưa cho anh ấy bức thư xong là em quay người chạy luôn. Sau đó thì dù là giọng của bạn bè hay giọng của giáo viên cũng chẳng thể lọt vào tai em được nữa. Trong đầu em cứ quay cuồng những ý nghĩ kiểu “Không biết anh Shuuji có đọc thư không ta~” hay “Không biết anh ấy nghĩ như thế nào ta~”.

- S-Sau đó thì sao?

Tôi vô thức nắm chặt bàn tay đang đỏ mề hôi.

- Vì ngực em cứ như có cái gì nghẹn ở đó nên em chẳng thể nào ăn cơm được, thế nên em đành thử đi ra sân huấn luyện của câu lạc bộ bắn cung. Ở đó em đã gặp anh Shuuji...

- R-Rồi thế nào nữa?

Takeda đỏ mặt hạnh phúc, rồi cô bé giơ hai ngón tay lên biểu thị một chữ V.

- Anh ấy nói anh ấy rất vui và anh ấy cảm ơn em vì lá thư ạ~! Anh ấy còn nói ngay lập tức hẹn hò thì hơi khó, nên anh ấy đề nghị hai người cứ tạm thời thử giao tiếp thoải mái như những người bạn đã!

- Quá tốt rồi còn gì!

Tôi suýt nữa cũng nhảy cẫng lên cùng với Takeda.

- Vâng ạ! Anh Shuuji nói đó là lần đầu tiên nhận được một lá thư dễ thương đến như vậy và anh ấy đã rất hạnh phúc. Tất cả đều nhờ có anh Konoha cả đấy. Quả không hổ danh người đã vào vòng cuối của giải thưởng Adatara dành cho các tài năng sáng tác văn học tình yêu.

- Hà hà, em quá lời đó, đó chỉ là một bức thư anh viết vội vào giờ nghỉ trưa thôi~

- Không phải đâu ạ, anh Shuuji nói là sau khi đọc thư anh ấy cảm thấy tâm hồn rất thư thái, người khỏe hẳn ra. Chính vì vậy em đã hứa với anh Shuuji là từ bây giờ mỗi ngày em đều sẽ viết thư cho anh ấy.

- Hà?

Tôi ngớ người.

Mỗi ngày...?

- Trăm sự nhờ anh Konoha nhé. Đối với một người chỉ tiện tay viết vào giờ nghỉ trưa mà cũng ra được một bức thư tuyệt vời như thế thì chắc không có vấn đề gì đâu, đúng không ạ?

Takeda nắm lấy tay tôi rồi nói bằng một giọng tràn đầy tin tưởng và tôn kính như vậy.

Kể từ hôm đó, mỗi khi tiết một vừa kết thúc, Takeda lại chạy tới lớp tôi.

- Anh Kono~ha, buổi sáng~ an lành! Anh Shuuji cũng rất thích lá thư ngày hôm qua đấy ạ. Anh Konoha siêu quá đi. Anh Konoha là thiên tài, tương lai chắc chắn anh Konoha sẽ trở thành một nhà văn xuất chúng.

- Ha, ha ha... Em quá khen. Đây, thư của ngày hôm nay.

- Oa, vâng, em cảm ơn anh Konoha. Em sẽ chép lại trong tiết Toán tiếp theo. Hy vọng anh Shuuji sẽ thích.

- Ủ, hy vọng vậy.

Nụ cười của tôi có chút miễn cưỡng.

Chị Tooko vừa cười khúc khích vừa trêu chọc tôi: “Ai bảo em, hì hì, tự làm tự chịu thôi.”

- Như vậy là em phải giúp đỡ Chia đến cùng rồi. Đúng không, đại văn hào?

Hiện tại chị ấy đang ngồi khoanh chân trên ghế xếp, một tay cầm sách, khuôn mặt nghiêng nghiêng, cặp mắt đen lay láy ngược lên nhìn tôi với vẻ chọc ghẹo.

Quyển sách chị ấy đang cầm trên tay là *Đại gia Gatsby* của Scott Fitzgerald, một tác giả người Mỹ.

- Nói cho cùng thì không phải chị Tooko là người đã đẩy cô bé Takeda đó cho em sao? Rõ ràng chị mới là người đã dựng lên cái hòm thư kì quái bất hợp pháp đó trong vườn trường.

- Ô hay, chị đâu có đẩy ai cho em, tất cả những gì chị làm chỉ là đề cử thôi mà? Chị chỉ nói: “Anh Konoha viết thư giỏi lắm đấy Chia~ anh ấy sẽ cho Chia những lời khuyên chân thành~” thôi mà. Với lại...

Chị Tooko nghiêng cơ thể mảnh mai của mình về phía trước, khiến cái ghế xếp phát ra âm thanh cọt kẹt. Đôi môi đỏ mọng của chị ấy nhếch lên thành hình một nụ cười.

- Người nói ra cái việc “*tiện tay viết vào giờ nghỉ*” đâu phải là chị nhỉ? Là Konoha chứ nhỉ?

- Ặc...

Tôi bị dồn vào chân tường, không thể phát ra âm thanh nào. Chị Tooko khẽ nhắm mắt lại một cách mơ màng.

- Ôi~ tình yêu của Chia mà thuận lợi thì tốt biết mấy. Không biết Chia sẽ viết ra một bài báo cáo như thế nào nhỉ? Sẽ như một chiếc bánh dâu tây phủ đầy kem tươi chẳng? Hay là sẽ như một thanh sôcôla có vị cam chua chua ngọt ngọt nhỉ? Hoặc nếu là một bài báo cáo có vị của một chiếc bánh xốp bơ nhiều tầng với mỗi tầng là một lớp vỏ giòn tan, bên trong ứa ra kem trứng sữa thì cũng tuyệt lắm.

Trong đầu của chị ấy lại bắt đầu chỉ có mỗi đồ ngọt rồi... Không biết có phải vì tưởng tượng nhiều quá khiến bụng đói hay không mà chị Tooko bắt đầu xé ra một mẫu sách từ quyển *Đại gia Gatsby* rồi bỏ vào miệng nhai măm măm.

- U~m, ngon quá đi, văn của Fitzgerald có vị thật là hào hoa phong nhã. Nó là điệu Waltz của sự khoa trương, vinh quang và cuồng nhiệt, nó khiến ta liên tưởng tới những bữa tiệc ngập đầy trứng cá muối lấp lánh và rượu sâm panh. Chỉ cần lấy răng khê cắn, lớp vỏ mỏng tinh tế của những hạt trứng cá sẽ vỡ ra, và chất dịch mang theo mùi hương thượng hảo sẽ lan khắp lưỡi. Với tư cách người đọc, chị chân thành cổ vũ cho nhân vật chính Gatsby.

Truyện này không phải kể về việc nhân vật chính Gatsby chịu đựng đủ chuyện tồi tệ do Daisy, vốn là người yêu cũ nhưng bây giờ đã là vợ của người khác, gây ra để rồi cuối cùng chết một cách bi thảm sao? Thế thì nó phải tràn ngập bi thương chứ sao lại hào hoa phong nhã được...

Chắc, thôi kệ, dù sao mỗi người có một cách thưởng thức văn học khác nhau.

- A!

Đột nhiên chị Tooko hét lên như sắp tận thế tới nơi.

Tiếp theo chị ấy nhúu mày rồi trưng ra một bộ mặt như đưa đám.

- Chết rồi~~~, đây là sách mượn của thư viện, vậy mà mình lại lỡ ăn mất tiêu rồi~~~

Thế là tôi phải đi cùng chị Tooko tới thư viện để xin lỗi, đây là nguyên văn lời xin lỗi của chị ấy: “*Chị bắt cần đánh rơi nên nó bị rách mất rồi~~~*” (lý do tại sao tôi phải đi cùng là vì chị Tooko bảo đi một mình xấu hổ quá nên đã lôi tôi đi theo).

Hôm sau, Takeda lại chạy tới lớp tôi như thường lệ.

- Chuyện của em với anh Shuuji đó tiến triển tới đâu rồi? Hai người sắp bàn tới chuyện hẹn hò hay đại loại thế chưa?

Tôi dẫn cô bé ra hành lang và đứng nói chuyện ở đó.

- Oa, cảm ơn anh Konoha đã lo lắng cho em. Anh Konoha thật là tốt bụng~, em cảm động quá đi.

Mặt tôi thoáng đỏ bừng. Không, thực ra không phải như vậy... chỉ là tôi ghét phải viết thư lắm rồi nên tôi rất hi vọng hai người mau thành đôi thành cặp quách đi cho xong...

- Cũng nhờ có thư của anh Konoha mà quan hệ giữa em và anh Shuuji đã trở nên thân mật hơn rất nhiều rồi, em nghĩ chỉ cần có thêm một cú huých nào đó nữa là mọi chuyện sẽ thành công.

- Vậy hả, thế thì em phải nhanh huých anh ấy đi.

Tôi hăng hái cổ vũ cho cô bé. Nghe vậy, Takeda nở một nụ cười vui vẻ và gật đầu.

- Vâng, em sẽ chủ động đẩy anh ấy. Mà em cũng đang viết nháp bài báo cáo như đã hứa với chị Tooko nữa, anh xem nè.

Nói xong, cô bé giơ cho tôi xem quyển tập mà cô bé ôm trong ngực từ nãy tới giờ.

Quyển sổ này có độ lớn chỉ bằng khoảng một nửa loại tập học sinh, trên bìa có in hình một chú vịt con màu vàng. Mặc dù cô bé từng nói là mình viết văn rất tệ, nhưng mà xem ra hiện giờ cô bé đang rất hào hứng với chuyện này.

- Việc ghi lại những chuyện đã xảy ra với người mình thích khiến em cảm thấy hơi ngượng, nhưng mà cũng rất vui. A, nhưng cứ để bản nháp thế này đưa cho người khác xem thì em sẽ xấu hổ chết mất, toàn là những chuyện ngốc nghếch cả. Thế nên em phải đọc lại một lần để sửa rồi mới viết thành bản hoàn chỉnh.

- Này, cứ theo tình hình này có khi em tự viết thư cũng được đấy chứ?

Nghe tôi đề nghị như vậy, Takeda lấy quyển sổ che mặt rồi lắc đầu nguây nguây.

- Không được đâu~ như thế xấu hổ lắm ạ~. Nhưng mà... anh Konoha nói cũng đúng. Em rất

muốn một ngày nào đó anh Shuuji sẽ đọc lá thư do chính tay em viết. Cho đến ngày đó, em hi vọng đại văn hào Konoha vẫn tiếp tục giúp đỡ em.

Tôi thờ dài, vậy là lại phải viết thay cho cô bé nữa hả.

Đúng lúc đó, Takeda đột nhiên nhìn tôi với vẻ mặt bất an.

Khuôn mặt hồng hào lộ ra sau quyển sổ của cô bé có vẻ hơi bồn chồn.

- Ừm... em phiền lắm phải không ạ...?

Trái tim tôi lỡ mất một nhịp.

- Hả, k-không có chuyện đó đâu. Anh cũng cảm thấy rất vui khi viết thư tình mà. Ha, ha ha.

Và cuối cùng tôi lại bật ra một câu nói không thật lòng.

Nghe tôi nói vậy, Takeda nở một nụ cười hồn nhiên thơ ngây, trông cô bé cứ như một chú cún con.

- Thế thì may quá! Thôi em đi đây, ngày mai em lại tới ạ!

Cô bé khôi phục trạng thái vui vẻ tràn đầy sức sống, sau khi lấy tay vẫy vẫy về phía tôi thay cho cái đuôi, cô bé chạy đi, suýt chút nữa thì vấp ngã.

Chà~, tôi đúng là đồ giả nhân giả nghĩa.

Khi tôi ủ rũ quay trở lại lớp học, đám con trai hú hét trêu chọc tôi: “Sướng chưa kìa, bạn gái tới thăm mỗi ngày cơ đấy~,” “Con nhà người ta mới nhập học mà đã câu được rồi, đồng chí trông thế mà sát gái phết nhỉ~”.

“Giỡn hoài, làm gì có chuyện đó,” tôi cười cười và cố lảng tránh chủ đề này.

Tôi không muốn làm những việc khiến mình nổi bật để rồi nhận lấy những ánh mắt phản cảm từ người khác. Tôi cũng không hy vọng mình phải chịu những nguy cơ không đáng có đến từ việc nổi trội hơn mọi người. Cho dù trên trời tự dưng rơi xuống một đồng vàng thì tôi cũng sẽ không mặt dày mày dạn tới mức tự cho rằng bản thân có quyền nhận lấy chúng. Tôi chỉ là một người bình thường mà thôi.

Khi vừa ngồi xuống bàn của mình, tôi có cảm giác như có ai đó đang lườm tôi. Khi quay người lại, tôi thấy một bạn nữ đang đứng ở đó.

Kotobuki Nanase.

Cô nàng này có mái tóc nhuộm màu nâu nhạt khá độc đáo. Ở trong lớp cô nàng rất nổi bật với vóc người cao ráo, sáng sủa mang phong cách một cô gái hiện đại, tính tình cũng rất thẳng thắn.

“Kotobuki mặc dù hơi bà chằn một tí nhưng mà trông cũng ngon phết,” đám con trai thường hay rĩ tai nhau như vậy.

Cô nàng này hình như không thích tôi. Lý do tôi có ý nghĩ như vậy là vì kể từ khi chúng tôi học chung một lớp hồi tháng Tư, thỉnh thoảng cô nàng lại quăng cho tôi một ánh mắt lạnh như băng, và hiện tại cũng là một trong những lần thỉnh thoảng đó.

Nhưng tôi không nhớ mình đã làm ra chuyện gì để khiến cô nàng phải nhìn tôi bằng ánh mắt hình viên đạn này. A, đúng rồi, ngày hôm qua...

Trong lúc tôi còn đang ngẩn người, Kotobuki đã xụ mặt đi tới chỗ của tôi, sau đó cô nàng chìa tay phải ra trước mặt tôi rồi nói cụt lủn:

- Bốn-trăm-sáu-mươi yên.

- Hả?

- Tiền bồi thường *quyển sách bị rách ngày hôm qua*. Thư viện có quy định rõ ràng là trong trường hợp làm mất hoặc hư hại sách thì phải bồi thường.

- O... nhưng mà, không phải hôm qua cậu đã nói là không sao rồi cơ mà?

Ngày hôm qua, lúc tôi đi cùng chị Tooko tới thư viện để xin lỗi, người trực ở đó là bạn Kotobuki đang đứng trước mặt tôi đây.

Lúc đó trong lòng tôi kêu khổ không thôi, thôi thế là xong, trúng ai không trúng lại trúng đúng vào ca của Kotobuki trực mới chết chứ. Tôi đã chuẩn bị tinh thần bị quạt cho một trận tả tơi, thế nhưng cô nàng Kotobuki này chỉ xụ mặt ra nói: “Dù sao cũng không phải do cố ý. Lần sau chị nhớ cẩn thận nhé,” rồi dễ dàng thả chúng tôi đi.

Như vậy thì hà cớ gì bây giờ lại còn “bốn-trăm-sáu-mươi-yên” gì ở đây? Lại còn đi đòi tôi nữa? Người làm rách quyển sách đó (thực ra là lỡ ăn mất) là chị Tooko cơ mà.

Nghe tôi hỏi vậy, Kotobuki nhướn mày trừng mắt nói:

- Cậu nghĩ tôi có thể đi gặp chị Amano Tooko để đòi tiền bồi thường à? Chị ấy là bạn đọc thân thiết của thư viện, không những thế chị ấy còn là người biết rõ quyển sách nào nằm ở đâu hơn cả cô thủ thư. Trong số những học sinh công tác ở thư viện cũng có rất nhiều người đã được chị Amano giúp đỡ nữa. Chưa kể hồi mới vào lớp 10, chị Amano đã giúp đỡ tôi lúc đang khổ sở vì không biết nên xếp sách ở đâu. Vì thế, nói tóm lại, Inoue, cậu phải trả tiền thay cho chị ấy.

- Ồm, xin lỗi... bạn Kotobuki này, bạn cho mình hỏi chút, bạn không thấy việc này rất vô lý sao?

- Hoàn toàn không (đồng dục).

Oa~~~, trả lời ngay lập tức. Vì tôi ghét phải tranh cãi với người khác, tôi đành móc ví ra và lấy một đồng 500 yên bỏ vào lòng bàn tay của Kotobuki, sau đó tôi cúi đầu thật thấp.

- Thành thật xin lỗi cậu vì những gì chủ nhiệm câu lạc bộ chúng tôi đã gây ra!

Kotobuki nắm chặt đồng 500 yên, môi bĩu lên:

- lát nữa tôi sẽ đưa tiền thối cho cậu. Cậu mà dám mách lẻo với chị Amano là tôi cho cậu ăn đấm đấy.

Thiệt tình, tại sao tôi cứ phải là người đi dọn dẹp đồng bừa bộn mà chị Tooko bày ra chứ.

Khi tôi nghĩ mọi việc thế là đã được giải quyết êm thấm thì tôi chứng kiến Kotobuki đứng sừng sững ở đó, mắt nhìn chằm chằm vào tôi.

- Này... dạo gần đây có một cô bé lớp 10 rất hay đến tìm cậu có phải không? Hai người đang hẹn hò hả?

- Cậu nói Takeda hả. Đâu có đâu, bọn tôi đâu có hẹn hò gì.

- Hừ, tôi có quen cô bé đó, cô bé cũng đang làm ở thư viện. Nói thế nào nhỉ, cô bé hơi vụng về, có chút ngây thơ, là mẫu người rất được đám lolicon(3) yêu thích. Cậu thật sự không hẹn hò với cô bé chứ hả?

(3) Viết tắt của Lolita Complex, là từ khinh miệt dành cho những người có niềm đam mê quái đản với các bé gái.

“Rất được đám lolicon yêu thích” ư... cô nàng này đúng là biết cách làm tổn thương người khác. Nhưng mà nếu tôi cãi lại thì cũng sẽ chỉ tổ đổ thêm dầu vào lửa mà thôi, thế nên tôi cố nhịn cục tức xuống và mỉm cười.

- Tôi chỉ đang tư vấn cho cô bé Takeda đó theo lời đề nghị của chị Tooko mà thôi.

Tôi vừa nói xong thì lông mày của Kotobuki lại càng nhướn cao hơn, trông cô nàng rất tức giận.

Ồ, ô hay? Tôi vừa nói sai cái gì sao?

Kotobuki hít một hơi thật sâu rồi nhìn tôi bằng ánh mắt lạnh lẽo và nói:

- Inoue... chuyện cậu hẹn hò với ai không liên quan gì tới tôi. Tuy nhiên, nếu hai người thật sự không hẹn hò, vậy thì tốt nhất là cậu thôi cái trò lôi lôi kéo kéo con người ta ra hành lang đi. Cậu không thấy làm thế rất lố bịch và chướng mắt sao?

Sau khi để lại câu nói cay độc đó, cô nàng quay người bỏ đi.

Môn tiếp theo là Lịch sử. Tôi vừa cầm cùi chóp lại những gì có trên bảng vào vở vừa suy nghĩ vẩn vơ... Quả nhiên là mình phải nhanh để cho Takeda thành một cặp với cái lão Shuuji

đó mới được...

Bị Kotobuki nghiêm khắc chỉ trích như vậy xong, ý nghĩ đó cứ nghẹn mãi trong ngực tôi.

Chà, phải làm sao bây giờ nhỉ? Hay là mình thử dốc hết vốn liếng viết một lá thư nồng cháy nhỉ...

Mây đen ùn ùn kéo tới nhuộm xám bầu trời vốn đang quang đãng, và rồi những giọt nước bắt đầu rơi tí tách trên lớp cửa kính.

(Mưa rồi... hình như mình có một cây dù cất trong ngăn tủ của câu lạc bộ thì phải...?)

Mỗi khi thêm một tuổi, tôi lại một lần nữa nhận ra sự khác biệt trong cách suy nghĩ và cảm nhận của mình với những người xung quanh lớn đến nhường nào. Đứng trước những điều người khác thấy vui vẻ hoặc bi thương, tôi đều không có cảm xúc gì, trái tim tôi không hề dao động dù chỉ là một chút.

Hà có gì mọi người lại cảm thấy vui?

Hà có gì mọi người lại cảm thấy buồn?

Lúc mọi người hào hứng cổ vũ cho đồng đội tại đại hội thể thao hoặc trong một trận đấu bóng, lúc mọi người lưu luyến không rời xa một người bạn sắp chuyển trường, tôi lại có cảm giác khó chịu tựa như một người nước ngoài không thạo ngôn ngữ đang đứng lẫn vào giữa bọn họ. Cơ thể tôi co rúm lại, bụng tôi thắt lên từng cơn đau đớn. Tôi hoàn toàn nghe không hiểu những ngôn từ ồn ào náo nhiệt mà người xung quanh đang nói.

Một ngày nọ, chú thỏ con lớp tôi nuôi bị ai đó nhét pháo hoa vào miệng rồi châm lửa, nó đã chết rất thảm, các bạn tôi đều khóc rất thương tâm. Khi đó, đầu tôi rất hỗn loạn, tôi nhìn chăm chăm vào ngón chân mình, cơ thể tôi run lên nhè nhẹ.

Tại sao tôi không hề cảm thấy buồn trước cái chết của thỏ con?

Cho dù tôi cố gắng ép bản thân nhớ lại cảm xúc khi sờ bộ lông mềm mại, nhớ lại những cử chỉ đáng yêu khi còn sống của nó để khiến tôi cảm thấy buồn, thì trái tim tôi vẫn không hề lay động, tôi không thể rót ra giọt nước mắt nào. Khi tôi trộm liếc xung quanh, tôi biết được chỉ có tôi là người duy nhất không khóc.

Khi đó, tôi có thể cảm nhận được cái cổ của mình nóng rực, tai tôi ửng đỏ vì xấu hổ và sợ hãi.

Tại sao vậy? Tại sao mọi người lại khóc? Không biết, tôi hoàn toàn không biết. Thế nhưng nếu như tất cả đều đang khóc mà chỉ có một mình tôi bình tĩnh thì mọi người sẽ nghĩ tôi là đứa lập dị. Tôi phải khiến bản thân cũng khóc. Nhưng khuôn mặt tôi cứng

ngắc, tôi không thể khóc được. Hai má tôi nóng bừng. Nếu như mọi người biết mình đang giả khóc thì phải làm sao bây giờ? Mình không được ngẩng đầu lên. Mình phải cúi đầu, khuôn mặt phải tỏ ra u ám. Ôi, lần này mọi người lại đang ôm bụng cười. Có gì vui đến vậy nhỉ? Không biết, mình không biết. Nhưng nếu mình không làm theo mọi người, mọi người sẽ nghĩ mình là thứ khác người, mọi người sẽ xa lánh mình.

Cười. Cười. Cười đi. Không, khóc, khóc đi, không, cười đi, mình phải cười.

Trời ơi, tại sao ngay cả một điều đương nhiên như vậy mà mình cũng không làm được chứ, mình đúng là đồ kì quái.

Vì không thể có cùng cảm xúc với mọi người, tôi bắt đầu cảm thấy sợ hãi và xấu hổ đến mức bụng tôi quặn lên từng cơn. Nếu như chuyện này lộ ra, chắc chắn mọi người sẽ quăng cho tôi những ánh mắt lạnh lùng.

Tôi như con cừu đen sinh ra lạc lõng giữa bầy cừu trắng muốt.

Tôi không thể vui chung niềm vui với đồng bạn, không thể buồn nỗi buồn của mọi người, không thể ăn những thứ mà ai cũng ăn. Tôi không hiểu được những tình cảm mà đồng bạn tôi trân ái, như tình yêu, sự dịu dàng, lòng vị tha... Điều duy nhất mà con cừu đen đáng thương tôi có thể làm là phủ lên bộ lông đen của mình lớp bột trắng và giả vờ như mình cũng là một phần của bầy cừu.

Nếu như đồng bạn tôi biết tôi là một con cừu đen, họ sẽ lấy sừng húc tôi chẳng? Họ sẽ lấy móng giẫm tôi chẳng? Ôi, Chúa ơi, hãy rủ lòng thương, xin Người đừng để họ biết, làm ơn đừng để họ biết.

Mỗi khi trời mưa, mỗi khi gió thổi qua, tôi lại run lên bần bật, tôi sợ lớp bột trắng sẽ tróc khỏi cơ thể, tôi sợ ai đó sẽ la lên rằng “Nó là một con cừu đen!,” tâm trí tôi không có lấy một phút giây an bình, nhưng ngoại trừ làm như vậy, tôi không nghĩ ra được cách nào khác.

Trước mặt ba mẹ, thầy cô, bạn bè, tôi dồn toàn bộ tâm trí vào việc ép bản thân phải cười, tôi cố xử nhố nhăng để làm cho mọi người vui vẻ. Ôi, làm ơn, xin đừng để ai nhận ra tôi là một con quái vật không hiểu lòng người. Làm ơn hãy để tôi có thể sống tiếp cuộc đời của một con người vô dụng ngu ngốc vụng về, làm cho mọi người cười vui vẻ, làm cho mọi người thương xót, làm cho mọi người tha thứ...

Và rồi, cho đến tận bây giờ, tôi vẫn đeo mặt nạ, và vẫn diễn, vai diễn một tên hề.

- Ấc, mưa to thật rồi.

Tan học. Tôi bước đi dọc theo hành lang mịt mờ.

Mặc dù vẫn còn sớm nhưng bầu trời ngoài cửa sổ đã bị mây đen giăng kín. Những hạt mưa sắc bén rơi xuống như muốn đâm thủng mặt đất, tạo nên những âm thanh rào rào lạnh lẽo.

Không khí ẩm ướt, hiu hắt và ẩm đạm.

- Xui quá, không phải dự báo thời tiết nói chỉ có năm mươi phần trăm khả năng là sẽ mưa sao.

Hi vọng là cây dù vẫn còn nguyên trong ngăn tủ câu lạc bộ.

Tuần trước, trời cũng mưa. Khi tôi định mở ngăn tủ lấy ra cây dù mà tôi chắc chắn đã cất trong đó thì phát hiện nó đã biến mất.

- A, xin lỗi~. Tuần trước trời mưa nên chị mượn tạm rồi quên khuấy phải đem trả lại chỗ cũ mất rồi.

Và khi tôi hỏi thì chị Tooko đã thản nhiên trả lời như vậy.

Thế là hôm đó, hai chúng tôi phải đội mưa chạy về nhà, cả người ướt như chuột lột.

- Lần sau chị có mượn dù thì phải nhớ trả lại chỗ cũ đây!

- Biết rồi~. Nhưng mà thỉnh thoảng chạy giữa mưa thế này mới cảm nhận được sự tuyệt vời của tuổi trẻ chứ.

(Bà chị này lúc nào cũng coi đồ người khác là của mình và đồ của mình cũng là của mình...)

Thiệt tình... hay là tên của chị ấy thật ra không phải Tooko mà là Jaian(4) nhỉ? Mà không hiểu rốt cuộc vì cái lý do gì mà mình lại gia nhập câu lạc bộ Văn học?

*(4) Một nhân vật trong truyện tranh và phim hoạt hình **Doraemon**, chuyên bắt nạt bạn bè. Còn được biết đến ở Việt Nam với tên Chaien.*

(Hừmm... vấn đề này đúng là bí ẩn.)

Hôm nay đến phiên tôi trực nhật. Sau khi hoàn thành những việc mà giáo viên chủ nhiệm phân phó, tôi mới phát hiện là đã trễ lắm rồi. Có lẽ bây giờ chị Tooko đang vừa lắc ghế âm âm vừa rên rỉ “Đói quá đi~”. Mặc dù trong phòng câu lạc bộ có rất nhiều sách cũ, nhưng mà tình trạng bảo quản của chúng không được tốt lắm, nói theo cách của chị Tooko thì là “Mấy quyển đó hết đất rồi, ăn vào sẽ đau bụng mất.”

- Nhưng mà nè, Konoha, nếu mình bảo quản sách cẩn thận, chị nghĩ chúng sẽ có vị của rượu vang hoặc nấm trúp lâu năm đấy. Ôi, chỉ tưởng tượng thôi cũng đủ để khiến chị chảy cả nước miếng rồi. Còn nữa, còn nữa, nếu đó lại còn là bản thảo viết tay của Souseki hay Ougai hoặc Mushano Kouji được trưng bày ở bảo tàng văn học thì hết sảy! Chị chắc chắn trên đời này không còn thứ gì ngon hơn chúng nữa! Cho dù ăn xong bị đau bụng thì chị cũng muốn được cắn một miếng!

Khi nói những điều đó, vẻ mặt của chị ấy rất nghiêm túc nên tôi thật sự lo lắng rằng một ngày nào đó chị Tooko sẽ lên vào bảo tàng văn học để ăn trộm.

Lúc đặt chân lên cầu thang dẫn tới câu lạc bộ Văn học, tôi chợt dừng lại.

- A, chết cha! Mình để quên sách giáo khoa môn Văn học cổ điển mất rồi.

Giáo viên dạy môn Văn học cổ điển Saegusa cực kì nghiêm khắc, nên tôi đã định đem sách về soạn bài cho tiết học ngày mai, vậy mà...

Không còn cách nào khác, tôi quyết định quay trở lại lớp.

Không biết có phải vì mưa hay không mà gần như không có ai qua lại trên hành lang, xung quanh rất yên tĩnh.

Khi tôi vươn tay định mở cửa phòng học thì tôi nghe thấy tiếng ai đó vọng ra. Dựa theo âm thanh thì có vẻ là vài bạn nữ trong lớp ở lại trú mưa đang nói chuyện với nhau.

Trong lúc tôi đang do dự liệu có nên bước vào một căn phòng chỉ toàn con gái hay không thì một đoạn hội thoại lọt vào tai tôi.

- Sao cơ, Eri, bồ cũng nhắm Akutagawa sao?

- O... Mori cũng nhắm Akutagawa sao? Vậy hai bồ là tình địch của mình rồi.

- Khoan đã. Mình cũng thấy Akutagawa rất tốt.

- Hả! Cả Miki nữa á? Vậy là ba người luôn?

Xem ra đám con gái đang buồn đưa lê về cậu bạn trai mà họ thích.

Akutagawa này không phải đại văn hào Akutagawa Ryuunosuke mà là một bạn học lớp chúng tôi, cậu này là người cao nhất lớp và rất trầm tính. Còn cái việc cậu chàng rất được các bạn nữ yêu thích thì cũng dễ hiểu thôi, nếu như bạn có một gương mặt trông rất thông minh sáng sủa, lạnh lùng, trầm tính ra dáng người lớn thì tôi chắc là bạn cũng sẽ nổi tiếng tương tự.

Thế nhưng mà có vấn đề rồi đây. Dựa theo cái bầu không khí này thì tôi sẽ rất khó mà vào lớp được.

- Tuyệt, mình thì thích Hirosaki khỏi lo có tình địch~

- Ái chà chà, ra là Suzuno thích Hirosaki sao.

- Hi hi~, bồ cũng biết mình không có sức chống cự trước mấy anh chàng hoạt bát tinh nghịch mà. Thực ra thì thứ Bảy tuần tới bọn mình dự định đi Thủy cung xem cá heo đó~.

- Ồ!

- Sao mình không biết gì cả!

- Vừa chuyển lớp có một tháng mà đã tới bước này rồi. Bỏ nhanh ghê!
- Đáng ghét, mình và Akutagawa chỉ mới nói được “Chào bạn” với “Tạm biệt” à. Suzuno! Lần tới bỏ phải bao mình một châu kem Haagen(5) đó!

(5) Haagen – Dazs: một thương hiệu kem cao cấp của Mỹ, rất nổi tiếng ở Nhật.

- Mình nữa mình nữa! Nhớ gọi ly đôi luôn nhé!
- Oa, mình vừa mua đồ cho cuộc hẹn tới nên tháng này kẹt tiền lắm, đi tiệm kem 50 yên thôi nhé.

Sau đó tai tôi truyền tới tiếng cười, xem ra mấy cô nàng đang chọc đùa gì nhau trong đó rất vui vẻ.

Hừ-m... có lẽ tôi nên tới câu lạc bộ rồi lát nữa quay lại sau.

- Nào, tiếp theo đến lượt Nanase.
- Đúng đúng, mọi người đều tự thú cả rồi, bỏ cũng phải tự thú cho bọn mình nghe chứ. Nanase? Là cô nàng Kotobuki đó sao? Té ra là Kotobuki cũng đang ở trong phòng học.
- Chẳng lẽ Nanase cũng thích Akutagawa hả?
- Oa, đừng đùa kiểu đó. Nanase xinh thế này thì làm sao mình có cơ thắng được chứ.
- Mình...

Tôi nghe được giọng của Kotobuki truyền ra từ sau cửa.

Mặc dù biết nghe trộm là không tốt, nhưng tôi rất tò mò rốt cuộc thì cao nhân nào đã lọt vào mắt xanh của cái cô nàng Kotobuki độc mồm độc miệng này, thế nên tôi nín hơi lắng nghe.

- Không thích ai cả. Nhưng mà nếu nói ghét ai thì có một người...
- Ô, ai vậy?
- Inoue Konoha.

Kotobuki đồng dục nói ra tên của tôi.

Tâm trí tôi đột nhiên trống rỗng. Ngay sau đó, đầu tôi nóng lên.

- O, sao thế? Inoue cũng tử tế mà, mình thấy bạn ấy đâu phải loại người khiến người khác ghét đâu.
- Ủ, đúng rồi đó, mình cảm thấy bạn ấy cứ như không khí, chẳng ảnh hưởng gì tới ai cả mà?
- Mặc dù tính cách bạn ấy có vẻ đơn điệu, nhàm chán, chẳng có gì nổi bật, nhưng nếu chỉ

trông bề ngoài thì Inoue có một khuôn mặt rất là dễ thương.

- Đúng đúng, cách nói chuyện của bạn ấy cũng rất nhẹ nhàng, lúc nào cũng khẽ cười nữa, rất thoải mái.

Đột nhiên, Kotobuki nói bằng giọng khó chịu:

- Vì thế mình mới khó chịu. Lúc nào cậu ta cũng cố tình trưng ra nụ cười giả dối đó. Chẳng ai biết được trong đầu cậu ta nghĩ gì, cứ nghĩ tới điều đó là mình lại thấy buồn nôn.

Một cảm giác nóng bỏng lan từ má tới tận tai của tôi, tay tôi run rẩy, cổ họng tôi phát đau.

Sao cô ta phải nói như vậy về tôi chứ? Tôi biết cô ta ghét tôi, nhưng có nhất thiết phải nói về tôi bằng giọng khinh miệt như vậy trước mặt mọi người không?

Tôi rất muốn chạy khỏi chỗ này ngay bây giờ, nhưng chút tự trọng hiếm hoi trong tôi bắt tôi ở lại, tôi lấy tay đẩy cửa phòng học. Khi tôi bước vào, tất cả ánh mắt trong phòng đều đổ dồn về phía tôi.

Tôi giả vờ như vừa rời mình chẳng nghe thấy gì, mắt mở lớn ra vẻ ngạc nhiên:

- Ô? Mọi người vẫn còn ở đây à? Xin lỗi nếu quấy rầy các bạn nha.

Đám con gái đều tỏ ra bối rối và tránh tiếp xúc với ánh mắt của tôi. Tôi đi thẳng tới bàn của mình và lấy ra sách giáo khoa môn Văn học cổ điển, sau đó bỏ nó vào trong cặp.

- Ngày mai có tiết mà mình lại để quên quyển sách.

Kotobuki đỏ bừng mặt nhưng mắt thì vẫn lườm tôi. Tôi nhìn lại cô nàng và cố gắng nở một nụ cười nhẹ.

- Vậy thôi, tạm biệt mấy bạn nhé.

Đám con gái cũng vội vàng nói: “T-Tạm biệt.”

Chỉ có Kotobuki là vẫn tiếp tục lườm tôi, miệng mím chặt, mặt mày sưng sía...

(Bực tức, xấu hổ)

Tôi bước dọc theo hành lang âm u và ẩm ướt, mang trong lòng những cảm xúc khốn khổ như muốn vỡ tung bất kì lúc nào.

(Cố tình trưng ra nụ cười giả dối ư? Chẳng biết trong đầu nghĩ gì, cảm thấy buồn nôn ư?)

So với những người chỉ biết nghĩ đến cái tôi của bản thân rồi tranh cãi với người khác, hay những người muốn bộc lộ cảm xúc thực của mình để rồi phá hỏng bầu không khí thì cái việc im lặng và cười làm lành có gì không tốt chứ?

Có những lúc con người ta buộc phải làm vậy.

Vậy mà cô ta lại nói điều đó khiến cô ta cảm thấy khó chịu.

(Tôi cũng đâu muốn cười ngớ ngẩn giống một thằng ngốc như vậy!)

Có một thứ gì đó nóng bỏng nghẹn ở trong cổ họng khiến tôi muốn hét lên.

(Ngày trước tôi không phải như vậy. Ngày trước, tôi...)

- *Konoha cười lúc nào cũng vui vẻ thật đấy~.*

- *Hơn nữa, mỗi khi thất vọng, khó chịu hay nôn nóng là đều thể hiện hết ra trên mặt, Konoha thật là dễ đoán quá đi. Cứ như một chú cún con ấy.*

“Thật quá đáng, sao cậu lại gọi tớ là chó chứ,” mỗi khi tôi cãi lại như vậy, cậu ấy lại cười khúc khích, giọng cười lạnh lạnh như tiếng chuông.

- *Thấy chưa, Konoha lại phồng mang trợn má rồi. Thế nên tớ mới nói Konoha thật sự dễ đoán quá đi. Nhưng mà chính vì Konoha là người như vậy nên tớ mới thích Konoha. Chỉ cần có Konoha ở bên là tớ thấy thoải mái.*

(Khi còn học cấp hai tôi cũng có người con gái mà tôi thích. Tôi cũng từng yêu như những người khác.)

Chỉ cần nghe giọng nói của cậu ấy là tim tôi loạn nhịp, mỗi lời mà cậu ấy nói với tôi, tôi đều xem chúng là báu vật quý giá nhất. Tôi cẩn thận cất chúng sâu trong lòng, và mỗi đêm trước khi đi ngủ, tôi đều lấy ra đọc lại vô số lần...

Chỉ cần như vậy, mỗi ngày tôi đều sẽ cảm thấy hạnh phúc. Tôi sẽ luôn cười vui vẻ một cách thật lòng.

Nhưng giống như đại gia Gatsby, tình yêu của tôi cũng đã kết thúc một cách bi thảm, tôi bắt đầu biết nói dối...

Sau bao nỗ lực, tôi đã có thể đóng thật ngọt vai diễn một “con người”.

Những người xung quanh đều nói tôi là một người vui vẻ, lạc quan, hòa ái dễ gần.

Nếu có người nói xấu, cười nhạo tôi, tôi sẽ thở phào nhẹ nhõm. Nhưng chỉ cần ai đó nói với tôi rằng tôi thật hòa ái dễ gần, dạ dày của tôi lại thắt lên từng cơn, tôi cảm thấy mình thật tội lỗi.

Tôi muốn mọi người nghĩ tôi là một người tốt, vì thế tôi làm mặt xấu chọc cười em bé, tôi tỏ ra yêu quý cún con. Nhưng thật sự thì vào những lúc như vậy, tôi đều cảm thấy xấu hổ đến mức cảm giác như hai má của mình đang bị lửa thiêu.

Tại sao ư? Đó là vì tất cả những gì tôi làm, những gì tôi nói đều là giả dối. Bản thân tôi

thật sự không phải là một người hòa ái dễ gần như mọi người vẫn nghĩ. Tất cả chỉ là một màn kịch do tôi bày ra mà thôi.

Vì vậy, mỗi lần có người nói tôi thật hòa ái dễ gần, tôi lại muốn hét lên thật lớn rồi mở bụng tự tử để tạ tội.

Mỗi khi tôi lấy tay xoa đầu cún con, nó đều vẫy đuôi và leo đéo bám theo tôi. Trông nó thật vui vẻ vì nó không hề biết đến những khúc mắc trong lòng tôi. Chắc hẳn nó đang nghĩ tôi là một con người hòa ái dễ gần.

Người đã nói thích tôi cũng tựa như cún con vậy.

Người đó lúc nào cũng cười rất vui vẻ, ngây thơ hoạt bát, tựa như một đứa trẻ.

Ôi, nếu như tôi cũng có thể như người đó, không biết tôi có thể hạnh phúc đến mức nào nhỉ.

Nhưng tôi cũng cảm hận cái sự hòa ái đơn thuần của người đó.

Chị Tooko đang ngồi xôm trên ghế xếp, chân vẫn mang tất, vừa lật từng trang sách vừa lắng nghe tiếng mưa rơi.

Món ăn hôm nay của chị ấy là quyển sách *Iliad* bìa cứng cực dày. Đây là một bản anh hùng ca theo lối tự sự của Homer – một thi sĩ mù – kể về cuộc chiến tranh thành Troy.

Bím tóc của chị Tooko đen nhánh như đuôi mèo buông thông từ vai tới hông, cặp lông mi dài rủ bóng xuống đôi đồng tử, ngón tay thon của chị ấy thì khẽ vôn vê bờ môi. Đây là một tật xấu của chị Tooko khi đọc sách. Thỉnh thoảng chị ấy còn đưa đầu ngón tay vào miệng cắn nhẹ nữa.

Kính cửa sổ bám đầy bụi bẩn bị mưa hắt vào ướt đẫm. Hôm nay trong phòng không có ánh chiều tà.

Tôi dừng bút lại và hỏi:

- Chị Tooko, chị có thích ai không?

- Hả? Cái gì?

Lúc đang chăm chú đọc sách, chị Tooko gần như không nghe thấy những âm thanh xung quanh.

- A, em viết xong điềm tâm rồi hả?

Khuôn mặt chị ấy chợt sáng bừng. Xem ra chỉ có mỗi chuyện này mới có thể thu hút sự chú ý của chị Tooko khi chị ấy đang tập trung đọc sách. Đúng là phong cách Tooko có khác.

- Em hỏi là chị có thích ai không.

- Dĩ nhiên là có rồi. Để xem nào, Gallico này, Dickens này, Dumas này, Stendhal này, Chekhov này, Shakespeare này, Olcott này, Montgomery, Farjeon, Lindgren, MacLachlan, Cartland, Jordan, Saikaku, Souseki, Ougai, Miyazawa Kenji, Kimura Yuuichi, còn có... còn có...

Nhìn chị Tooko vừa nói lia lịa vừa rỏ nước dãi, tôi vội vàng cắt ngang.

- Em không hỏi đồ ăn ưa thích của chị. Còn nữa, Cartland với Jordan là ai? Cầu thủ bóng rổ hả?

- Đáng ghét, em không biết Barbara Cartland và Penny Jordan sao? Họ đều là những nhà văn rất nổi tiếng trong dòng văn học lãng mạn đấy. Em nhất định phải đọc *Tình yêu như lửa cháy* của Cartland, vì nó kể về chuyện con gái của ông vua dầu mỏ nước Mỹ che giấu thân phận đi chơi, sau đó rơi vào bẫy tình của một anh chàng đẹp trai nhà giàu.

Nàng Silver của Jordan đã được chuyển thể thành truyện tranh rồi, chị nhớ là nó cũng rất được yêu thích. Chị đề nghị em nên đọc truyện này. Cô gái ngây thơ Geraldine vì quá sốc trước sự phản bội của người yêu nên chỉ sau một đêm mái tóc của cô đã biến thành màu bạc. Sau đó, cô quyết tâm báo thù người đàn ông đã phản bội cô, và để đạt được mục đích này, cô đã tiếp nhận những bài giảng nồng đậm~~~ chất ái tình từ một anh chàng gia sư đẹp trai. Anh chàng cựu gia sư này cực kì gợi cảm và tuyệt vời đấy.

Hồng bét, chị Tooko càng nói càng lạc đề rồi.

- Em biết rồi, chị đừng nói nữa, ý em không phải vậy... Chị Tooko, chị đã từng yêu ai chưa?

- Hả?

Chị Tooko nghiêng đầu tỏ vẻ khó hiểu.

- Iêu... iêu... riêu? Em hỏi chị từng ăn bún riêu chưa á?

- Không phải đồ ăn, ý em là yêu trong tình yêu. L-O-V-E ấy.

- Nếu ý em là tình yêu đó thì lúc nào chị chẳng đang yêu.

- Em đã nói không phải đồ ăn rồi mà, em đang hỏi là chị đã từng yêu người nào ngoài đời chưa?

Chẳng hiểu vì sao tôi cảm thấy mệt mỏi quá. Tôi đúng là đồ ngốc khi nói chuyện tình yêu với cái người này, cho dù hiện tại tôi đang cảm thấy buồn thế nào đi chăng nữa.

Nghe tôi hỏi vậy, ánh mắt của chị Tooko đột nhiên trở nên xa xăm, miệng khẽ nở một nụ cười nhạt.

Hả? Bầu không khí u ám nghiêm trọng này là gì đây? Chẳng lẽ chị Tooko đã từng nếm trải một cuộc tình cay đắng trong quá khứ rồi sao?

- Konoha biết không... đường tình duyên của chị đang bị hung tinh ám.

- Hả? Nó là cái gì!?

Mặc dù đã chuẩn bị sẵn tâm lý, giọng của tôi vẫn cao vút một cách không cần thiết.

Chị Tooko nhìn ra phía cửa sổ ướt đẫm nước mưa, ánh mắt nhuốm vẻ hư vô, rồi chị ấy bắt đầu nhẹ nhàng nói bằng một giọng tràn đầy bi thương:

- Đầu năm nay chị đã đi xem bói tình duyên ở chỗ bà mẹ Shinjuku. Kết quả là mẹ nói với chị rằng từ khi chị sinh ra thì đường tình duyên của chị đã bị hung tinh ám, cho dù chị yêu ai đi nữa thì cũng chỉ là công dã tràng, phiền toái sẽ liên tục ập đến như sóng dữ. Cho dù tình yêu của chị có được đáp lại đi chăng nữa thì một trăm phần trăm là nó cũng không kéo dài và sẽ chỉ kết thúc trong đau khổ. Chính vì vậy mẹ đã khuyên chị không nên nghĩ tới chuyện yêu đương nữa mà nên tập trung cho việc học hoặc sở thích.

- “Bà mẹ Shinjuku” có phải là bà thầy bói mở tiệm trong một góc cửa hàng tạp hóa Isetan ở khu Shinjuku và lúc nào cũng có một hàng dài người xếp hàng chờ xem bói không? Chị cũng đi xếp hàng sao!?

- Ừ. Vào một ngày giá rét tuyết phủ trắng cả thành phố.

- Vì có gì chị lại đi xếp hàng vào một ngày tuyết rơi vậy hả!?

- Tại chị nghĩ ngày đó sẽ không có ai xếp hàng cả. Cũng may, nhờ vậy mà chị chỉ cần chờ ba mươi phút là đến lượt mình.

Đầu tôi lại bắt đầu đau rồi.

- Chị muốn được bà mẹ Shinjuku xem bói đến thế sao?

- Chị là con gái mà. Chị cũng lo cho đường tình duyên của mình chứ. Ai ngờ đi rồi mới biết mình bị hung tinh ám... À, nhưng mà mẹ đã nói là bảy năm sau chị sẽ hết bị hung tinh ám và chị sẽ gặp người trong mộng của mình.

Về mặt u ám từ nãy tới giờ của chị Tooko ngay lập tức tươi rói trở lại, chị ấy nhòm người về phía tôi.

- Mẹ đã tiên đoán là vào mùa hè bảy năm sau, trước mặt một con gấu đang gặm cá hồi, một chàng trai quần khăn quàng cổ màu trắng sẽ xuất hiện và trở thành tình yêu của đời chị. Mẹ còn nói đường tình duyên của chị cực kỳ ngắn nên chỉ có một cơ hội duy nhất này thôi, chính vì vậy mẹ đã cố vũ chị nhất định phải nắm lấy nó. Nói tóm lại dù rất đáng tiếc nhưng chuyện tình yêu của chị phải dời lại bảy năm sau.

- Thằng cha đó tại sao phải quần khăn quàng cổ vào mùa hè chứ!? Lại còn ở trước mặt một con gấu, hai người định nói chuyện tình yêu trong bụng nó hả?

Chị Tooko phồng má lên.

- Konoha thật chẳng biết mơ mộng gì cả.

- Là chị Tooko mơ mộng quá nhiều thì có.

- Vì thế chị mới là cô gái văn chương chứ.

- Chị làm ơn đừng có gập chuyện gì cũng lôi cái lý do đó ra hộ em. Ồ, thôi được rồi. Xin lỗi vì đã làm phiền việc đọc sách của chị.

Trên gương mặt của chị Tooko chợt hiện lên vẻ hoang mang.

- Ồ-m... có chuyện gì với em à? Konoha?

- Không có gì...

- Chẳng lẽ, em có... người thương rồi sao?

Tôi ngoảnh mặt sang chỗ khác.

Mưa đập vào cửa sổ tạo nên những âm thanh lộp bộp.

- Em chẳng có người thương mà cũng không có chuyện gì với em cả. Cứ như vậy là tốt nhất...

Sẽ không có chuyện gì xảy ra với tôi cả.

Tôi sẽ chẳng thích ai.

Tôi sẽ tiếp tục cuộc sống bình lặng không có đau đớn, bi thương hay tuyệt vọng này.

Tôi cầu nguyện mọi ngày đều trôi qua như vậy.

Có lẽ, suốt đời này, tôi sẽ không bao giờ yêu ai nữa.

- ...

Chị Tooko yên lặng nhìn tôi.

Một năm trước, khi chị Tooko kéo tôi vào câu lạc bộ Văn học, chị ấy cũng thường nhìn tôi với vẻ mặt bi thương như thế. Mỗi lần như vậy tôi đều muốn gào lên: “Chị Tooko chơi xấu quá! Ngày thường thì vô tư lự, sao giờ lại nhìn em như vậy!,” sau đó trong lòng tôi tràn ngập cảm giác tội lỗi và xấu hổ.

- Em xin lỗi, hôm nay em muốn về sớm.

Không thể chịu được bầu không khí im ắng này, tôi bỏ lại bài văn đang viết dở trên bàn rồi

đứng dậy.

- Đây.

Chị Tooko khẽ cười rồi đưa cho tôi một cây dù màu tím nhạt.

- Dù của Konoha chị đang mượn mất rồi. Hôm nay em dùng cái này đi.

- Vậy chị Tooko thì sao?

- Hi hi. Chị đã chuẩn bị sẵn một cây dù khác rất là~ bụi ở đây rồi.

- Vậy... em cũng không khách sáo nữa.

- Ừm. Hẹn gặp lại em ngày mai nhé. Bye bye!

Vẫn giữ trên môi nụ cười rạng rỡ, chị Tooko vẫy tay tạm biệt tôi.

Tôi bước ra phía tiền sảnh và mở dù, thế là giữa bầu trời xám xịt nở ra một đóa hoa phon phớt tím.

Màu tím là màu yêu thích của chị Tooko. Tôi từng thấy nhiều lần chị ấy mang theo mình khăn mùi xoa hoặc bút chì bấm màu tím hoa cà phon phớt.

- Xem ra... mưa sẽ không tạnh.

Tôi cầm dù, đứng nguyên tại chỗ.

Chắc chắn chị ấy chỉ mang duy nhất một cái dù!

Tôi đã biết ngay từ đầu là chị Tooko đang nói dối tôi.

Kể từ khi lên cấp ba, tôi vẫn mang mặt nạ và giữ khoảng cách khi đối diện với bạn học. Cho dù ngoài mặt tươi cười thì ở trong lòng, thật ra tôi không hề cười. Khi Kotobuki vạch trần điều đó, tôi đã rất khổ sở nhưng khi đứng trước chị Tooko, tôi lại có thể bộc lộ ra con người thật của mình.

Mỗi lần nhìn thấy chị Tooko trông có vẻ hoang mang hoặc bị thương, tôi lại nghĩ trong đầu cho dù chỉ là giả dối, mình cũng phải cố nở nụ cười cho chị ấy thấy. Thế nhưng mà cứ đứng trước chị Tooko là ngôn ngữ và biểu cảm của tôi lại hoàn toàn không thể chuyển đổi một cách tự nhiên được, tôi thật sự quá kém cỏi.

Phải làm sao tôi mới có thể nói dối giỏi hơn?

Phải làm sao tôi mới có thể sống mà không làm tổn thương ai cũng như không bị ai làm tổn thương?

Vừa nhìn những hạt mưa lạnh lẽo rơi xuống, tôi vừa nghĩ không biết chị Tooko phải đợi đến khi nào mới có thể về nhà được nhỉ?

Đúng lúc đó, từ phía khác của dãy nhà học, một cô gái mặc đồng phục chạy về phía tôi.

(Là Takeda.)

Nhìn thấy tôi, Takeda đứng sững lại.

Cô bé nín thở, mắt mở lớn.

Sau đó, cô bé lẩm bẩm bằng một giọng khàn khàn.

- Anh... Shuuji.

Hả?

Giây tiếp theo, Takeda ôm lấy tôi và khóc.

- Em sao vậy, Takeda?

Nhưng Takeda không trả lời, cô bé chỉ áp khuôn mặt và cơ thể ướt sũng nước vào người tôi, hai tay vòng ra sau lưng tôi rồi khóc nghẹn ngào. Trông cô bé rất đau khổ, hai mắt nhắm chặt, nước mắt tràn mi.

Vì cả hai tay đều đang bận cầm dù và cặp sách nên tôi không thể ôm lấy cô bé. Với lại, dù sao đây cũng là lần đầu tiên tôi gặp phải tình huống như thế này nên tôi chẳng biết mình nên làm gì mới đúng. Đúng lúc tôi định hỏi Takeda đã có chuyện gì xảy ra giữa cô bé với cái anh Shuuji đó hay sao, thì...

- Chi ơi!

Tiếng một cậu con trai ngang tuổi tôi vang lên.

Cùng lúc đó, Takeda run bắn lên.

- Chi?

Âm thanh càng ngày càng gần, nó đến từ hướng Takeda vừa chạy tới lúc nãy. Trong thanh âm đó ẩn chứa một sự hoang mang. Đột nhiên, Takeda kéo tay tôi.

-N-Này... Takeda.

Takeda cắn chặt răng, khuôn mặt đầy vẻ hoảng sợ rồi cô bé tiếp tục kéo tay tôi đi về phía trước.

- Takeda, “Chi” là gọi em mà? Không phải người đó đang tìm em sao?

- Không được, không được đáp lời người đó...

Takeda nói, giọng cô bé run rẩy. Sau đó cô bé tiếp tục kéo tôi đi vào bên trong tòa nhà.

Khoảnh khắc khi bước vào bên trong, tôi nhìn thấy một cậu con trai trên tay cầm chiếc dù màu xanh nước biển đang tới gần, cậu ta nháo nhác nhìn xung quanh. Tuy nhiên, vì chỉ gặp thoáng qua nên tôi không thể nhìn rõ gương mặt cậu ta.

Khi chúng tôi tới đoạn hành lang tại sân trong, Takeda cuối cùng cũng thả tay tôi ra, sau đó cô bé khụy xuống sàn, hai vai run rẩy, tiếng khóc nghẹn ngào vang lên trong hành lang vắng vẻ ngập tiếng mưa rơi.

Tôi nói rằng sẽ hẹn hò với cậu ấy.

Cậu ấy ngay lập tức nở nụ cười hồn nhiên, ngây thơ tựa như một chú cún con.

Với sự tin tưởng không chút hoài nghi, cậu ấy đến bên tôi.

Cậu ấy là một con cừu trắng đơn thuần, tốt bụng, hoạt bát vui vẻ, là đứa con cưng của Chúa.

Tôi thấy ghen tị và khó chịu với cậu ấy, nhưng đồng thời tôi cũng không thể kiềm chế được lòng khát khao đối với sự ngây thơ của cậu ấy.

Có lẽ, có lẽ là cậu ấy sẽ có thể khiến tôi thay đổi.

Người ta thường nói yêu thương sẽ khiến con người thay đổi.

Vì vậy, cậu ấy có thể cứu vớt tôi.

Có lẽ tôi sẽ không còn là một con quái vật không biết đến tình yêu và lòng tốt nữa, tôi có thể trở thành một con người bình thường.

Ôi, hi vọng điều đó trở thành hiện thực.

Với khát khao cháy bỏng như thiêu rụi cả lòng ngực, tôi đã cầu nguyện như vậy.

Tôi sẽ thích cậu ấy.

Cho dù ban đầu là giả dối đi chăng nữa, có lẽ một ngày nào đó tình cảm của tôi sẽ trở thành sự thật.

Ôi, Chúa ơi, hãy rủ lòng thương, xin Người hãy để ánh sáng thuần khiết kia cứu rỗi con.

Nhưng khi biết tôi đã từng giết người, người đó vẫn có thể yêu thương tôi sao? Người đó vẫn có thể nghĩ rằng tôi thật dịu dàng sao?

Tôi là một con quái vật.

Ngày đó, thịt mềm nát vụn, dòng máu đào tỏa ra mùi hương chua chua ngòn ngọt lan rộng trên mặt đường nhựa đen kịt, còn tôi chỉ đứng đó nhìn với một trái tim trống rỗng.

Tôi, đã, giết, một, “con người”.

Chương 3: Quyển sổ ghi chép thứ nhất - Lời bộc bạch của Kataoka Shuuji

Anh Shuuji...

Khi đó, Takeda đã gọi tôi như vậy.

Về sau Takeda cũng không nói cho tôi biết nguyên nhân tại sao cô bé lại khóc lóc thảm thiết như thế.

Tôi đã đợi Takeda ngưng khóc rồi mới đưa cô bé về nhà. Trong cơn mưa, chúng tôi cùng bước đi dưới chiếc dù màu tím nhạt. Bởi vì đã khóc quá nhiều nên đôi mắt của Takeda đỏ hồng, trên suốt quãng đường cô bé chỉ cúi đầu im lặng. Khi nhìn kỹ tôi thấy môi của cô bé hơi sưng lên, có cả máu rỉ ra. Thỉnh thoảng, cô bé khẽ ngẩng đầu nhìn tôi, ánh mắt đầy bất an như muốn xác nhận lại điều gì đó, sau đó lại vội vàng cúi đầu, chớp chớp mắt.

Không lâu sau, một căn nhà hai tầng hiện ra, bao quanh căn nhà là vườn hoa được chăm sóc tỉ mỉ. Chúng tôi chia tay ở đây.

- Cảm ơn anh vì đã đưa em về...

- Không có gì đâu, em mau vào nhà thay đồ rồi sưởi ấm đi kẻo cảm lạnh.

Takeda ngẩng đầu lên nhìn tôi. Cô bé nhìn chăm chăm vào mặt tôi cứ như thể trên đó có viết cái gì, rồi lại cúi đầu xuống, hai mắt rung rung. Sau đó, vẫn cúi đầu, Takeda cúi chào tôi rồi không nói thêm một lời nào mà biến mất sau cánh cửa có biển số nhà bằng gỗ được chế tác thủ công.

Sáng hôm sau, vào giờ giải lao sau tiết 1, cô bé vẫn không đến tìm tôi. Tôi cứ ngồi trên ghế, thỉnh thoảng mắt lại đảo về phía cửa ra vào, kết quả là bắt gặp Kotobuki vừa bước vào lớp.

(Ặc, phải làm sao giờ!?)

Kotobuki cũng lộ ra vẻ mặt bối rối, đứng sững tại chỗ, tuy nhiên ngay sau đó cô nàng bước về phía tôi, môi mím chặt.

- Tiền lẻ ngày hôm qua.

Nói xong, cô nàng giơ nắm tay ra một cách thô lỗ.

- A, à, cảm ơn... ơ, 50 yên?

Đồng tiền Kotobuki thả vào tay tôi là một đồng bạc 50 yên.

- Cái này... hình như thừa 10 yên mà nhỉ?

- Tôi biết. Vì thế cậu phải thối lại tiền lẻ cho tôi.

- O... xin lỗi, bây giờ tôi không có tiền lẻ.

- Vậy thì để sau đưa tôi cũng được.

Kotobuki lăm bằm với một vẻ mặt khó chịu, sau đó trông cô nàng như muốn rời đi nhưng cuối cùng lại bần chồn đứng nguyên tại chỗ.

- Hôm nay... Takeda Chia không tới sao?

- A... ừ-ừm. Cô bé không tới.

- Nay, hôm qua, lúc tan trường... Inoue, lúc cậu đột nhiên bước vào phòng học, lúc đó... cậu thật sự không nghe thấy gì chứ?

Nói xong, cô nàng nhìn chăm chăm vào tôi.

Tôi khẽ mỉm cười.

- Hà? Ý cậu là sao, nghe thấy gì cơ?

Khuôn mặt của Kotobuki ngay lập tức đỏ bừng lên.

- K-Không có gì... nếu cậu không nghe thấy thì tốt.

Nói xong, cô nàng quay lưng về phía tôi rồi trở về chỗ ngồi.

Chỉ để lại trong lòng bàn tay tôi đồng 50 yên.

Chuông báo tiết 2 nhẹ nhàng vang lên trên đầu tôi.

(Chà, vậy là Takeda... không tới rồi.)

Giờ giải lao tiết tiếp theo tôi cũng không thấy bóng dáng của Takeda đâu.

Lo lắng không biết có phải cô bé bị ốm do mắc mưa rồi nghỉ học hay không, tôi quyết định đi thăm thính tình hình. Khi đang quanh quẩn trước cửa lớp học Takeda, tôi thấy cô bé bước ra cùng với một người bạn, mặt cười tươi rói.

- Oa! Yo giỏi quá đi. Được rồi, đợi đến sinh nhật của bạn trai, mình cũng sẽ thử nướng bánh xem sao! A!

Takeda giờ hai nắm đấm lên ngang ngực như muốn thể hiện quyết tâm, nhưng rồi cô bé nhìn thấy tôi, cả người cô bé sững lại, hai mắt mở lớn, tay buông thõng xuống.

- Anh Konoha...

- C-Chào em.

- Thiệt là~ sao tự dưng anh Konoha lại tới đây vậy? A, xin lỗi nha, Yo cứ đi trước đi. Anh Konoha, lại đây đi ạ.

Takeda nắm lấy tay tôi rồi nhảy chân sáo về phía trước.

(H-Hửm? Trông cô bé khá vui vẻ đấy chứ?)

Bất chấp vẻ mặt ngạc nhiên của tôi, Takeda kéo tôi vào một góc khuất ít người qua lại rồi quay qua mỉm cười.

- Hi hi, ngạc nhiên ghê, ai mà ngờ được anh Konoha lại đích thân tới thế này chứ.

- Tại hôm qua em khóc dữ quá nên anh lo không biết có chuyện gì với em không...

- A, là chuyện đó ạ? Không có gì to tát đâu. Em chỉ hơi bồn chồn, mà có lẽ do trời mưa nên tinh thần em không được tốt lắm... Thế nên khi nhìn thấy anh Konoha dịu dàng như vậy... Em bỗng nảy ra ý nghĩ muốn làm nũng một chút... Ôi, xấu hổ quá, xin anh quên chuyện ngày hôm qua đi nhé!

Takeda đỏ bừng mặt, xua xua tay, trông cô bé chẳng khác gì ngày thường cả, đến mức tôi tự hỏi liệu khuôn mặt khóc nức nở đầy đau khổ ngày hôm qua có phải chỉ là một ảo giác của tôi hay không?

- Vậy là... không có chuyện gì xảy ra giữa em và cái anh Shuuji đó chứ?

Người đi tìm Takeda hôm qua là Kataoka Shuuji sao? Người đó đã gọi cô bé là “Chi” rất thân mật.

Vẻ mặt của Takeda đột ngột trở nên u ám.

Chà, quả nhiên là đã có chuyện gì đó...

- Thực ra thì... anh Shuuji hình như đang có chút tâm sự. Hôm qua em có nhận được một lá thư từ anh ấy. Nội dung là...

Thư?

- A! Nhưng mà em thật sự không sao cả đâu~!

Takeda đột nhiên ngẩng đầu lên nhìn tôi, nét vui vẻ lại trở về trên khuôn mặt.

- À đúng rồi! Anh Konoha, hôm nay anh có viết thư hộ em không?

- Ừm. Anh có mang tới đây.

Tôi đưa xấp giấy gấp làm đôi cho cô bé, Takeda nở nụ cười tươi rói đầy hạnh phúc.

- Em cảm ơn anh nhiều! Chắc hẳn anh Shuuji sẽ thấy vui trở lại sau khi đọc bức thư này. A, tiết sau em phải chuyển phòng học, thôi em xin phép đi trước đây. Á!

Thấy cô bé bị vấp chân nên lão đảo, tôi vội vàng đỡ lấy Takeda.

- Hi hi, em xin lỗi. Em đúng là hậu đậu ghê. Thôi em đi đây.

Tôi mang theo tâm trạng nghi hoặc nhìn cô bé lạch bạch chạy đi mà như thể sẽ ngã sấp bất kì lúc nào.

Takeda nói là anh Shuuji đang có tâm sự.

Chẳng lẽ việc này cũng liên quan tới việc cô bé khóc ngày hôm qua sao?

Mà rốt cuộc Kataoka Shuuji là người như thế nào nhỉ? Từ đầu tới giờ tôi đã viết rất nhiều thư cho anh ta, nhưng tất cả những gì tôi biết về anh ta chỉ là những thông tin được rút ra từ những câu chuyện của Takeda.

Lớp 12, thuộc câu lạc bộ bắn cung, có nhiều bạn bè, giỏi chọc cười người khác.

Trên mặt lúc nào cũng cười tươi rói, chỉ khi nào bắn cung mới trở nên nghiêm túc.

Nghe nói lúc bình thường anh ấy rất dịu dàng, chỉ đến khi nói chuyện trực tiếp thì mới biết, quả nhiên đó là một người cực~~~ kì dịu dàng.

Tất cả những điều trên đều là do Takeda nói cho tôi biết.

Lẽ nào Kataoka Shuuji thực ra không phải là một người như Takeda vẫn nghĩ? Dù sao như người ta thường nói, tình yêu sẽ khiến một người đánh mất khả năng suy nghĩ tỉnh táo.

- Này, Akutagawa, ông là thành viên của câu lạc bộ bắn cung đúng không?

Giờ trực nhật ngày hôm đó, tôi bắt chuyện với Akutagawa.

- Ủ, có chuyện gì à?

Akutagawa vừa chuyển bàn học vừa thản nhiên hỏi tôi bằng một giọng trầm thấp.

Các bạn đừng nhìn cách cậu ta trả lời như vậy rồi nghĩ cậu ta tức giận, chỉ vì cậu ta vốn là một người ít nói và trầm tính, nhìn chung là khá trưởng thành nếu so với những bạn học đồng lứa. Tôi chưa một lần nhìn thấy Akutagawa lớn tiếng khi cười. Có lẽ kiểu tính cách lạnh lùng này sẽ rất được đám con gái ưa thích? Khi tôi ngược lên nhìn cậu ta từ khoảng cách gần thế này, tôi mới nhận ra chúng tôi khác nhau đến thế nào. Dáng người của Akutagawa cao lớn, tay và bả vai cường tráng, khuôn mặt sáng sủa lạnh lùng, cho dù tôi nhìn kiểu gì thì trông cậu ta cũng rất “bảnh”.

- Trong câu lạc bộ của ông có một anh lớp 12 tên là Kataoka Shuuji nhỉ?

Akutagawa suy nghĩ một chút rồi trả lời cộc lốc:

- Không có.

- Hả? Chẳng lẽ cô bé nghe nhầm tên sao? Thế có ai được gọi là Shuu hay anh Shuu gì đó không?

- Có một anh học lớp 12-B tên là Fujimura Shuuya, nhưng tôi không nhớ từng có người gọi anh ta là Shuu.

-Ồ, vậy sao? Chẳng lẽ không còn người nào tên là Shuu nữa hả?

- Trong câu lạc bộ thì không.

Chuyện này là sao? Hay là Takeda đã nhầm lẫn gì nhỉ? Nếu là trước khi cô bé tỏ tình thì còn có thể, đằng này cô bé đã trao thư và nói chuyện đằng hoàng hết cả rồi... làm sao có chuyện cô bé nhớ nhầm tên được chứ?

Chuyển bàn xong, Akutagawa quay lại nhìn tôi:

- Có chuyện gì giữa ông và cái anh tên Shuu đó hả?

- Thực ra... tôi cũng chỉ nghe người quen nói, à đúng rồi, ông dẫn tôi đi tham quan câu lạc bộ bắn cung được không?

- Được. Thịnh thoảng những người muốn gia nhập cũng sẽ tới xem câu lạc bộ tập luyện thế nào.

- Vậy hôm nay đi luôn được không? À mà tôi không định gia nhập câu lạc bộ... như vậy không sao chứ?

- Không sao, tôi sẽ nói một tiếng với giáo viên phụ trách.

- Cảm ơn, Akutagawa.

Sân huấn luyện của câu lạc bộ bắn cung là một võ đường cũ bên cạnh nhà thể dục. Chính diện võ đường đặt 5 tấm bia làm từ ván gỗ. Ngoài ra còn có vài túi rom được bện lại và đặt lên giá, sau đó cố định chắc vào mấy tấm ván và vài tấm thảm tatami cũ được dựng đứng lên.

Các thành viên của câu lạc bộ đều mặc áo kimono màu trắng và quần hakama⁽¹⁾ màu đen, ngực đeo tấm bảo vệ, tay giương cung một cách thành thực và bắn ra những mũi tên. Còn có vài chục người khác mặc đồ thể thao đứng bên cạnh, tay cầm một thanh cao su thô dày làm các động tác như đang bắn tên, miệng đồng thanh hô “Dang chân,” “Chuẩn bị,” “Giương cung!,” đây có lẽ là mấy em lớp 10 vừa gia nhập câu lạc bộ.

(1) Một loại quần mặc bên ngoài kimono, ngày nay thường được mặc khi tham gia các môn thể thao chiến đấu truyền thống (bắn cung, đánh kiếm, nhu đạo...).

Akutagawa đã thay xong trang phục luyện tập, cậu ta đi về phía tôi.

- Tôi xin phép rồi nhưng ở đây khá nguy hiểm đấy, ông nhớ đừng đi lung tung.

- Ừm. Tôi biết rồi.

Đúng lúc đó, âm thanh của mũi tên xuyên qua tấm tatami đâm thẳng vào tai tôi.

- Oa, nghe ghê quá. Đứng gần nhìn thế này đúng là có cảm giác khác hẳn.

Tôi nhớ Takeda từng nói khoảnh khắc anh Shuuji bắn trúng đích, cô bé đã có cảm giác như trái tim mình cũng trúng tên theo.

- Ồ, có lẽ người mới nghe lần đầu sẽ thấy ngạc nhiên.

Akutagawa nói một cách hời hợt, sau đó cậu ta rời đi để tham gia buổi tập.

Còn tôi thì đứng ở phía sau và quan sát những thành viên của câu lạc bộ.

Nhìn sơ qua thì câu lạc bộ này cũng có vẻ đông, khoảng năm mươi người gì đó. Số lượng nam nữ gần tương đương nhau.

Trong số những người này phải có một người là “anh Shuuji,” người đã khiến Takeda phải lòng từ ánh nhìn đầu tiên.

(Ừm... nếu có thể khiến cho người ta phải lòng từ ánh nhìn đầu tiên thì chắc là ngoại hình cũng không thể quá tệ được. Như vậy có thể bỏ qua thằng cha kia. Lão kia cũng thế...)

Sau khi tìm một lúc, tôi bắt đầu muốn ôm đầu rên rỉ.

Khó quá đi. Ứng cử viên càng lúc càng ít.

(Nhìn kiểu gì đi nữa thì Akutagawa cũng là người “bảnh” nhất câu lạc bộ... Nhưng Takeda lại

nói anh Shuuji đó rất được mọi người yêu quý, lúc bình thường cũng rất hài hước, khác hẳn vẻ bề ngoài. Đẳng này Akutagawa có vẻ là chẳng có dây mơ rễ má gì với tính từ “hài hước” cả... Mà cũng có thể cậu ta ở trong lớp thì tỏ ra lạnh lùng, ở câu lạc bộ thì chuyển qua hài hước chẳng... hừm... um...)

Rốt cuộc thì tôi chẳng thể xác định được ai mới là “anh Shuuji”.

Giờ giải lao giữa buổi tập, Akutagawa đi tới chỗ tôi và nói nhỏ bằng giọng lạnh nhạt:

- Tôi đã hỏi chủ nhiệm về người tên Shuuji đó, nhưng chủ nhiệm nói không ai trong câu lạc bộ có tên như vậy cả.

Mọi chuyện càng lúc càng khó hiểu hơn.

Sau khi cảm ơn Akutagawa, tôi rời khỏi câu lạc bộ bắn cung và đi tới câu lạc bộ Văn học, khi tôi vừa bước vào thì...

- Ất xì!

Một tiếng hắt hơi đáng yêu vang lên.

- Ất xì! Sụt sụt... sụt sụt...

Chị Tooko đang xì mũi bằng một tờ khăn giấy vừa được rút ra từ trong hộp.

- A, chào em, Konoha. Ất xì!

Chị Tooko lại hắt hơi một cái nữa, sau đó chị ấy dùng khăn giấy gọn gàng lau sạch nước mũi.

Thùng rác dưới chân chị ấy đã đầy ứ những cục khăn giấy vo tròn màu hồng.

Tôi nói có sai đâu... hôm qua chị ấy đã đội mưa về nhà và giờ lại bị cảm lạnh.

- À... cảm ơn chị vì cái dù.

Tôi rút rề chìa ra cây dù màu tím phớt, thấy thế chị Tooko cười vui vẻ, đôi mắt chị ấy long lanh, mũi đỏ như mũi một chú tuần lộc.

- Không có gì đâu. Chị cũng bỏ lại dù của Konoha vào ngăn tủ rồi đấy. Cảm ơn em vì đã cho chị mượn lâu như vậy nhé~

- Hình như chị bị cảm lạnh rồi... chị không sao chứ?

- Không sao, không sao, hôm qua lúc ngâm mình trong bồn tắm, chị đã mãi đọc cuốn *Trái tim ma ám* của Cartland đến mức nước lạnh lúc nào cũng không biết luôn. Đừng lo, khỏi ngay ấy mà!

- Trời ạ, chị làm ơn đừng ngâm lâu đến mức nước lạnh luôn như vậy chứ. Với lại không phải đọc sách trong nhà tắm sẽ khiến sách bị ướt sao?

- Như-thế-nó-lại-có một hương vị khác biệt~ Cảm giác có lẽ là giống như ăn một chiếc bánh quy được nhúng vào rượu sâm panh hồng?

- Em không nghĩ sâm panh sẽ có vị của nước bồn tắm hay là hương liệu gì đâu.

- Thiệt tình, em đúng là đồ chẳng biết mơ mộng gì cả. Ất xì! Sụt sụt... à mà Konoha này, hôm nay sao em tới muộn thế? Lại trực nhật nữa à?

- À... không phải trực nhật, tại em bận đi tham quan câu lạc bộ bắn cung ấy mà.

- Sụt sụt... sụt sụt... câu lạc bộ bắn cung?

Vẫn giữ tấm khăn giấy trên tay, chị Tooko nghiêng đầu nhìn tôi. Bím tóc dài như đuôi mèo của chị ấy khẽ đung đưa.

- Thực ra là...

Tôi tóm lược chuyện tôi gặp Takeda khóc sau khi tan học ngày hôm qua và chuyện ở câu lạc bộ bắn cung không có ai tên là Kataoka Shuuji cho chị Tooko nghe.

- Ồ...

Nghe xong, chị Tooko không biết nói gì luôn.

Sau đó, như chợt nghĩ ra điều gì, chị ấy nói:

- À đúng rồi! Trong máy tính của thư viện có lưu tên của toàn bộ học sinh trong trường! Chúng ta đi xem thử đi!

Ngồi trực ở thư viện là Kotobuki.

- Ấc...

Vừa thấy mặt tôi, cô nàng đã nhướn mày tròng mắt như thể muốn hỏi tôi có việc quái gì mà lại tới đây.

- Kotobuki, bọn tôi mượn máy tính dùng được không?

- Hôm nay ít người, cậu không thấy máy trống nhiều thế à?

- Cảm ơn.

- Ất xì! Làm phiền em quá.

Chúng tôi đi qua quầy trực và tới gần khu để máy tính. Sau đó tôi và chị Tooko tìm một chỗ trống rồi ngồi xuống.

- Konoha, việc này phải nhờ em rồi. Máy thứ máy móc này bọn nó ghét chị lắm.

Giọng của chị Tooko run rẩy.

- Cái gì mà “ghét” nữa trời... Chúng ta chỉ tìm kiếm tư liệu thôi mà.

Tôi nhấp chuột mở ra danh sách học sinh của học viện Seijou và bắt đầu tìm bằng từ khóa “Kataoka Shuuji”. Hình một chiếc đồng hồ cát xoay tròn xuất hiện, sau đó màn hình hiện ra thông báo không có dữ liệu cho từ khóa vừa tìm.

Tôi tiếp tục tìm với từ khóa “Shuuji”.

Cũng không có dữ liệu.

Khi tôi thử tìm bằng “Kataoka” thì cuối cùng cũng có bảy kết quả xuất hiện, tuy nhiên trong số bảy kết quả này có tới bốn người là nữ, ba người là nam còn lại chẳng có ai tên “Shuuji” cả, ngay cả một cái tên phát âm gần gần như vậy cũng không có.

Tôi và chị Tooko tròn mắt nhìn nhau.

Chuyện quái gì đây?

Cái người tên “Kataoka Shuuji” đó không những không có ở câu lạc bộ bắn cung, anh ta còn chẳng tồn tại trong cái trường này!

Vào giờ giải lao tiết 1 ngày hôm sau, Takeda xuất hiện, trước ngực ôm theo quyển sổ con vịt.

- Chào~ anh~ Konoha. Em tới nhận thư nè~

Tôi lờ đi ánh mắt hình viên đạn của Kotobuki và dẫn Takeda ra một góc hành lang.

- Hôm nay anh không có thư cho em.

- O? Sao thế ạ?

- Tại vì trong trường không có ai tên Kataoka Shuuji cả.

- Hảaaa!

Takeda tròn xoe mắt. Trông cô bé không giống đang diễn kịch mà thật sự kinh ngạc. Sau đó cô bé phì cười như thể những gì tôi vừa nói rất khôi hài.

- Thiệt tình, anh Konoha nói cái gì vậy. Anh Shuuji rõ ràng có học ở trường mà~

- Nhưng không có ai tên Kataoka Shuuji ở câu lạc bộ bắn cung cả, hơn nữa trong danh sách học sinh của trường cũng không có cái tên này. Takeda, rốt cuộc em đã giao thư cho ai hả?

Takeda trả lời khi vẫn đang cười:

- Cho anh Shuuji chứ ai nữa ạ~

Trong giọng nói của cô bé không hề có chút do dự, vẻ mặt hoàn toàn tự nhiên, “Chẳng lẽ mình mới là người có nhầm lẫn gì ở đây sao?,” tôi bắt đầu cảm thấy lo lắng.

- Anh Shuuji rõ ràng có tham gia câu lạc bộ bắn cung~~ mà.

- N-Nhưng mà...

- Chia lúc nào cũng mang theo thư hồi âm của anh Shuuji cả nè. Anh Konoha xem đi!

Takeda mở ra quyển sổ con vịt mà cô bé vẫn ôm trước ngực, sau đó lấy ra một phong thư kẹp trong đó và đưa cho tôi xem. Phong thư này thuần một màu trắng, trên đó không có tên người nhận mà chỉ ghi “Kataoka Shuuji” ở phần người gửi. Sau đó, Takeda tiếp tục rút ra một bức thư từ bên trong.

Bức thư này thuần một màu trắng giản dị, có chừng ba tờ được gấp lại với nhau.

Đúng rồi... hôm qua Takeda cũng kể cho tôi nghe việc cô bé đã nhận được thư của anh Shuuji. Nhưng khi định đề cập tới nội dung bức thư thì khuôn mặt Takeda đột nhiên trở nên u ám, sau đó cô bé cứ im lặng và không nhắc gì tới chuyện đó nữa.

Cô bé cũng nhắc tới việc hình như anh Shuuji đang có chút tâm sự.

Chẳng lẽ trong bức thư này viết về chuyện đó sao?

Takeda hơi do dự, cô bé ngược lên nhìn tôi hai ba lần một cách bất an rồi lại cúi xuống. Sau một lúc, như thể đã quyết tâm, cô bé đưa bức thư cho tôi.

- Anh Shuuji thật sự có học ở trường này. Em nói thật, chuyện đó không thể sai được. Anh Konoha đọc bức thư này đi. Hiện tại, anh Shuuji đang rất đau khổ... nhưng em... em lại rất ngốc, em không biết phải làm gì để giúp anh ấy cả... thế nên... em xin anh, anh Konoha, xin anh giúp anh Shuuji!

Cô bé giải bày mọi chuyện với tôi bằng một giọng run run nhưng rất chân thành. Bề ngoài cô bé tỏ ra vui vẻ nhưng bên trong, có thể Takeda sắp không chịu được gánh nặng khi phải giữ bí mật một mình nữa rồi. Có lẽ ngay cả bản thân cô bé cũng đang cần được giúp đỡ. Thế nên Takeda mới nhìn tôi bằng ánh mắt yếu đuối đến như vậy.

Tôi biết rất rõ nếu đọc bức thư này, tôi sẽ tự rước rắc rối vào thân.

Nếu như ngay lúc này, ở tại đây, tôi đọc bức thư của Takeda thì hành động đó có nghĩa là tôi đã chấp nhận sẽ lắng nghe và giúp đỡ cô bé.

Hiện tại, ước nguyện lớn nhất của tôi là có thể sống một cuộc sống bình thường, mỗi ngày sẽ

trôi qua trong sóng yên bể lặng.

“Đem rắc rối của người khác dính vào thân là một việc cực kì ngu xuẩn. Xin lỗi, nhưng anh không phải người từ bi bác ái suốt ngày ăn cơm nhà rồi đi vác tù và hàng tổng,” tôi nên nói với Takeda như vậy rồi xoay người bỏ đi, đó là lựa chọn chính xác nhất đối với tôi.

Nhưng xem ra đã quá trễ rồi. Cái ý nghĩ liệu không biết người tên là Kataoka Shuuji đó có thật sự tồn tại hay không, tại sao lại xuất hiện một sự hiểu nhầm như thế này cứ quanh quẩn trong đầu tôi, cho dù tôi làm thế nào đi nữa cũng không thể đuổi nó đi được...

Khi tôi nhận bức thư và mở nó ra, đầu ngón tay của tôi khẽ tê dại, một mùi hương ngọt ngào bay thẳng vào mũi.

“Tôi đã sống một cuộc đời đầy hổ thẹn.

“Tôi không hiểu được là một “con người” thì sẽ như thế nào.”

“Tôi không hiểu được sự dịu dàng, tình thương, nỗi buồn, những tình cảm mà bất kì một “con người” nào cũng sở hữu như một lẽ đương nhiên là như thế nào.”

“Tôi đeo mặt nạ tên hề, tìm mọi cách làm cho mọi người xung quanh cười vui vẻ với hi vọng làm thế họ sẽ nghĩ tôi là một người vô hại. Nhưng cùng với những lời nói dối chồng chất, cõi lòng tôi càng lúc càng trở nên trống rỗng.”

“Ngày hôm đó, tôi, đã giết người.

Thịt mềm nát vụn, dòng máu đào tỏa ra mùi hương chua chua ngọt ngọt lan rộng trên mặt đường nhựa đen kịt, còn tôi chỉ đứng đó nhìn với một trái tim trống rỗng.

Tôi, đã, giết, một, “con người”.

Có lẽ ngay cả Chúa cũng sẽ không dang tay đón nhận tôi nữa.”

- *Mất tư cách làm người(2)* đây mà.

(2) Đã được xuất bản ở Việt Nam dưới tiêu đề “Thất lạc cõi người” vào năm 2011, Hoàng Long dịch.

Tan trường, tại câu lạc bộ Văn học.

Sau khi đọc xong bức thư, chị Tooko đã quả quyết như vậy.

- *Mất tư cách làm người?* Ý chị là tác phẩm của Dazai Osamu(3) ấy à?

(3) Dazai Osamu (1909-1948): Nhà văn Nhật Bản tiêu biểu cho thời kì vừa chấm dứt Thế

chiến thứ Hai ở Nhật.

- Ủ. “Tôi đã sống một cuộc đời đầy hồ thẹn” là câu trích dẫn trong phần mở đầu lá thư do nhân vật chính của *Mất tư cách làm người* viết. Nhiều câu khác cũng lấy ý tưởng từ quyển sách này mà ra.

Nói đến đó, chị Tooko lại hắt hơi một cái.

Sau một đêm nghỉ ngơi có vẻ cơn cảm lạnh của chị ấy đã đỡ nhiều rồi nhưng trông chị Tooko vẫn khá mệt mỏi. Hai mắt chị ấy rung rung nước.

- Như vậy những điều ghi trong lá thư này không phải sự thật mà chỉ là dựa theo cuốn *Mất tư cách làm người* thôi đúng không?

Tôi thật sự hi vọng mọi chuyện đúng như vậy. Sau khi đọc lá thư Takeda đưa cho tôi cùng nội dung kì lạ, cái cảm giác bất lực trong đó khiến tôi thấy mình như bị ném vào trong bóng tối sâu thẳm.

Đó là những lời sám hối, những lời thú tội tuyệt vọng của chàng trai có tên Kataoka Shuuji.

Ngay từ thuở nhỏ, Shuuji đã không thể chia sẻ cảm xúc với người khác.

Anh ta không hiểu tại sao mọi người lại cảm thấy yêu thích.

Anh ta không hiểu tại sao mọi người lại cảm thấy chán ghét.

Và anh ta cũng không hiểu được rốt cuộc cái gì mới là “thích”? Cái gì mới là “ghét”?

Khi người thân qua đời, mọi người xung quanh anh ta đều đang khóc nhưng anh ta chẳng hề thấy buồn. Khi một người bạn chuyển trường tới một nơi thật xa, mọi người xung quanh anh ta đều lưu luyến không rời nhưng trái tim của anh ta lại chẳng hề dao động. Anh ta không lý giải được tại sao mọi người lại rối rít khen dễ thương khi trông thấy một chú cún con hay một em bé. Và khi những chuyện như vậy cứ tiếp diễn và chồng chất lên nhau, anh ta bắt đầu nghĩ rằng bản thân không phải là một “con người” mà là một con “quái vật” bị nguyên rủa.

Anh ta cảm thấy sợ hãi, tuyệt vọng, cay đắng, vì không thể hiểu nổi những điều mà người khác đều hiểu.

Anh ta không thể dự đoán trước nếu mọi người biết được anh ta là một con quái vật, họ sẽ nghĩ như thế nào.

Chính nỗi sợ hãi đó đã khiến anh ta khoác lên mình lớp vỏ bọc tên hề, anh ta tìm mọi cách khiến cho những người khác cười vui và để họ yêu quý.

Mọi người xung quanh bị thu hút và cảm thấy vui vẻ trước những ngôn từ và hành động của Shuuji, nhưng sâu thẳm trong nội tâm anh ta luôn luôn bị dẫn dắt bởi một nỗi hồ thẹn khôn nguôi.

Nói dối là một điều đáng hổ thẹn. Không phải con người cũng là một điều đáng hổ thẹn. Kataoka Shuuji đã nhiều lần bày tỏ điều này trong lá thư của mình.

“Thật hổ thẹn.

Thật đáng hổ thẹn.

Chỉ cái việc tồn tại trên cõi đời thôi cũng khiến tôi cảm thấy hổ thẹn.”

Chỉ có duy nhất một người đã nhìn thấu vai diễn tên hề của Shuuji.

Trong thư, Shuuji gọi người đó là S. Theo như những gì anh ta viết thì S là người hiểu rõ anh ta nhất nhưng S đồng thời cũng là người sẽ hủy diệt anh ta.

“Tuy nhiên, có một người, chỉ duy nhất S bằng ánh mắt thông minh của mình đã nhận ra tôi là một tên hề.”

“Có lẽ một ngày nào đó, bởi vì S, tôi sẽ đi trên con đường dẫn tới diệt vong.”

“Một ngày nọ, S thì thâm vào tai tôi.

S nói “Tình yêu của cậu dành cho cô gái đó là chân thành sao, là thật tâm sao?”. ”

Bức thư kết thúc ở đây.

Tôi không biết “cô gái” trong bức thư là đang nói ai, và “S” rốt cuộc là người nào.

Tôi cũng không biết Shuuji đã trả lời S như thế nào.

Sau khi đọc xong bức thư, không hiểu sao ngực tôi thất lại. Tôi cảm giác như mình từng đọc nó ở đâu đó. Chỉ đến khi nghe chị Tooko nói, tôi mới vỡ lẽ.

(Ra vậy, phần mở đầu của bức thư là của cuốn *Mất tư cách làm người*)

Khi còn học cấp hai, tôi đã từng đọc nó, quyển sách vốn được xem là tác phẩm tiêu biểu của Dazai Osamu. Ấn tượng đầu tiên của tôi về quyển sách là “Ôi má ơi, tiêu đề thật u ám...,” đến đây có lẽ các bạn sẽ thắc mắc tại sao tôi đọc nó. Thực ra lý do là vì hồi đó nó vốn là một trong bốn tựa sách mà tôi cần đọc và viết cảm nghĩ cho bài tập hè, có lẽ lúc đó tôi đến tuổi muốn chứng tỏ bản thân nên tôi đã quyết định chọn quyển sách trông có vẻ khó nhất.

Tuy nhiên, đối với một học sinh cấp hai như tôi vào hồi đó, tư tưởng của tôi vẫn còn quá non nớt để có thể lý giải được nỗi đau khổ của nhân vật chính. Tất cả những gì tôi cảm nhận được

chỉ là sự khó hiểu khi nhân vật chính cứ liên tục thổ lộ không dứt về những nỗi niềm u uất của bản thân. Rốt cuộc tôi đành chọn một quyển sách khác để viết cảm nghĩ.

Mặc dù chuyện này đã xảy ra khá lâu rồi nhưng có vẻ như trong đầu tôi vẫn còn sót lại một vài câu chữ tôi từng đọc lúc đó. Thế nên khi đọc bức thư của Kataoka Shuuji, tôi mới có cảm giác như trước đây mình đã từng đọc thứ gì đấy có nội dung tương tự.

- Ất xì!

Chị Tooko lại hắt hơi.

- Sụt sịt... chị không nghĩ là toàn bộ bức thư này được viết dựa theo sách của Dazai đâu. Theo ý kiến của chị, người này đã mượn *Mất tư cách làm người* để viết ra bức thư này với hi vọng sẽ có một ai đó hiểu được tâm tình của anh ta.

- Như vậy chuyện giết người trong thư cũng là thật sao? Còn cả đoạn lặp đi lặp lại việc muốn chết nữa?

- Nếu như thật sự có giết người thì chuyện này sẽ rắc rối to đây...

Dù thế nào đi nữa thì Kataoka Shuuji cũng không chỉ đơn giản là đang “có chút tâm sự”. Tôi cần nhanh chóng tìm ra biện pháp giúp đỡ anh ta. Có lẽ chuyện giết người ghi trong thư chỉ là tưởng tượng nhưng chỉ riêng việc tưởng tượng tới chuyện đó thôi cũng rất nguy hiểm rồi. Nếu một người cảm thấy ghê tởm bản thân đến như vậy, cảm thấy tuyệt vọng đến như vậy, người đó còn có thể sống tiếp được sao?

- Dazai Osamu sau khi viết xong *Mất tư cách làm người* một tháng thì tự tử. Như vậy xem ra tình hình đang rất không ổn.

Đọc bức thư này tôi có cảm giác như đang đọc di thư. Kataoka Shuuji rút cuộc định làm gì mà lại gửi một lá thư như thế này cho Takeda chứ?

Chị Tooko ngồi ôm chân trên ghế xếp, ngón trỏ tay phải đặt lên môi và rơi vào trầm tư.

- *Mất tư cách làm người* của Dazai gồm các phần *Lời nói đầu*, *Quyển sổ ghi chép thứ nhất*, *Quyển sổ ghi chép thứ hai*, *Quyển sổ ghi chép thứ ba* và *Lời kết*. Đồng thời, nó được chia ra đăng ba lần trên tạp chí *Triển vọng* các số báo tháng Sáu, tháng Bảy và tháng Tám. Phần *Lời nói đầu* với tư cách mở đầu câu chuyện và phần *Quyển sổ ghi chép thứ nhất* kể về thời thơ ấu của nhân vật chính Youzou được đăng vào tháng Năm. Một tháng sau, vào ngày 13 tháng 6, Dazai gieo mình xuống con kênh Tamagawa cùng với tình nhân của ông là bà Yamazaki Tomie...

Ánh mắt của chị Tooko lơ đãng, chỉ có môi là vẫn tiếp tục cử động như một cái máy.

- Lần đăng tiếp theo là vào lúc người ta đang tìm kiếm thi thể của hai người trên sông, lúc thi thể của họ được vớt lên là ngày 19 tháng 6. Còn phần *Quyển sổ ghi chép thứ ba* và *Lời kết* được đăng một tháng sau đó. Có thể nói, *Mất tư cách làm người* là câu chuyện kể lại cuộc đời của Dazai.

Được sinh ra trong một gia đình giàu có ở vùng quê, nhân vật chính của truyện lúc nào cũng mang nỗi hờn ghen và sợ hãi vì khác biệt giữa bản thân và những người khác, vì thế anh ta đã đóng vai một tên hề để lừa dối bản thân, không lâu sau anh ta còn dấn thân vào những phong trào vận động xã hội nguy hiểm. Nhưng được nửa chừng thì anh ta lại từ bỏ và trở nên cực kỳ căm ghét bản thân. Để chạy trốn khỏi sự tuyệt vọng, anh ta tiếp tục sống một cuộc đời sa đọa.

Trong khoảng thời gian đó, anh ta ước hẹn cùng tự tử với một cô gái hầu bàn ở quán cà phê. Kết quả là cô gái đã chết trong khi anh ta còn sống, và anh ta bắt đầu rơi xuống vực sâu của sự tuyệt vọng. Dù vậy, anh ta vẫn được một người con gái thuần khiết tin tưởng vô điều kiện, rồi anh ta lấy cô gái làm vợ. Tưởng chừng hạnh phúc nho nhỏ đã đến bên nhưng cuối cùng anh ta vẫn quay lại chuỗi ngày nghèo khó, tự trách và sa đọa.

Người vợ thuần khiết đã bị nhuộm bẩn, nhân vật chính dần dần trầm mê trong các loại thuốc kích thích, những người bạn của anh ta tống anh ta vào bệnh viện tâm thần và ở đó anh ta trở thành một “phế nhân”...

Tác giả Dazai Osamu cũng xuất thân từ một gia đình đại địa chủ ở tỉnh Aomori, từng tham gia phong trào vận động xã hội, nhưng sau đó ông bắt đầu suy nghĩ liệu bản thân còn định sống cuộc đời của một cậu ấm con nhà giàu đến khi nào, và rồi ông ước hẹn cùng tự tử với một người hầu gái ở tiệm cà phê.

Lần đó, Dazai được cứu sống nhưng cô gái đã chết. Sau đó, ông kết hôn với một geisha đến từ quê hương ông, Oyama Hatsuyo. Tuy nhiên, sau đó vì quá sốc khi biết Hatsuyo không thuần khiết như ông vẫn tưởng, Dazai lại muốn tự tử nhưng lần này ông cũng thất bại. Rồi ông mắc

chứng nghiện Pabinal, một loại thuốc giảm đau với thành phần chủ yếu là morphine và bị những người thân đưa vào bệnh viện Musashino.

Sau khi ra viện, ông viết tác phẩm *Human Lost*, tiền thân của *Mất tư cách làm người*. Ngay khi hoàn thành tác phẩm, ông đã bắt Hatsuyo uống thuốc ngủ tự tử với ông, tuy nhiên lần này ông vẫn không được toại nguyện.

Sau đó Dazai đã cho ra đời rất nhiều tác phẩm tuyệt vời, ông trở thành một tác giả có tiếng trên văn đàn. Mười năm trôi qua, ông hoàn thiện và cho ra đời *Mất tư cách làm người*. Sau đó ông lại ước hẹn tự tử cùng một người tình nhân của mình, lần này cả Dazai và cô gái kia đều không được cứu sống. Chính vì lẽ đó, nhiều người thường coi *Mất tư cách làm người* là di chúc của Dazai Osamu.

Chị Tooko nhìn tôi với ánh mắt lơ đãng và hỏi:

- Konoha, em đã từng đọc tác phẩm nào của Dazai Osamu chưa?

- *Mất tư cách làm người* thì em có đọc rồi. Còn cả *Chạy đi! Melos!* và *Trăm cảnh núi Phú Sĩ* cũng được dạy trong chương trình nữa thì phải.

- *Chạy đi! Melos!* thì chị nhớ là trong môn Giáo dục công dân có dạy. Mặc dù nó là một câu chuyện rất hay nhưng theo chị thì... Ắt xì! Ắt xì! Ắt xì!

Không biết có phải do lúc này nói nhiều quá không mà giờ chị Tooko bị hắt hơi liên tục.

- Chị không sao chứ?

- Sụt sịt... không sao, sụt sịt. À mà Konoha, sau khi đọc truyện của Dazai thì em có cảm tưởng gì?

- Đối với *Mất tư cách làm người* thì thú thực em đọc không hiểu lắm, đại khái kiểu “Truyện gì mà toàn độc thoại với không khí nặng nề quá”... À, nhưng mà *Chạy đi! Melos!* lại khiến em cảm thấy rất phấn khích. Tuy nhiên vì đoạn kết hơi tùy hứng nên chủ yếu em chỉ thấy ngạc nhiên chứ không có chút cảm động nào. Còn *Trăm cảnh núi Phú Sĩ* thì... em chẳng có ấn tượng gì ngoài mấy cảnh chụp ảnh cả, nhưng đọc nó xong em cũng thấy trong lòng rất thư thái. Văn phong của Dazai rất có nhịp điệu và dễ đọc. Đọc truyện mà em có cảm giác như đang được đối thoại trực tiếp với tác giả vậy.

- Đúng, đúng! Đây là một trong những điểm lôi cuốn khi đọc tác phẩm của Dazai!

Lấy chiếc khăn giấy màu hồng lau mũi, vo tròn rồi bỏ vào thùng rác xong, chị Tooko lại tiếp tục kể chuyện một cách hăng hái.

- Tác phẩm của Dazai khiến độc giả có một cảm giác thân thiết và chân thật, giống như chính bản thân tác giả đang ngồi bên cạnh và kể cho chúng ta nghe câu chuyện của mình. Trong *Lời tố cáo tội vàng* lấy đề tài về Judas Iscariot – một trong mười hai sứ đồ của Chúa Jesus, chỉ

bằng những câu nói của các nhân vật, Dazai đã tạo nên nhiều đoạn trần thuật lưu loát tuyệt vời không chút gượng gạo. Biệt tài lớn nhất của Dazai chính là ông có thể tạo ra một ngôi thứ hai ẩn hàm trong các câu chữ. Chính điều đó đã khéo léo tạo nên cảm giác “đồng cảm” giữa tác giả, tác phẩm và độc giả.

- Cảm giác “đồng cảm” ấy ạ?

- Ừ. Dazai là tác giả được đánh giá bởi hai thái cực, một là rất thích hai là rất ghét. Có người không muốn đọc tác phẩm của ông vì chúng quá u ám, nặng nề. Nhưng đối với những độc giả trung thành, Dazai là một tác giả rất có sức hấp dẫn, ông khiến người ta không tự chủ mà say đắm các tác phẩm của mình. Ngày nay vẫn có rất đông người tham gia lễ “Ngày giỗ anh đào” được tổ chức hằng năm để tưởng nhớ sự ra đi của ông. Theo chị thấy thì khó mà tìm được một tác giả nào khác nhận được sự ủng hộ nhiệt tình đến như vậy từ người hâm mộ như Dazai.

Tại sao Dazai lại được yêu quý đến vậy? Đó là vì độc giả có thể nhìn thấy trong tác phẩm của Dazai những phiền não, đau khổ của chính bản thân họ.

“À, mình hiểu cảm giác này... Mình cũng giống thế... Người này cũng giống mình...,” chị dám chắc những người từng đọc truyện của Dazai đều có suy nghĩ như vậy.

Tác phẩm của Dazai sở hữu một phép màu có thể gọi lên sự “đồng cảm”.

Bởi vì cho dù là ai đi nữa thì họ cũng muốn một ai đó hiểu được bản thân, có thể lý giải bản thân họ.

Khác biệt với những người khác là một điều rất đáng sợ. Cô độc sẽ luôn khiến người ta đau khổ và bị thương. Trong những lúc như vậy, tác phẩm của Dazai sẽ trực tiếp chạm tới tâm hồn người đọc. Khi họ lật những trang sách, nhà văn và độc giả sẽ trở thành một, họ sẽ hoàn toàn đắm chìm trong thế giới của câu chuyện, họ sẽ ồ lên vỡ lẽ “đây là câu chuyện của mình mà, nhân vật này chính là mình mà”...

Nghe nói lúc sinh thời, Dazai đã nhận được rất nhiều thư từ cũng như nhật ký kể về những nỗi phiền muộn được các độc giả của ông gửi tới. Ông cũng từng biên soạn và tổng hợp những lá thư đó và viết thành một câu chuyện. Tác phẩm *Nữ sinh* của ông kể về những sinh hoạt diễn ra trong một ngày của một cô gái bình thường có nguyên tác từ *Nhật kí của Ariake Shizuko*. Quyền nhật kí này chịu ảnh hưởng lớn từ tác phẩm của Dazai, ngay cả cách hành văn cũng rất giống, cho dù có nói đó là tác phẩm do chính Dazai viết ra thì chắc cũng có người tin là thật ấy chứ.

- Như vậy là Kataoka Shuuji cũng “đồng cảm” với *Mất tư cách làm người* và viết ra lá thư này sao?

- Có lẽ anh ta đã cho rằng mình chính là nhân vật chính trong *Mất tư cách làm người*. Đó là điểm cuốn hút và cũng là sự đáng sợ của văn học Dazai... Nếu người ta đọc tác phẩm của ông khi đang cảm thấy suy sụp, họ sẽ dần dần bị kéo vào bóng tối sâu thẳm...

- Nhưng lá thư này có khi vẫn chưa hết. Có lẽ nó sẽ giống với *Mất tư cách làm người* và có thêm bản ghi chép thứ hai, thứ ba gì đó thì sao?

- Chị đừng có nói gở!

- Nhưng khi chị đọc bức thư này, chị có cảm giác như anh ta đang bị dồn vào đường cùng... Cho dù đói bụng chị cũng không muốn ăn bức thư này. Ăn nó chẳng khác gì uống vào một ly thuốc độc, chị cũng sẽ trở nên muốn chết.

Cơ thể của chị Tooko khẽ run.

- Nhân vật S trong thư là ai? Còn “cô gái đó”... là chỉ Takeda sao? Mà quan trọng hơn là Kataoka Shuuji rốt cuộc là ai, hiện giờ anh ta đang ở đâu mới được?

- Đúng thế. Đó mới là vấn đề quan trọng nhất. Chúng ta phải nhanh tìm ra anh ta, và nếu anh ta thật sự đang suy nghĩ những chuyện như tự tử hay giết người thì chúng ta phải ngăn anh ta lại mới được.

- Như vậy... manh mối duy nhất mà chúng ta biết được là Takeda...

Hôm sau là thứ Bảy, trường cho nghỉ nên tôi không thể gặp Takeda.

Thứ Hai đầu tuần. Như thường lệ, vừa đến giờ giải lao tiết một, Takeda lại nhảy chân sáo xuất hiện trước cửa lớp tôi.

- Anh Konoha~, anh có viết thư cho em không~

Nhìn Takeda tươi cười hào hứng còn hơn cả bình thường, nhưng tôi chỉ khẽ nói thế này:

- Xin lỗi. Anh không viết. Anh sẽ không viết thêm lá thư nào trước khi biết được nhiều điều hơn về cái người có tên là Kataoka Shuuji đó.

Nụ cười biến mất khỏi khuôn mặt của Takeda, đôi mắt cô bé trông như của một chú cún con bị bỏ rơi.

- Em có thể nói cho anh biết nhiều hơn về anh Shuuji không? Nếu như em nói cho anh toàn bộ mọi điều em biết về anh Shuuji, anh sẽ viết thư hộ em.

- ...

Takeda cúi đầu xuống.

Những ngón tay của cô bé vịn vịn lấy nhau, sau đó cô bé thì thầm.

- Tan trường... anh Konoha tới thư viện được không? Em sẽ chờ anh tại kho sách dưới tầng hầm.

Cầu thang xoắn ốc cũ kĩ vang lên tiếng rảng rắc cùng với những bước chân của tôi, và rồi một cánh cửa màu xám hiện ra.

Sau tiếng gõ cửa, giọng của Takeda vang lên:

- Mời vào.

Khi tôi khẽ kéo cửa, một mùi hương bỗng xộc vào mũi.

Đây không phải mùi kem tươi hay sôcôla, nó là mùi sách cũ.

Trong phòng ám đầy bụi, trên trần nhà giăng đầy mạng nhện. Có hai, ba giá sách gì đó xếp thành một hàng, trên sàn nhà cũng chồng chất từng núi sách.

Nơi này trông như thể một nghĩa trang sách. Trung tâm căn phòng là một khoảng không gian nhỏ, ở đó đặt một chiếc bàn học cùng chiếc ghế cũ kĩ. Trên mặt bàn là một cây đèn, toàn bộ nguồn sáng của căn phòng đều tỏa ra từ nó.

Takeda ngồi sau bàn, dường như đang viết gì đó. Thấy tôi tiến vào, cô bé gấp quyển sổ con vệt lại và ngược lên nhìn tôi. Bên cạnh tay của cô bé đặt một cái cốc, trên thân của nó cũng in hình một con vệt.

- Phòng này có gián và chuột đầy ả.

Takeda nói, khoe miệng khẽ tạo thành hình một nụ cười.

Tôi dáo dác nhìn xuống dưới chân mình.

- Thế nên những thành viên khác trong thư viện rất ghét nơi này, họ gần như không bao giờ xuống đây. Nhưng em lại rất thích nó, nó giống như một căn phòng bí mật của riêng em vậy.

- V-Vậy sao...

- Anh Konoha, anh ghét gián à?

- Theo ý anh thì có lẽ trên đời này chẳng có ai thích chúng được cả...

- Có lẽ vậy, đúng là em chưa từng nghe thấy có câu lạc bộ những người hâm mộ gián, hay website của những người yêu gián cả.

- Thực ra anh còn không ưa chuột hơn cả gián... Hồi học tiểu học, có một dạo anh về ở nhà bà nội, một buổi sáng khi anh thức dậy thì bên cạnh gối của anh có xác một con chuột, lúc anh trở người thì mặt anh chạm vào nó. Sau đó anh mới biết đó là kiệt tác của con mèo mà bà anh nuôi, đáng ghét... mình lại nhớ lại tình cảnh lúc đó rồi...

Cơ thể tôi phát run khi hồi tưởng lại cái xác con chuột vẫn còn ả, toàn thân ả máu đó.

- Ôi ~ khủng khiếp quá. Nhưng anh Konoha đừng lo, chuột ở đây chỉ *thỉnh thoảng* mới chạy ra thôi. Mà nếu có chuột chạy ra thật thì em sẽ đuổi nó đi hộ anh.

Takeda vỗ vỗ ngực.

- Cảm ơn em, anh an tâm nhiều rồi.

- À, anh Konoha, anh uống trà nhé?

Takeda lấy ra một bình đông đựng nước màu cam, mở nắp, sau đó nhanh chóng rót vào trong nắp một chất lỏng màu hổ phách.

- Đây là trà khô đây ạ.

- Sở thích của em giản dị nhỉ.

- Hi hi, thỉnh thoảng em lại lén tới đây pha trà mà.

Bình đông giữ nhiệt tốt làm cho nước trà vừa đủ ấm, rất dễ uống.

- Trà ngon quá.

Uống xong, tôi đặt nắp bình đông lên mặt bàn rồi lấy ra bức thư của Takaoka Shuuji mà hôm trước Takeda đưa cho tôi.

- Trước hết là trả lại em thứ này...

- ...

Takeda im lặng nhận lại bức thư, kẹp nó vào trong quyển sổ con vịt rồi ôm lấy quyển sổ trước ngực.

- Nếu anh có nói sai điều gì thì cho anh xin lỗi. Nhưng anh thấy hình như người nhận bức thư này không phải Takeda mà là một người khác thì phải?

Ngón tay của Takeda khẽ giật.

Trên bì thư không ghi tên người nhận, với lại anh có cảm giác nội dung bức thư không phải là viết cho Takeda.

- Đúng vậy...

Takeda thở dài, sau đó cô bé nói khẽ.

- Lá thư đó đúng là không phải anh Shuuji viết cho em, nó được kẹp trong một quyển sách và em chỉ ngẫu nhiên tìm được nó mà thôi.

- Sách? Là sách của thư viện sao?

- Vâng, nó được kẹp trong quyển *Mất tư cách làm người* của Dazai Osamu. Vì lúc đó rất tò

mở nên em đã mở ra đọc thử, đọc xong em mới giật mình. Sau đó bức thư này cứ ám ảnh trong đầu em, cuối cùng em không nhìn được nữa và đã đi gặp anh Shuuji.

- Ở câu lạc bộ bắn cung sao?

Takeda chỉ hơi chần chừ một chút, sau đó cô bé gật đầu một cách dứt khoát.

- Vâng...

- Nhưng ở câu lạc bộ bắn cung không có ai tên Takaoka Shuuji cả...

- Không, anh Shuuji có tham gia câu lạc bộ bắn cung mà!

Takeda ngẩng đầu lên và nói bằng giọng quyết liệt.

- Em nói thật đấy! Anh Shuuji thật sự có tồn tại trên đời này!

Tôi không hiểu.

Tại sao Takeda cứ khẳng định rằng Takaoka Shuuji có tồn tại?

Cái người mà Takeda gọi là Takaoka Shuuji đó rốt cuộc là ai?

Chẳng lẽ... Takaoka Shuuji không thể bị ai khác nhìn thấy ngoại trừ Takeda sao? Ôi mẹ ơi, đây đâu phải truyện kinh dị đâu...

Takeda đặt lại quyển sổ lên mặt bàn, đầu cúi gằm xuống đất.

Một sự im lặng nặng nề bao trùm kho sách dưới tầng hầm.

Trong sự trầm mặc đó, tôi dường như nghe thấy có tiếng chuột chút chút quanh quẩn trong phòng, vì thế tôi thử lên tiếng đối chủ đề.

- Nay Takeda, em có biết việc phần mở đầu của lá thư đó là trích từ *Mất tư cách làm người* của Dazai Osamu chưa?

- Vâng... sau khi đọc thư, em đã mượn *Mất tư cách làm người* đọc thử.

Takeda cười gượng.

- Nhưng em rất ngần... nên cho dù em đọc *Mất tư cách làm người* bao nhiêu lần đi nữa, em cũng chẳng hiểu được nó đang nói về điều gì. Tại sao người này lại đau khổ như vậy... Rõ ràng anh ta được sinh ra trong một gia đình giàu có, có người hầu chăm sóc, một lần cha anh ta từ Tokyo trở về ông đều mua quà cho cả nhà. Anh ta được anh chị em, bạn bè, thầy cô yêu mến, bản thân cũng rất thông minh, những bài văn anh ta viết ra được mọi người yêu thích, các cô gái vây lấy xung quanh, anh ta còn có cả người nguyện tử cùng mình... Vậy tại sao anh ta lại cho rằng bản thân là một con người đáng hổ thẹn, không đáng được sống chứ? Em không thể hiểu được, anh ta quá kì lạ và bị nuông chiều đến hư hỏng mất rồi. Anh ta hoàn toàn đâu

cần phải cảm thấy đau khổ chứ.

Trong đôi mắt của Takeda ánh lên vẻ bi thương và cô đơn tột độ. Nói được một nửa, cô bé cúi đầu xuống, hai vai khẽ run run nhưng đôi môi của cô bé vẫn tiếp tục chuyển động.

- Đó là tất cả những gì em có thể cảm nhận... em thật vô dụng, thật đần, thật sự quá tầm thường, quá ngu ngốc, cho dù mất cả đời em cũng không thể hiểu được tại sao Dazai và anh Shuuji lại muốn chết. Em đã đọc đi đọc lại *Mất tư cách làm người* năm lần, nhưng em hoàn toàn không thể có được cảm giác “đồng cảm”... Cuối cùng em chỉ biết bật khóc.

Cảm giác bi thương của Takeda lắng lặng xuyên thấu ngực tôi.

Muốn hiểu rõ người mình yêu thương.

Nhưng cho dù làm thế nào đi nữa thì cũng không thể hiểu được.

Tôi cũng từng nếm trải nỗi đau đó.

Cổ họng của Takeda nhấp nhô như thể đang cố nuốt ngược nước mắt vào trong, sau đó cô bé cầm chiếc cốc con vịt lên.

- Đây là quà sinh nhật do Shii, bạn thân nhất của em, tặng... Không giống em, Shii rất thông minh, việc gì bạn ấy cũng làm được cả... Shii từng nói em giống hệt con vịt trên chiếc cốc này. Vụng về, khờ dại, chẳng có việc gì mà cũng té ngã, tầm thường...

Chính em cũng biết cả đời mình sẽ như thế này... nhưng em nghĩ có lẽ vì vậy, em mới bị anh Shuuji thu hút.

Em rất ngốc, rất tầm thường, nhưng cho dù như vậy nếu anh Shuuji gặp khó khăn, em vẫn muốn giúp đỡ anh ấy. Vì anh ấy, em sẽ làm tất cả những gì có thể.

Giọng của cô bé đầy chân thành và quyết tâm.

Ít nhất trong nội tâm của Takeda, Takaoka Shuuji có tồn tại, Takeda thực sự yêu thích Takaoka Shuuji.

Tôi không thể tìm ra lý do nào để phản bác cô bé cả.

Thế nên tôi chỉ làm bậm:

- Anh cũng xem không hiểu *Mất tư cách làm người*...

Takeda ngẩng đầu lên nhìn tôi với ánh mắt lạc lõng, mơ hồ, như thể sắp bật khóc.

Bờ môi của cô bé khẽ run rẩy.

Thấy vậy, tôi nghĩ thầm trong đầu chẳng lẽ Takeda lại định ôm tôi giống như trong ngày mưa đó sao.

Tuy nhiên, Takeda chỉ khẽ nuốt nước bọt, sau đó khoe miệng của cô bé nhếch lên.

- Hi hi, hi hi hi... anh Konoha cũng nghĩ như vậy sao. Đúng thế thật, nhìn từ quan điểm những người thường như chúng ta, chỉ có đồ ngốc mới cảm thấy hổ thẹn vì được sinh ra trong một gia đình giàu có. Hi hi hi.

Cô bé cố gắng cười, nhưng trong tiếng cười của Takeda, tôi không thể cảm nhận được một chút vui vẻ nào cả, đến cuối cùng, cô bé vẫn bật khóc.

- Anh Konoha... em thích khuôn mặt của anh...

- T-Tự dung em nói cái gì vậy!

Mang theo nụ cười trong khi nước mắt vẫn chảy, Takeda nhìn tôi rồi cô bé thì thầm.

- Bởi vì khuôn mặt của anh Konoha... rất đẹp, rất dịu dàng...

Tôi từng bị trêu là có một khuôn mặt giống con gái, nhưng đây là lần đầu tiên có ai đó nhìn thẳng vào tôi và khen tôi đẹp nên tôi bỗng trở nên luống cuống.

- Takeda, em kì quá!

- Hi hi, anh Konoha, em có việc muốn nhờ anh. Ngày mai, sau khi tan học, anh đi cùng em tới câu lạc bộ bắn cung được không?

Thấy tôi ngạc nhiên, Takeda nói tiếp, giọng của cô bé vô cùng dứt khoát:

- Xin anh đi cùng em tới câu lạc bộ bắn cung gặp anh Shuuji!

S rất nguy hiểm.

S nhìn thấu tất cả.

S sẽ hủy diệt tôi.

Một ngày nào đó, có lẽ tôi sẽ bị S giết chết.

Đó đúng là một niềm hạnh phúc tột cùng!

Đêm đó, tôi ngồi trầm tư trong phòng đọc đi đọc lại *Mất tư cách làm người*.

(Trong câu lạc bộ bắn cung không hề có ai tên là Kataoka Shuuji, vậy rốt cuộc người mà Takeda định dẫn mình đi gặp là ai? Chẳng lẽ mình mới là người bị nhầm lẫn gì sao?)

Đã nhiều năm không đọc lại, nhưng những gì tôi cảm nhận về *Mất tư cách làm người* vẫn không hề thay đổi, nó vẫn là một câu chuyện đau khổ hết thuốc chữa. Dù vậy, không biết có

phải vì mấy năm gần đây tôi đã trưởng thành và đánh mất sự ngây thơ hay không mà lại có cảm giác như so với hồi mới đọc lần đầu, tôi đã có thể lý giải được một chút tâm tình của nhân vật chính.

Ồ, mình cũng thấy thế. Mình cũng từng như vậy. Trong khi có suy nghĩ này, tôi dần bị cuốn vào câu chuyện. Khi nhận ra sự thật, tôi đã rất sốc.

(Ái chà, chẳng lẽ mình cũng bị Dazai bỏ bùa rồi sao?)

- Konoha, điện thoại của con nè!

Dưới nhà vọng lên tiếng của mẹ tôi.

Tôi nhắc ông nghe phụ lên. Người gọi cho tôi là chị Tooko.

“Ắt xì, alô, Konoha phải không?”

Hôm nay, cơn cảm lạnh của chị Tooko càng thêm nghiêm trọng, đến tiết 2 chị ấy đã phải xin về sớm. Đáng đời, ai bảo bị bệnh mà còn cố tới trường. Tuy nhiên, trước khi về, chị ấy vẫn gắng đến lớp tôi và nói thế này:

- Chuyện của Chia phải trông cậy vào em rồi. Đừng hành động theo cảm tính nhiều quá nhé. Còn nữa, không được bắt nạt Chia, gặp hồn ma bóng quế gì đó thì phải nhớ quăng muối rồi bỏ chạy, nếu có chuyện gì khác phải gọi điện cho chị ngay. Đây là số điện thoại của chị.

Sau đó, chị ấy lấy bút dạ viết số điện thoại lên tay phải tôi.

“Ắt xì! Ắt xì! May quá. Em về nhà an toàn rồi. Sao em không gọi điện cho chị hả? Hại chị cứ lo ngay ngáy không biết liệu em có bị hồn ma ăn tươi nuốt sống rồi hay không. Ắt xì!”

Tôi nằm trên giường, mắt nhìn vào cánh tay mà chị Tooko đã bắt lấy và ghi số điện thoại lên đó.

Cho dù chị ấy không ghi thì chỉ cần tôi xem danh sách thành viên của câu lạc bộ Văn học (nói cho ai vậy thôi chứ thực ra trên đó chỉ có tên của mỗi hai chúng tôi) thì tôi cũng biết được. Nhưng chị Tooko vẫn tóm lấy cổ tay tôi và dùng bút dạ viết nắn nót từng con số một trong khi mắt rung rung nước vì hắt hơi nhiều quá. Tay của chị ấy đầy mồ hôi và nóng hầm hập.

- Em không muốn chứng kiến cảnh chị Tooko nằm co ro trong chăn, tay cầm điện thoại thều thào. Thế chị đã đỡ hơn chút nào chưa?

“Chị không sao cả. Mà đừng bận tâm tới chị, chuyện của Chia thế nào rồi?”

Định nghĩa “không sao” của bà chị này thật chẳng đáng tin cậy chút nào... Tôi vừa nhớ lại những trò điên khùng trong quá khứ do chị Tooko bày ra, vừa kể lại cuộc nói chuyện giữa tôi và Takeda cho chị ấy nghe.

Nghe đến đoạn hai chúng tôi đã quyết định ngày mai sẽ tới câu lạc bộ bắn cung, chị Tooko vội vàng nói:

“Có khi hồn ma của cái anh Shuuji đó sẽ hiện thân đấy. Konoha, em phải nhớ mang theo muối ăn nhé.”

Sao chị ấy cứ nhai đi nhai lại vụ hồn ma bóng quế đó thế nhỉ? Chẳng lẽ chị ấy có người quen là một con ma sao? Đã gặp một nữ yêu quái chuyên gặm sách rồi thì giờ nếu có ai đó nói với tôi rằng hồn ma là có thật, tôi cũng chẳng lấy làm lạ cho lắm.

Sau đó tôi thú nhận với chị ấy chuyện tôi đã đọc lại *Mất tư cách làm người* và hình như tôi hơi nghiệm nó rồi thì phải. Nghe thấy thế, chị Tooko vừa cười vừa hắt hơi.

“Chị cũng thế, những lúc tâm trạng của chị cực kì~~~ cực kì sa sút, chị lại nghĩ hay là mình cũng bị rơi vào bóng tối với nhân vật chính nhỉ. Ma lực của Dazai quả là mãnh liệt.”

- Chị Tooko mà cũng có lúc tâm trạng sa sút sao?

“Có chứ, lúc chị biết được đường tình duyên của mình đang bị hung tinh ám chẳng hạn.”

- Ha ha ha.

“Còn có lúc chị cùng mọi người đi ăn kem trái cây, chỉ có mỗi mình chị là ăn mà không cảm thấy ngon lành gì cả chẳng hạn...”

Lần này thì tôi không cười. Bởi vì tôi biết những thứ đồ ăn mà người khác ăn một cách bình thường như một lẽ đương nhiên thì đối với chị Tooko mà nói lại chỉ là những chất vô cơ không mùi không vị, không hơn không kém.

Tương tự nhân vật chính của *Mất tư cách làm người* đau khổ dần vặt vì không thể có cùng những cảm xúc như mọi người xung quanh, chị Tooko cũng phải nếm trải sự cô độc của việc không thể biết được hương vị của những thứ mà người khác ăn và khen ngon hết lời.

Chị Tooko hắt hơi một cái, sau đó nói tiếp bằng giọng hồ hởi.

“Lúc đó chị đang vận dụng trí tưởng tượng, nhớ lại hương vị của một quyển sách ngon ngọt, thế là chị cũng thốt ra được câu “Ồi ngon quá!” như mọi người.”

- Tại vì chị là cô gái văn chương mà lại.

*“Hi hi, chính xác. À, nhưng mà trong *Mất tư cách làm người*, có duy nhất một chỗ là cho dù chị cố gắng thế nào đi nữa cũng không thể hiểu được.”*

- Là chỗ nào thế?

“Là cái đoạn “Tôi hoàn toàn không biết cảm giác bụng rỗng là gì”. Cho dù chị cố gắng tưởng tượng thế nào đi nữa cũng không thể hiểu được cảm giác đó nó như thế nào... A,

mãi nói chuyện với Konoha quá, bụng chị lại bắt đầu đói rồi. Ất xì!”

- ...

Xem ra cho dù bị cảm, tâm tình sa sút, chị Tooko vẫn là chị Tooko.

Sau khi nhắc chị ấy bị cảm thì phải nhớ ăn thứ gì đó giàu vitamin C một chút, tôi cúp điện thoại.

Sách giàu vitamin C ư... Đó rốt cuộc là một quyển sách như thế nào nhỉ?

Hôm sau, có lẽ là để giữ gìn sức khỏe, chị Tooko xin nghỉ ở nhà.

Tan học, Takeda tới tìm tôi.

- Nào, chúng ta đi thôi~, anh Konoha~

Trong cô bé rất có tinh thần, như thể nơi chúng tôi sắp tới là công viên giải trí vậy.

- Ái chà chà, hẹn hò hả Inoue?

- Làm gì có mà.

Bị bạn cùng lớp trêu chọc thì tôi chỉ cười và nhẹ nhàng phủ nhận như vậy.

Kotobuki đang lườm tôi với ánh mắt lạnh như băng. Có khi cô nàng đang nghĩ trong đầu như thế này cũng nên: “Thế mà còn dám nói không hẹn hò, đồ lừa đảo!”.

Bị Takeda kéo tay, tôi đi ra khỏi phòng học.

- Này Takeda, cái anh Shuuji đó thật sự ở câu lạc bộ bắn cung à?

- Đến nước này rồi mà anh Konoha còn nói cái gì vậy!? Mọi thứ đều được chuẩn bị xong xuôi cả rồi mà!

Xong xuôi? Chuẩn bị xong xuôi cái gì?

Mang theo tâm trạng bất an, tôi đi tới câu lạc bộ bắn cung.

- Xin lỗi~, mấy anh cho bọn em tham quan được không ạ~

Takeda đứng ở lối vào sân tập và cất cao giọng.

- Ồ, Chia, lâu quá không thấy em tới.

- Ái chà, đây là bạn trai của em hả. Ôi, Chia, anh sốc quá, anh đang bị tổn thương~

Thành viên của câu lạc bộ bắn cung đều tụ lại chỗ chúng tôi và bắt chuyện rất thân mật. Xem ra Takeda là người quen ở đây.

(Như vậy có nghĩa là Takeda thực sự thường xuyên tới câu lạc bộ bắn cung gặp anh Shuuji đó sao...)

Mọi chuyện càng lúc càng trở nên khó hiểu.

Tôi và Takeda ngồi xuống hai chiếc ghế do thành viên câu lạc bộ mang tới.

Mỗi khi có ai đó bắn trúng đích, Takeda đều vỗ tay rất nhiệt tình và thốt lên:

- Ôi, tuyệt quá! Bắn trúng rồi!

Được một lúc, Akutagawa trong trang phục luyện tập xuất hiện, nhìn thấy tôi, vẻ mặt cậu ta trông hơi khó hiểu nhưng cũng không hỏi gì thêm.

Khi tôi khẽ gật đầu chào, Akutagawa cũng gật đầu đáp lễ. Tôi nghĩ với tính cách của cậu ta thì chắc sẽ không có chuyện cậu ta đi rêu rao chuyện tôi và Takeda tới đây đâu, nhưng cứ nghĩ tới việc Akutagawa hiểu nhầm là chúng tôi cặp bồ tới tham quan, tôi lại thấy mắc cỡ.

Tôi thấp giọng thì thầm với Takeda:

- Này, anh Shuuji đó là ai thế?

- Em đang tìm. A, cái anh đằng kia!

Takeda chỉ tay về một phía.

Hơi bối rối, tôi nhìn theo hướng Takeda vừa chỉ, đứng ở đó là Akutagawa đang giương cung. Lưng cậu ta thẳng tắp, vẻ mặt nghiêm túc, trông rất ngầu.

- Hả! Akutagawa là Kataoka Shuuji sao!?

- Hảaaaa! Anh ấy là người quen của anh Konoha sao!?

- Cậu ấy là bạn cùng lớp với anh. Mà chuyện này là sao, sao Akutagawa lại trở thành anh Shuuji của em rồi? Akutagawa mới học lớp 11 mà, với lại cậu ấy cũng là một người cực kì nghiêm túc, theo anh thấy thì có lẽ từ khi được sinh ra tới nay cậu ấy cũng chưa từng nói đùa dù chỉ một lần!

- Ừm, em cũng thấy thế. Nói thế nào nhỉ~, anh ấy trông rất... “khắc khổ”?

- Hử? Vậy Akutagawa không phải là anh Shuuji của em sao?

Takeda ôm bụng cười sặc sụa.

- Làm sao có chuyện đó được chứ! Em chỉ muốn nói cho anh Konoha biết anh ấy là thành viên giỏi nhất trong câu lạc bộ bắn cung mà thôi.

Phập

Mũi tên mà Akutagawa bắn ra cắm vào hồng tâm.

- Oa~~~! Tuyệt quá! Trúng phóc luôn~~~!

Takeda bật khỏi ghế và cổ vũ.

- Anh Konoha thấy chưa, anh ấy giỏi ghê!

Tôi cảm thấy hơi bức.

- Takeda... chúng ta không phải gián điệp của trường khác được phái tới đây để do thám việc luyện tập của câu lạc bộ bắn cung, chúng ta cũng không phải thành viên của câu lạc bộ báo chí tới thu thập tư liệu về những anh chàng đẹp trai trong câu lạc bộ bắn cung để phục vụ cho tuần san của trường!

- Em biết chứ? Chia và anh Konoha tới đây để gặp anh Shuuji mà?

- Vậy thì cái anh Shuuji mà em nói bây giờ đang ở đâu?

- À, cái này...

Takeda nhìn dáo dác khắp sân tập.

- Hây, các đồng chí đội viên! Có luyện tập chăm chỉ không đấy!

Đúng lúc này, một nhóm bốn, năm người đi vào sân tập.

- A, anh Manabe!

- Mọi người, mấy anh chị tốt nghiệp đến thăm này!

- Em chào anh Manabe!

- Ủ, Kashiwagi đấy à, từ đó tới giờ đã tiến bộ lên được chút nào chưa?

- Vâng ạ, nhờ có lời khuyên của anh Manabe mà giờ tên em bắn ra đã có thể bay theo đường thẳng rồi!

- Tốt lắm, lát nữa làm thử cho anh xem nhé.

- Vâng ạ!

- Anh Soeda, chị Rihoko, lâu quá không gặp!

- Ủ, lại làm phiền mọi người rồi.

- Hi hi, đúng là lâu quá rồi, chị nhớ mọi người quá~

- Chị Rihoko, em nghe nói sang năm chị sinh phải không? Chúc mừng chị nhé!

- Cảm ơn em. Nhưng vẫn còn sớm lắm. Tuần sau chị nghỉ làm rồi nên chắc sẽ rảnh hơn, đến tháng sau chị sẽ lại tới thăm mấy đứa.

- Này này, Rihoko, đừng cố quá mà thành quá cố bây giờ!

- Hi hi, Manabe, anh lo lắng còn hơn cả mẹ của tôi rồi đấy.

Có vẻ như mấy anh chị cựu học sinh này tới đây để xem câu lạc bộ huấn luyện, trong cả đoàn người ngoại trừ một bà chị ra thì tất cả số còn lại đều là nam cả.

- Mỗi tháng một lần mấy anh chị ấy lại tới hướng dẫn cho các thành viên của câu lạc bộ đấy ạ.

Takeda giải thích với tôi.

- Cái anh đẹp trai để râu quai nón đó tên là Manabe, 10 năm trước anh ấy là đội trưởng của câu lạc bộ và đã dẫn dắt đội đoạt chức á quân tại đại hội toàn quốc. Hiện tại anh ấy vẫn tập hợp các thành viên cùng khóa đến bồi dưỡng thế hệ sau.

- Em biết rõ quá nhỉ?

- Vì em thường xuyên tới đây tham quan ấy mà. Anh Konoha có thể coi em là một cổ động viên của câu lạc bộ bắn cung cũng được.

Takeda nói đầy tự hào. Chắc, cô bé lại chuyển chủ đề rồi. Đến lúc nào tôi mới được gặp anh Shuuji của cô bé đây.

Đúng lúc đó.

- Shuuji...!

Một giọng nói đầy kinh hãi vang lên.

Tôi vội vàng nhìn quanh.

Kataoka Shuuji cuối cùng cũng chịu xuất hiện rồi sao?

Tuy nhiên, cho dù đã tìm khắp mọi nơi, tôi vẫn không hề thấy bóng dáng của một ai đó phù hợp với yêu cầu.

- Shuuji! Làm sao mà...!?

- Không thể nào!

Lại một người khác hét lên bằng giọng run rẩy.

Ở đâu? Anh ta rốt cuộc đang ở đâu?

Đột nhiên, một thứ mùi hỗn hợp của thuốc lá và mồ hôi xộc vào mũi tôi, sau đó có ai đó lấy hai tay bưng lấy mặt tôi và ép tôi ngửa đầu lên.

Một người đàn ông để râu quai nón đang mở to mắt nhìn chăm chăm vào tôi. Người này là cái anh Manabe hồi nãy.

- Shuuji...

Âm thanh khàn khàn kèm theo hơi thở ám mùi thuốc lá của anh phả vào mặt tôi.

Ánh mắt mà anh ta dùng để nhìn tôi trông như thể muốn đem tôi nuốt chửng.

Tôi ngây ra như phỗng.

Anh ta vừa gọi tôi là... Shuuji sao!?

Tôi là Kataoka Shuuji?

Đột nhiên, anh Manabe buông tay khỏi hai gò má đã sắp cứng ngắc của tôi.

- Nhầm người... sao?

Ánh mắt trở nên trống rỗng, anh ta lẩm bẩm một cách yếu ớt.

- Đúng rồi... Shuuji đã... Xin lỗi em, trông em rất giống một người quen của anh. Em là thành viên mới của câu lạc bộ hả?

- Không, em học lớp 11 rồi. Hôm nay em chỉ tới tham quan thôi.

Không biết từ lúc nào, toàn bộ các thành viên cũ của câu lạc bộ đã vây lấy tôi, tất cả bọn họ đều nhìn tôi như thể đang nhìn thấy ma.

Bị nhiều người nhìn chăm chăm vào như vậy khiến tôi cảm thấy rất khó chịu và hoang mang.

Thế này là sao, tại sao họ lại nhìn tôi như vậy. Còn nữa, tôi trông giống Kataoka Shuuji? Đây rốt cuộc là chuyện quái gì chứ?

Chị Rihoko, thành viên nữ duy nhất của nhóm lẩm bẩm bằng một giọng gay gắt.

- Trong thực sự rất giống Kataoka. Có điều Kataoka cao hơn thế này... nhưng mà nét mặt thực sự rất giống. Cứ như là anh em ruột của Kataoka vậy... Này, em tên gì thế?

- I... Inoue Konoha ạ.

- Konoha... tên của em lạ quá nhưng cũng rất dễ thương. Konoha, trong sổ họ hàng của em có ai mang họ Kataoka không?

- Này, đủ rồi đây, Rihoko.

- Một thành viên khác mặc vest, đeo kính, trông có vẻ trí thức ngăn chị Rihoko lại.

- Nhưng hai người trông giống nhau thế này mà, có khi em Konoha đây có liên hệ nào đó với Kataoka thì sao?

- Không giống đến thế đâu. Có lẽ do lâu quá không gặp Shuuji nên ký ức của chúng ta cũng nhạt dần, vì thế chúng ta mới có cảm giác giống hệt khi nhìn thấy một người chỉ hơi giống.

- Đúng vậy... có lẽ cậu nói đúng, Soeda.

- Manabe...

Nét mặt của chị Rihoko trở nên phiền muộn.

“Xin lỗi,” tôi quyết định lên tiếng, “Kataoka Shuuji là ai vậy ạ?”.

Các thành viên cũ đồng loạt nhìn vào tôi. Sau đó, họ trao đổi với nhau những ánh mắt ngập ngừng.

- Kataoka là một người rất phiền toái.

Đột nhiên, chị Rihoko nói.

- Tùy tiện, bừa bãi, mở miệng ra là chỉ biết bông đùa.

“Thôi đi, Rihoko,” anh Manabe ngăn chị Rihoko lại. Sau đó, anh ta nhìn về phía tôi và nở một nụ cười gượng gạo.

- Shuuji từng là thành viên của câu lạc bộ bắn cung, cậu ấy cùng khóa với bọn anh.

Cùng khóa!

Như vậy Kataoka Shuuji cũng là một cựu thành viên của câu lạc bộ bắn cung như mấy người này sao?

Kataoka Shuuji thực sự tồn tại, anh ta thực sự tham gia câu lạc bộ bắn cung.

Chỉ là, câu lạc bộ mà anh ta tham gia *không phải câu lạc bộ hiện tại mà là trong quá khứ!!!*

Khi tôi nhìn về phía Takeda, tôi thấy cô bé đang mở to hai mắt nhìn chăm chú vào các thành viên cũ đang đứng xung quanh.

Hửm? Như vậy là Takeda đã biết chuyện Kataoka Shuuji tốt nghiệp rồi sao? Hay là cô bé thích anh ta trong khi không hề hay biết gì cả? Liệu có khả năng đó không nhỉ?

- Vậy anh Shuuji đó giờ thế nào rồi ạ?

Kataoka Shuuji, rốt cuộc thì khi lớn lên, anh ta, người đã lựa chọn trở thành một tên hề vì luôn luôn phải chịu đựng “sự bất an vì quan niệm về hạnh phúc của bản thân hoàn toàn khác biệt với quan niệm hạnh phúc của người đời,” đã trở thành một người như thế nào?

Đứng bên cạnh tôi, Takeda khẽ hít một hơi.

Khuôn mặt của anh Manabe dần dần trở nên u ám.

- Đã rất lâu rồi anh không còn gặp Shuuji nữa. Rất tiếc, nhưng anh không muốn nói nhiều về chuyện này, chúng ta chấm dứt nó ở đây nhé. Nếu anh có lỡ làm em sợ thì cho anh xin lỗi, Konoha.

- Được rồi, mọi người quay lại luyện tập thôi.

Ông anh đeo kính hô lên, sau đó không còn ai nhắc tới Kataoka Shuuji nữa.

Tất cả bọn họ đều tản ra hướng dẫn cho các đàn em, để lại tôi và Takeda.

Takeda vẫn đứng nguyên tại chỗ, biểu cảm trên khuôn mặt cô bé lạnh băng, hai mắt nhìn đắm đắm vào bia ngắm.

Đó là một ánh mắt sắc nhọn, như thể đang có một kẻ thù không đội trời chung đứng trước mặt cô bé.

- Takeda!

Đến khi tôi cất tiếng gọi, Takeda mới người lên nhìn tôi với một vẻ mặt trống rỗng.

- Anh Konoha... em xin lỗi. Xem ra hôm nay anh Shuuji không tới rồi.

Chương 4: Một ngày nắng tháng Năm, anh ta đã ...

Hãy để tôi kể cho các bạn nghe về S.

S là người hiểu tôi nhất và cũng là kẻ thù không đội trời chung. S là bạn thân nhất, là một nửa tính mạng của tôi nhưng tính cách của chúng tôi đối lập như nước với lửa.

Bằng trí thông minh đáng sợ của mình, S đã nhìn thấu tất cả.

Vai diễn tên hề đã giúp tôi lừa dối tất cả người đời một cách hoàn hảo nhưng chỉ có duy nhất S là tôi không thể qua mặt.

Vì lẽ đó, tôi sợ S.

Vì sợ S, tôi đã không thể chạy trốn khỏi S.

Cho dù ở lớp học hay tham gia câu lạc bộ, tôi đều ở bên cạnh S.

Ánh mắt của S như lời phán quyết từ trời cao, nó khiến tôi sợ hãi, xấu hổ, chân run rẩy, mồ hôi túa ra.

Thế giới này là địa ngục.

Và tôi là nô lệ của S.

Còn giờ nghỉ trưa ngày hôm sau. Tôi tới thư viện tìm album, lưu niệm của các niên khóa trước.

Ngồi trên một chiếc ghế tại phòng đọc, tôi lật từng trang của quyển album đã 10 năm tuổi.

Trên đó có dán hình câu lạc bộ bắn cung lúc họ đoạt chức á quân Đại hội Thể thao toàn quốc. Có anh Manabe khi còn trẻ vẫn chưa để râu, có ông anh đeo kính, có cả chị Rihoko, tất cả bọn họ đều đang cười, tay nâng cúp và bằng khen.

Tuy nhiên, tôi không tìm thấy người nào trông có vẻ giống Kataoka Shuuji.

Không từ bỏ, tôi tiếp tục nhìn qua hình chụp tập thể của các lớp.

Cái cảm giác nhìn chăm chú vào khuôn mặt của từng anh chị đã tốt nghiệp để tìm ra một người giống với bản thân thật là kì lạ.

12-A, 12-B, 12-C, 12-D...

Dường như có một bàn tay lạnh buốt đang vuốt ve cổ tôi khi tôi lật từng trang của quyển album.

Đây rồi.

Hình chụp chung của lớp 12-E.

Trong danh sách học sinh ở bên dưới có tên Takaoka Shuuji.

Tuy nhiên, trong tấm hình chụp chung lại không có sự hiện diện của anh ta. Ngoài ra, ở góc phía trên của trang album có một khoảng trống mà theo hình dạng của nó, tôi đoán trước kia ở đó được dán một tấm hình.

Nó đã được cắt rất ngọt.

Tấm hình đáng lẽ phải tồn tại ở đó đã bị cắt bỏ... điều này có ý nghĩa gì?

Còn nữa, rốt cuộc thì ai là người đã cắt và lấy đi bức hình đó?

Cơ thể tôi khẽ run.

(Chẳng lẽ Kataoka Shuuji đã chuyển trường trước khi tốt nghiệp sao... hay là ... anh ta bị ốm hay bị thương gì đó phải nhập viện nên anh ta đã không thể xuất hiện trong ảnh chụp tập thể của lớp... hay là...)

Tôi khép quyển album lại, đi tới khu máy tính và thử tìm trên mạng với các từ khóa “10 năm trước”, “Kataoka Shuuji” và “trường cấp ba Seijou”.

Một bài báo cũ hiện ra.

Đầu óc tôi trở nên choáng váng khi đọc bài báo đó.

Tháng Năm, 10 năm trước... Kataoka Shuuji (17 tuổi), nam sinh lớp 12 trường cấp ba Seijou đã tử vong sau khi nhảy lầu tự tử từ trên sân thượng.

Những từ ngữ “sân thượng,” “nhảy lầu” bấu chặt lấy trái tim tôi, cánh cửa kí ức xưa cũ trong tôi rung lên bần bật.

Chuyện này là sao?

Cổ họng tôi khát khô, tôi cảm thấy trời đất như đang quay cuồng.

Tại sao lại là sân thượng!?

Tại sao lại là nhảy lầu!?

Cảm giác này thật khó chịu.

Theo như bài báo này thì ngay trước khi nhảy xuống, Kataoka đã lấy dao tự đâm vào ngực mình. Ngoài ra, bởi vì anh ta cũng để lại trong nhà một bức di thư nên cảnh sát đã nhận định đây là một vụ tự tử.

Một cảm giác tuyệt vọng, hồi hận cùng bất lực trào lên khiến tôi cảm thấy buồn nôn.

Trời ơi! Tại sao lúc nào cũng thế này vậy!?

Trước khi quyển sổ ghi chép thứ hai xuất hiện, Kataoka Shuuji đã tự kết liễu cuộc đời mình, giống như Dazai Osamu.

- Không thể nào! Cái anh Shuuji đó đã tự tử chết vào 10 năm trước ư?

Tan trường, tại câu lạc bộ Văn học, sau khi nghe tôi kể lại mọi chuyện, chị Tooko kinh ngạc thốt lên.

- Liệu Chia đã biết chuyện này chưa nhỉ?

- Em cũng không rõ.

Tôi bình tĩnh trả lời.

Khi tôi đọc được bài báo trên máy tính của thư viện viết về Kataoka Shuuji đã tự tử, cảm giác choáng váng buồn nôn bủa vây lấy tôi. Lúc tôi đang lo lắng chẳng lẽ “nó” lại bắt đầu sao thì sự hỗn loạn đã rút đi như một cơn thủy triều, chỉ để lại vô số nghi vấn.

- Cô bé không thể nào gặp được một người đã chết 10 năm trước, điều đó có nghĩa là Takeda

đang nói dối chúng ta. Tại sao cô bé lại làm như vậy? Takeda được lợi gì khi làm thế?

- Chị nghĩ có lẽ chuyện này liên quan tới việc Konoha trông giống, cái anh Shuuji đó ... Này Konoha, trong sổ họ hàng của em thật sự không có ai mang họ Kataoka sao?

- Không có. Ít nhất thì em chưa từng nghe nói về một người họ hàng nào như vậy.

Ngày mưa hôm đó, khi nhìn thấy tôi lúc đang bỏ chạy, Takeda đã gọi tôi là “anh Shuuji...”, như vậy Takeda đã biết việc tôi và cái anh Shuuji đó trông rất giống nhau sao?

Nếu vậy thì tại sao cô bé lại tiếp cận tôi?

Mỗi tay của chị Tooko đều đang cầm một bím tóc, đột nhiên chị ấy đứng bật dậy.

- Chị biết rồi! Có khi cái anh Shuuji đó và Konoha là anh em ruột thịt. Nhìn bề ngoài thì đó là một vụ tự sát, nhưng trên thực tế Kataoka Shuuji đã bị cuốn vào một âm mưu đen tối, những người thân thích ngấp nghé tài sản của anh ta vì thế đã liên tục phái thích khách tới ám sát Konoha, vốn là người thừa kế hợp pháp số tài sản kếch xù của một nhà tài phiệt. Còn Chia thực ra là vệ sĩ được phái tới bảo vệ Konoha, và thế là ... và thế là ...

- Chị làm ơn thôi đi được không? Tình tiết trong câu chuyện chị soạn ra nghe rẻ tiền quá đây ...

Nghe tôi nói vậy, chị Tooko ủ rũ mặt mày.

- Xin lỗi, chị nhịn không được nên...

- Em thấy do đầu chị hâm hấp vì cảm lạnh thì có.

- Đáng ghét! Chị hết cảm rồi nhé! Còn nữa, có khi suy luận của chị cũng không phải là hoàn toàn sai đâu à.

- Suy luận? Máy thứ từ nãy đến giờ là suy luận của chị sao? Em thì lại cứ nghĩ đó là chị đang hoang tưởng chứ?

- U' ~~~

Chị Tooko phồng mang trợn má, trông chị ấy hết sức bất mãn.

- Được rồi, em cứ chờ đây. Sau khi chúng ta điều tra vụ việc này tới nơi tới chốn, em sẽ thấy suy luận của chị cũng có *một chút chính xác*.

- Chúng ta làm thế nào để điều tra một sự việc đã xảy ra 10 năm trước cơ chứ?

- Thì cứ gặp thầy cô nào đã dạy ở trường từ 10 năm trước hoặc là hỏi các anh chị đã tốt nghiệp từ câu lạc bộ Văn học chẳng hạn.

- Câu lạc bộ chúng ta mà cũng có cựu thành viên sao!?

Chị Tooko uốn cao bộ ngực phẳng lì của chị ấy lên sau đó lấy ra một quyển sổ.

- E hèm. Đây là danh sách thành viên của câu lạc bộ Văn học chúng ta, một câu lạc bộ có truyền thống ở trường cấp ba Seijou. Xem nào ~, tốt nghiệp vào 10 năm trước có ... em xem nè! Có tới ba người lận!

“Nhiều” quá nhỉ...

- Chúng ta mau liên lạc với họ đi!

Chị Tooko hưng phấn lôi tôi ra khỏi câu lạc bộ. Một lúc sau, tại lầu 1, chị Tooko vừa nhìn vào sổ điện thoại ghi trong danh sách vừa bấm từng nút trên chiếc điện thoại công cộng. Bởi vì chị Tooko có thiên phú phá hỏng máy móc (?) nên chị ấy không có điện thoại di động. Còn tôi vì có ít bạn nên tôi cũng chẳng cảm thấy cần phải mang điện thoại theo người làm gì.

Người đầu tiên.

“Số máy này hiện không còn được sử dụng. Xin quý khách vui lòng xác nhận lại số máy...”

Người thứ hai.

“Hả? Kobayashi? Xin lỗi nhưng đây là nhà Kakimoto.”

Người thứ ba.

“Hô hô hô hô hô hô, Masaomi nhà bác đã qua công tác ở một phòng nghiên cứu tại Paris nước Pháp vào mùa xuân năm ngoái rồi. Ô hô hô hô hô hô hô.”

- V-Vẫn còn vài người hồi đó đang học lớp 10 và 11!

Chị Tooko vừa cười vừa lật quyển sổ.

Lớp 11, người đầu tiên.

“Số máy quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được ...”

Lớp 11, người thứ hai.

“Hả? Câu lạc bộ Văn học? Bây giờ tôi đang bận túi bụi đây, nửa năm sau gọi lại nhé!”
Dập máy!

Lớp 10.

- Không có ... không có ai học lớp 10 cả... trắng tinh...

Nhìn quyển sổ trống rỗng không một cái tên, chị Tooko mếu máo như sắp khóc.

Tại sao câu lạc bộ của chúng tôi có thể hoạt động cả một năm trời không có thành viên nào mà

lại không bị đóng cửa chứ? Đối với tôi thì vấn đề này còn thần bí hơn cả thân thể của Kataoka Shuuji.

Nhìn chị Tooko ủ rũ trước ống nghe, tay nghịch đuôi bím tóc, tôi nói một cách bình tĩnh.

- Từ bỏ thôi. Chúng ta không nên dính líu gì tới Takeda hay cái anh Shuuji đó nữa.

Thú thực, sau khi biết việc Kataoka Shuuji đã nhảy lầu tự tử, tôi rất sợ hãi. Bất cứ thứ gì có liên quan đến sân thượng đều khiến tôi nhớ lại một hồi ức đáng ghét.

Chị Tooko quay người lại và nhìn tôi bằng ánh mắt có vẻ cô đơn.

- Konoha, em định cứ để mọi chuyện như vậy sao?

- Cái này ... em rất không thoải mái khi biết việc có một người giống hệt mình đã tự tử chết. Còn nữa, em cảm giác dường như Takeda và mấy thành viên cũ của câu lạc bộ bắn cung đang che giấu điều gì đó. Tất nhiên những chuyện đó cũng khiến em rất tò mò, nhưng nói thực là em hi vọng mình không phải dính líu gì với chúng nữa.

- ...

Hai hàng lông mày của chị Tooko rũ xuống đầy vẻ thất vọng. Nhưng sau đó chị ấy lại lắc đầu quầy quậy. Hai bím tóc như đuôi mèo của chị ấy đung đưa qua lại.

- Không được. Có lẽ linh hồn của cái anh Shuuji đó vì muốn sự thật được phơi bày cho nên mới cất tiếng gọi chúng ta từ thế giới bên kia. Nếu chúng ta từ bỏ ở đây, Kataoka Shuuji sẽ không thể siêu thoát và chị cũng không nhận được bản báo cáo viết tay thơm ngon từ Chia.

Người ta phải siêu thoát rồi thì mới ở thế giới bên kia được chứ? Rốt cục thì mục đích cuối cùng của bà chị này vẫn là đồ ăn sao...

Khi tôi đang ủ rũ nghĩ như vậy, chị Tooko đã túm lấy tay của tôi và nói với một giọng đầy quyết tâm:

- Đúng thế, chúng ta không thể yếu đuối như vậy. Chúng ta phải điều tra vấn đề này thêm một chút nữa. Vì chuyện này ... chị chị sẽ coi!

Hả?

Hôm sau, chúng tôi tới thăm sảnh hòa nhạc nằm trong khuôn viên trường.

Nơi này vốn thuộc sở hữu của câu lạc bộ Nhạc giao hưởng chứ không phải cơ sở vật chất của trường. Tôi nghe nói là những thành viên cũ của câu lạc bộ đã góp vốn với một số nhà tài trợ để xây lên gian đại sảnh này.

Câu lạc bộ Nhạc giao hưởng có số lượng thành viên rất lớn, hàng năm họ đều tham dự Đại hội Âm nhạc Toàn quốc và giành được thành tích cao. Trong số những thành viên cũ của câu lạc

bộ, có không ít người hiện đang lưu diễn trên khắp thế giới, ngay cả hiệu trưởng hiện tại của trường và con trai của ông cũng từng là thành viên của câu lạc bộ Nhạc giao hưởng.

Chính vì lẽ đó, trong vô số những câu lạc bộ ở trường cấp ba Seijou, câu lạc bộ Nhạc giao hưởng là một thành phần rất đặc biệt. So với câu lạc bộ Văn học chỉ có mỗi hai thành viên, phòng sinh hoạt thì may mắn được người ta rủ lòng thương chữa lại cho một gian nhà kho để sử dụng, ta có thể thấy sự khác biệt giữa hai câu lạc bộ lớn tới thế nào. Để cho dễ hình dung thì các bạn cứ tưởng tượng sự đối lập này nó như sự chênh lệch giữa một tòa biệt thự xa hoa được lắp đặt các trang thiết bị bảo vệ tối tân với một căn hộ xập xệ không có phòng tắm là ra ngay ấy mà.

Vừa đẩy cánh cửa cách âm dày và bước vào bên trong, một đại sảnh với sức chứa cả ngàn người đã đập vào mắt chúng tôi. Các thành viên câu lạc bộ với các loại nhạc khí như violông, viola, violôngxen trên tay đang chăm chỉ luyện tập dưới sự chỉ đạo của các giảng viên chuyên nghiệp được mời đến từ bên ngoài.

Vô số âm thanh từ các loại nhạc khí đổ ập vào tai của tôi như một trận hồng thủy.

- Kinh khủng quá... toàn bộ những người này đều là thành viên của câu lạc bộ Nhạc giao hưởng sao...

Tôi cứ tưởng số lượng thành viên của câu lạc bộ bắn cung đã là đông lắm rồi, nhưng thật không ngờ câu lạc bộ Nhạc giao hưởng còn đông hơn. Mới nhìn thoáng qua tôi đã đoán được trong này cũng phải có hơn trăm người là ít.

- Hừm... không phải cứ nhiều người là tốt đâu.

Đứng bên cạnh tôi, chị Tooko không chịu thua và nói như vậy.

Ngoại trừ đại sảnh, trong này cũng có rất nhiều phòng nhỏ. Dưới sự hướng dẫn của một thành viên câu lạc bộ Nhạc giao hưởng, chúng tôi đi tới một trong số những căn phòng đó.

- Chúng ta tới rồi.

- Cảm ơn bạn. Tới đây chúng tôi tự đi vào được rồi.

- Vâng. Vậy tôi xin phép đi trước.

Sau mấy lời xã giao, thành viên của câu lạc bộ quay trở lại luyện tập. Còn lại mỗi hai chúng tôi, chị Tooko nắm chặt hai tay đầy quyết tâm, sau đó chị ấy đẩy cửa ra.

- Này, Maki, mình đến rồi đây!

Trong nháy mắt, một mùi gay nồng của các loại thuốc màu xộc vào mũi tôi.

(Cái quái gì đây...)

Bên trong là một căn phòng tràn ngập ánh nắng vàng lấp lánh chiếu vào từ cửa sổ, khắp bề mặt tường dán những bức phác thảo hoặc treo các bức tranh được vẽ trên khung vải bố. Chính giữa căn phòng đặt một giá vẽ, trên đó cũng đang đặt một khung vải bố, và ngồi ở phía sau đó là một nữ sinh. Chị ấy đang nhìn về phía chúng tôi và nở nụ cười, tay cầm cọ vẽ.

- A, Tooko~, may quá, mình còn tưởng là bồ sẽ không tới chứ~

Mái tóc dài màu nâu nhạt của chị ấy tắm trong nắng vàng, nó rực rỡ tới mức khiến tôi bất giác nhắm mắt lại.

Tướng mạo đoan chính, vóc dáng cân đối, chiều cao không hề thua kém đám con trai. Và trái ngược với chị Tooko, bà chị này sở hữu một cơ thể đầy đặn. Nói tóm lại là toàn thân chị ấy tỏa ra một vàng sáng mãnh liệt hấp dẫn ánh mắt của người khác.

Người này có tên là Himekura Maki...

Chị ấy là cháu nội của hiệu trưởng, chủ nhiệm của câu lạc bộ Nhạc giao hưởng và đồng thời cũng là nhạc trưởng của dàn nhạc. Bởi vì xuất thân cao quý cộng thêm vẻ ngoài lộng lẫy, người ta thường dùng cụm từ “công chúa” mỗi khi nhắc tới chị ấy.

- Hừm... cậu bé này là Konoha phải không. Dễ thương ghê! Chào em, chị là Himekura Maki. Em cứ gọi chị là Maki cũng được.

Bị ánh mắt cương nghị, có thần của chị ấy nhìn chăm chú, tôi bỗng trở nên bối rối.

- E-Em chào chị !

Nhìn tôi lúng túng đáp lễ, chị Maki càng cười tươi hơn.

Mặc dù được người khác đặt cho một biệt danh rất tôn quý là “công chúa”, ngay cả ban giám hiệu cũng dành cho chị ấy những quyền lợi đặc biệt nhưng chị Maki lại không hề e dè mà hào phóng chấp nhận tất cả.

Có lẽ đó là sự khác nhau giữa tôi và chị ấy, chị ấy là một người thuộc tầng lớp thượng lưu “thứ thiệt”. Sau khi dùng ánh mắt đầy hứng thú quan sát tôi, chị Maki chuyển tầm nhìn sang chị Tooko và hí hóp mắt lại vui vẻ.

- Hi hi... còn dẫn theo Konoha nữa cơ đấy. Tooko, công nhận bồ “gan” thật~ Bồ biết chúng ta sắp làm gì chứ?

Chị Tooko phồng má lên càu nhàu.

- Maki, bồ đã điều tra vụ mình nhờ chưa?

- Bồ đừng coi thường mình thế có được không. Với lại câu lạc bộ của bồ làm sao mà so được với câu lạc bộ của mình chứ? Bọn này có nhiều cựu thành viên tới mức lấy xẻng xúc đồ đi cũng không hết ấy chứ. Muốn tìm người cung cấp thông tin chả có gì gọi là khó cả.

- T-Tại câu lạc bộ Văn học bọn mình theo đường lối “trọng chất lượng hơn số lượng” thôi!

- Ủ ừ, mà dù sao thì trong nhà mình cũng có rất nhiều họ hàng từng theo học ở trường Seijou. Trong đó có một người hiện đang rất có máu mặt trong ngành cảnh sát, thế nên mình đã nhờ người đó điều tra một số việc liên quan tới Kataoka Shuuji.

- Rồi sao nữa? Rồi sao nữa?

Khóe miệng của chị Maki nhếch lên, sau đó chị ấy nhìn chị Tooko với một ánh mắt rất “không đứng đắn” ...

- Thông tin ấy à ~ nó là điều kiện trao đổi của mình mà ~. Thế nào, bồ đã sẵn sàng chưa? Tooko ~

- Thiệt tình, mình biết rồi mà...

- Tốt lắm, vậy bồ cởi đồ ra rồi ngồi lên cái ghế đằng kia đi. À, đúng rồi, tư thế tùy bồ chọn, thích thay đổi thế nào cũng được. Mình sẽ tự chọn góc độ phù hợp.

- U...

Đôi má của chị Tooko ửng hồng, chị ấy đặt những ngón tay mảnh mai của mình lên chiếc nơ trước ngực.

- Xin hai chị chờ một chút! “Cởi đồ” là sao ạ? Hai chị định làm cái trò gì ở đây vậy ạ?

Thấy tôi hoàn toàn không hiểu mô tê gì cả, chị Tooko xấu hổ trả lời:

- L-Là người mẫu.

Còn chị Maki thì cười vui vẻ:

- Đúng rồi, là người mẫu khóa thân ~

K-Khỏa thânnnnn!

- Từ khi theo học trường Seijou tới giờ chị đã để mắt tới Tooko rồi. Chị cứ thuyết phục cậu ấy mãi với hi vọng có thể được vẽ một bức chân dung của Tooko trước khi tốt nghiệp. Theo quan điểm của chị thì một người con gái đẹp nhất khi cô ấy ở trong trạng thái nguyên thủy nhất. Còn cái đám đeo trang sức mặc quần áo gì gì đó chỉ là một đám bàng môn tà đạo! Và hiện tại, cuối cùng thì cơ hội của chị cũng đã đến, chị thật may mắn!

Khuôn mặt của chị Tooko đã đỏ như quả cà chua, chị ấy lằm bằm trong miệng:

- Đáng ghét ~~~ k-không đúng... mình đâu có nói là sẽ cởi hết đâu ~. Với... với lại ... còn dựa trên thông tin của bồ nữa...

- Nói vậy có nghĩa là nếu có đủ thông tin, bồ sẽ cởi đến mảnh cuối cùng đúng không?

- C-Cái này... để mình suy nghĩ đã...

- Hi hi, được rồi, chúng ta bắt đầu thôi. À, Konoha, em cứ lấy ghế ngồi đại chỗ nào đó thường thức chị Tooko của em khóa thân đi.

- Mình đã nói là mình không khóa thân cơ mà!

Tôi thản nhiên nói:

- Bộ ngực phẳng lì như sân bay của chị Tooko thì có gì mà ngắm ạ. Chị Maki thật sự định dùng một người mẫu như vậy sao?

- Konoha!

- Ôi trời ơi! Em từng nhìn thấy Tooko ở trần rồi sao!?

- Nhìn từ bên ngoài là em đã suy ra được rồi. Đây, chị thử nhìn kĩ xem có đúng không? Vì thế em nghĩ chị Maki nên chọn người khác làm người mẫu thì sẽ tốt hơn đây ạ.

- Quá ~~~~ đáng! C-Chị làm gì tới mức đó hả, của chị cũng hơi nhô lên một chút đấy nhẽ! Đâu ra mà phẳng lì hả!?

Chị Maki phì cười, sau đó chị ấy ôm lấy bụng và bắt đầu cười như điên.

- A ha ha ha ha, a ha... ha ha ha ha ha ha, cậu bé ~ tính cách của em thật thú vị. Đúng thế ~ Tooko đúng là phẳng lì nhỉ... A ha ha ha ha ha ha...

- Maki! Bồ mà còn cười thêm tiếng nào nữa là mình đi về đây!

- Khục... phụt... tuân lệnh.

- Đáng ghét ~ mấy người toàn trên chộc tôi thôi ~

Vẫn tỏ ra tức giận, chị Tooko lấy tay cởi chiếc nơ trước ngực ra.

Sau đó chị ấy cởi chiếc cúc áo đầu tiên từ trên xuống.

Phân xương quai xanh trắng ngần của chị ấy đập vào mắt tôi.

- Nhưng mà Tooko này, nói thật là mình rất vui khi được vẽ bồ.

Chị Maki bắt chéo chân, mở ra quyển sổ phác thảo và đặt nó lên đùi rồi dùng ánh mắt sắc sảo nhìn về phía chị Tooko.

- Vốn dĩ mình muốn gia nhập câu lạc bộ Mỹ thuật chứ không phải câu lạc bộ Nhạc giao hưởng. Nhưng mà bởi vì cái truyền thống ~ kì quái nào đó mà ông nội và mấy người thân trong nhà cứ ép mình phải vào đây. Căn phòng này là điều kiện mình đề ra để chấp thuận việc gia nhập việc gia nhập câu lạc bộ Nhạc giao hưởng. Một nửa thời gian sau khi tan học, mình toàn ở đây vẽ tranh thôi. Những lúc mình đi tìm đối tượng yêu thích để làm mẫu, nghiên cứu triệt để và thử đủ cách sao cho có thể vẽ ra hình dáng chân chính của chúng cũng là lúc mình cảm thấy hạnh phúc nhất.

Vừa hăng hái nói chuyện, chị Maki vừa dùng bút chì than phác họa lên tờ giấy trắng hình dáng của chị Tooko.

Chị Tooko ngồi ôm một chân trên ghế, tay kia cởi một chiếc giày đang đi ra và thả nó xuống sàn.

Tiếp theo, chị ấy cởi luôn cả tất. Sau khi chiếc tất nhẹ nhàng rời xuống sàn, mắt cá chân trắng nõn cùng những đầu ngón chân đều tăm tắp của chị ấy lộ ra. Móng chân của chị Tooko có màu hồng nhạt y hệt móng tay.

Sau đó, chị Tooko nghiêng mặt tựa lên đầu gối và thì thầm bằng một giọng điềm tĩnh khác hẳn bình thường:

- Maki, nói cho mình biết đi. Cái anh Shuuji đó thật sự đã tự sát sao? Khi anh ta nhảy lầu tự tử từ tầng thượng, không phải trên ngực của anh ta có găm một con dao sao? Có khi nào anh ta đã bị ai đó đâm không?

Tay vẫn di chuyển lia lịa, chị Maki trả lời.

- Đúng là cũng có người nghi ngờ anh ta bị mưu sát. Tuy nhiên, trên con dao đó người ta chỉ tìm thấy mỗi vân tay của Kataoka Shuuji mà thôi. Hơn nữa, người ta cũng phát hiện ra di thư của anh ta tại nhà riêng, thế nên phía cảnh sát đã nhận định vụ việc của Kataoka Shuuji là một vụ tự sát có chủ đích.

- Có chủ đích ư...?

Soạt

Chị Tooko lấy tay cởi dây buộc và xõa một bên bím tóc ra. Chứng kiến mái tóc đen tuyền bông bênh như những gợn sóng đó, cơ thể tôi không tự chủ mà nghiêng về phía trước, cứ như thể nó đang bị những sóng tóc đó cuốn đi.

Chị Maki khẽ hít nhẹ một hơi.

Vẻ mặt của chị Tooko bây giờ trông quẩn rũ tới mức khiến người ta phải run rẩy. Đôi môi khép hờ, ánh mắt mơ màng nhìn về phía trước.

(Thật khó tin... không ngờ chị Tooko cũng có thể gợi cảm đến như vậy.)

- Lúc bấy giờ, Kataoka Shuuji có hẹn hò với một cô gái cùng khóa tên là Kijima Sakiko. Nghe nói mối quan hệ giữa hai người đó rất tốt. Sakiko là một cô gái dịu dàng, nhu mì và xinh đẹp. Shuuji rất yêu chị ấy, anh ta thường khen ngợi Sakiko hết lời trước mặt mọi người. Dù sao thì bình thường Shuuji cũng là một người thích pha trò để làm những người xung quanh vui vẻ và lên tinh thần rồi, cho nên chỉ cần có ai đó hỏi về chuyện của anh ta và Sakiko, Shuuji sẽ đem toàn bộ mọi chuyện nói cho người đó biết, từ việc hai người hẹn hò ở đâu, đến việc hôm qua họ gọi điện thoại nói với nhau chuyện gì.

Sakiko cũng rất say mê Shuuji, nghe nói là ngày nào chị ấy cũng đến đứng đợi trước sân huấn luyện chờ Shuuji kết thúc hoạt động của câu lạc bộ. Sau đó hai người họ sẽ cùng về nhà.

Cộp

Chị Tooko thả chiếc giày còn lại xuống sàn.

- Tuy nhiên... chỉ vài ngày sau khi hai người họ lên lớp 12, bởi vì hôm đó Shuuji có việc tại câu lạc bộ nên anh ta phải ở lại trễ, thế nên Sakiko đành đi về một mình, trên đường về, chị ấy gặp tai nạn giao thông và qua đời.

- Tại nạn ư...

Chị Tooko thì thào với ánh mắt mờ mịt.

- Theo lời nhân chứng thì khi đó không hiểu vì sao đèn tín hiệu đã chuyển sang màu đỏ nhưng Sakiko vẫn lao ra đường. Thế là chị ấy bị một chiếc xe tải đang vào cua tông phải... nghe nói chị ấy đã tử vong tại chỗ.

- ...

Chị Tooko im lặng xoa bím tóc còn lại xuống.

Từng đợt sóng tóc đen tuyền dài tới hông rũ xuống ôm trọn lấy cơ thể mảnh mai, trông chị Tooko bây giờ đẹp tựa một nàng thơ của nghệ thuật. Tôi bỗng dưng nhận ra cô hòng của mình sao lại khát đến như vậy.

- Tại sao Kijima Sakiko lại băng qua đường lúc đèn đỏ...?

- Không ai biết nguyên nhân thực sự cả... có thể chị ấy có việc đột xuất. Hoặc là vì chị ấy thấy đường không có xe nên nghĩ là không sao... Nhưng dù sao đi nữa thì Sakiko cũng đã chết và Shuuji đã mất đi người anh ta yêu thương nhất trên đời. Theo lời kể thì khi đó Shuuji đã rất hối hận, anh ta tự trách rằng nếu hôm đó anh ta đi về cùng với Sakiko như mọi khi, có lẽ mọi việc đã không thành ra như vậy. Một tháng sau... anh ta tự sát.

Trong đầu tôi hiện lên hình ảnh một nam sinh gieo mình từ tầng thượng xuống, đầu ngón tay của tôi tê dại, khóe miệng tôi trở nên cứng đờ.

Không được, đừng nghĩ về chuyện đó nữa.

Đây là chuyện xảy ra 10 năm trước rồi.

Nó không liên quan gì tới chuyện đó cả.

Tôi cố gắng điều chỉnh hô hấp của mình để chị Tooko và chị Maki không nhận ra sự thay đổi khác thường trong cơ thể tôi.

Chị Tooko khẽ cất tiếng hỏi.

- Trong bức di thư tìm được tại nhà của Kataoka Shuuji có viết những gì?

- Trong đó Kataoka Shuuji viết cái chết của Sakiko là lỗi của anh ta, rằng anh ta không thể chịu được cuộc sống không có Sakiko, anh ta cũng muốn đi theo chị ấy. Còn có ...

Đột nhiên chị Maki ngậm miệng không nói nữa.

Póc

Chị Tooko cởi ra chiếc cúc áo thứ hai.

- Anh ta còn viết *“tôi xin lỗi vì đã sinh ra trên cõi đời này”*...

Da gà nổi khắp toàn thân, như thể tôi đang trực tiếp nghe Kataoka Shuuji nói vào tai mình câu đó.

Chị Tooko nghiêng má tựa lên đầu gối, ngón trỏ chạm vào môi và bắt đầu suy tư.

Cô chịu đựng cảm giác siết chặt trong lồng ngực, tôi cất tiếng hỏi chị Maki:

- Vậy rốt cuộc Kataoka Shuuji là người như thế nào ạ?

- Theo lời kể của những người xung quanh thì có vẻ anh ta rất được yêu quý, hài hước, tính tình vui vẻ, thích chọc đùa người khác, chỉ cần ở đâu có anh ta thì ở đó sẽ không thiếu tiếng cười. Dù vậy, khi ở một mình, vẻ mặt anh ta lại trở nên nghiêm túc, có cảm giác buồn man mác. Đứng trước loại con trai này, các cô gái gần như không có sức chống cự, thế nên nhân duyên giữa anh ta và phái nữ rất tốt, số lượng bạn nữ của anh ta vì thế cũng rất đông. Các cô gái đều dùng cụm từ “dị dạng tốt bụng” khi nói về anh ta, rằng anh ta là một người cực kỳ hiền lành... Họ còn nói thỉnh thoảng anh ta lại lộ ra vẻ mặt ngượng ngùng xấu hổ có một sức hấp dẫn không thể cưỡng lại.

Mỗi khi anh ta luyện tập tại câu lạc bộ bắn cung, đều có một đám con gái tụ tập ở đó khiến cả câu lạc bộ không luyện tập được. Nghe nói vì việc này, Shuuji thường xuyên bị quản lý câu lạc bộ mắng. Dù vậy, anh ta chỉ mỉm cười thản nhiên như không có việc gì cả, kết quả là quản lý lại càng tức giận hơn, những lúc như vậy, mọi người đều bật cười... Nói tóm lại thì bầu không khí xung quanh Kataoka Shuuji lúc nào cũng rộn ràng vui vẻ cả.

Hình tượng Kataoka Shuuji này và hình tượng tôi tưởng tượng ra khi nói chuyện lần đầu với Takeda giống hệt nhau.

Một người vui vẻ, lạc quan, dịu dàng, tốt bụng

Lúc bình thường rất hài hước, nhưng khi bắn tên thì nét mặt lại trở nên nghiêm túc.

Tuy nhiên, đó không phải là con người thực của anh ta, tất cả vẻ ngoài rạng rỡ mà mọi người yêu thích ấy đều chỉ là một trò hề đáng buồn do chính Kataoka Shuuji dựng nên. Trong bức thư Takeda đưa cho tôi, anh ta đã nhiều lần lặp lại một điều, rằng anh ta là một con quái vật không thể yêu thương con người, rằng anh ta cảm thấy hổ thẹn vì đã sống trên cõi đời này, rằng anh ta thà chết còn hơn là để người khác biết được sự thật đó.

Bức thư đó được kẹp bên trong cuốn sách *Mất tư cách làm người* của Dazai Osamu.

Vì lý do gì Kataoka Shuuji lại chuẩn bị một bức di thư khác nữa?

Bức thư đó rốt cuộc là viết cho ai?

Là cho S, người hiểu rõ anh ta nhất, người sẽ hủy diệt anh ta sao?

Hay là... cho một người khác?

Chị Tooko cởi ra chiếc cúc thứ ba.

Từ khe hở của lớp áo ngoài, tôi có thể liếc thấy làn da nõn nà và chiếc váy lót mỏng viền ren màu trắng của chị ấy, tim tôi bỗng dưng đập rộn lên.

- Cái anh Shuuji đó có bạn bè nào đặc biệt thân thiết không, Maki?

Tay vẫn di chuyển, chị Maki nhìn chằm chằm vào chị Tooko như muốn nuốt chửng chị ấy.

- “Bạn thân” thì có vẻ là có rất nhiều, nhưng mà “đặc biệt” lại khá ít. Bạn cùng lớp kiêm bạn cùng câu lạc bộ, Manabe Shigeru và Soeda Yasuyuki... người ta thường thấy anh ta đi cùng với hai người này. Trong ba người thì Manabe được xem là thủ lĩnh, Soeda là quân sư kiêm vai “đổ vỡ”, còn Shuuji là thành phần chuyên gây rắc rối và khuấy động các sự kiện. Khi đó, Manabe đang hẹn hò với Sena Rihoko, vốn là quản lý của câu lạc bộ. Nghe nói bọn họ thường mang theo bạn gái và đi du lịch năm người. Sau khi tốt nghiệp thì Rihoko chia tay với Manabe và bắt đầu hẹn hò Soeda, bây giờ thì hai người đó đã kết hôn và tên của chị ta đổi thành Soeda Rihoko.

Manabe Shigeru.

Soeda Yasuyuki.

Sena Rihoko

Và người yêu... Kijima Sakiko.

Họ hoặc tên của toàn bộ những người này đều có chữ cái S trong đó.

- À đúng rồi, mình đã mượn được một tấm hình của Kataoka Shuuji.

Chị Maki ngưng vẽ tranh và đưa mặt sau của tấm hình về phía chúng tôi.

Sau đó chị ấy hỏi một câu rất “ngụ ý”:

- Bỏ muốn xem không, Tooko?

- Maki... xấu quá.

Sau khi thì thào như nhận thua, chị Tooko cởi chiếc cúc thứ tư ra.

Chị Maki cười tươi rói, tay chị ấy không hề cử động.

Chị Tooko trừng mắt lườm chị Maki một cái xém lông mày, sau đó chị ấy lấy tay cởi chiếc cúc thứ năm ... cũng là chiếc cúc áo cuối cùng ra.

Áo ngoài của chị Tooko đã hoàn toàn rộng mở, lộ ra bộ ngực được che bởi một lớp váy lót mỏng. Và ở dưới lớp váy màu trắng đó, tôi có thể thoáng nhìn thấy một chiếc áo ngực màu tím phơn phớt. Tôi thực sự không biết hiện tại nên đặt tầm nhìn vào đâu nữa...

Dù vậy, chị Maki vẫn không hề bị lay động, thấy thế, hai má của chị Tooko thoáng ửng hồng.

- Nè Maki, mình vừa mới ôm dậy đó. Bỏ mà bắt mình cởi nữa là mình sẽ lại bị cảm lạnh mất.

- Đừng lo, bỏ mà bị cảm lạnh thì mình sẽ mang bỏ tới bệnh viện tư của nhà mình và để bỏ dưỡng bệnh ở một gian phòng được chuẩn bị đặc biệt.

- Đáng ghét... bỏ mà còn không chịu cho mình xem là mình sẽ từ mặt bỏ đấy...

Chị Tooko phồng má lên và nói. Nhân lúc này, tôi cũng chen vào.

- Chị Tooko trẻ con lắm nên chị ấy sẽ thật sự từ mặt chị Maki đấy ạ. Với lại theo em thấy thì cho dù chị Tooko có cời nữa thì bộ ngực phẳng lỳ của chị ấy cũng sẽ chẳng thay đổi gì. Nhìn cách một lớp váy lót thể này cũng đủ để ta thấy ngực của chị Tooko lép tới mức nào rồi.

Vừa dứt lời, một khung tranh gần đó đã phi thẳng vào đầu tôi.

- Đáng ghét! Konoha là đồ đàn!!!

Vẻ trưởng thành, quyến rũ vừa nẩy đã hoàn toàn biến mất, chị Tooko hai tay cầm khung tranh vừa nện lịa lịa xuống đầu tôi vừa la lên, khoe mắt rung rung.

- Đàn! Đàn! Konoha là đồ đàn!!!

- Ài, thôi được rồi, tha cho em nó đi, Tooko. Thiệt tình, mình chịu thua bỏ đấy.

Chị Maki cuối cùng cũng chịu xoay mặt kia của bức hình về phía chúng tôi.

Chị Tooko thôi nện khung tranh xuống đầu tôi, sau đó cả hai chúng tôi cùng nghiêng người về phía trước.

Trong bức hình là ba nam hai nữ mặc đồng phục theo lối cũ trước khi diễn ra cuộc vận động “Cải cách khuôn mẫu”(1). Nam sinh vạm vỡ này là anh Manabe, người đeo kính có nét thư sinh này là anh Soeda, còn bà chị xinh đẹp trông có vẻ dữ dằn này là chị Rihoko. Cô gái có làn da trắng nõn, dáng người mảnh khảnh này có lẽ là Kijima Sakiko. Và người đứng bên cạnh, trông hơi ngượng ngùng đang nắm tay Sakiko là Kataoka Shuuji.

(1) Cuộc cải cách này diễn ra vào cuối những năm 80 của thế kỉ XX, với mục đích giúp hình ảnh trường học Nhật bản trở nên phong cách và có cá tính hơn.

Tóc mái dài, rẽ lệch sang một bên trán, trên khuôn mặt thon gọn nữ tính của anh ta là một nụ cười hiền hòa.

Anh ta cao hơn tôi, trông anh ta cũng trưởng thành hơn tôi.

Tuy nhiên, ngoại trừ những điều đó ra...

Tôi nuốt nước bọt, chị Tooko cũng trợn tròn mắt.

- Anh ta... trông giống hệt Konoha!

Đúng thế, Kataoka Shuuji trông rất giống tôi, cứ như thể anh ta là anh trai hoặc cậu ruột của tôi vậy.

Tại sao tôi lại trở thành bạn thân của S? Bây giờ, khi ngồi nghĩ lại, tôi mới thấy việc này đúng là kì diệu.

Ban đầu S rất ghét tôi, lúc nào cũng trừng mắt nhìn tôi chằm chằm, luôn nói với tôi những từ ngữ khắt nghiệt.

Khi tôi đóng giả làm một tên hề chọc cười mọi người, chỉ có duy nhất S là đứng đó và nhìn tôi với vẻ khó chịu.

S nhìn thấu tất cả.

Ý nghĩa này khiến tôi run sợ từ tận đáy lòng, tôi hoảng loạn tới mức muốn phủ phục trên mặt đất như một chú chó nhỏ.

Dù vậy, tôi vẫn tới gần S, khúm núm như một thằng ngốc vô dụng hèn nhát trước mặt với hi vọng làm như vậy sẽ đánh động lòng trắc ẩn của S.

Có lẽ S đã thương hại tôi, S bắt đầu cười với một kẻ vô dụng như tôi. Càng ngày tôi càng muốn tới gần S, tán thưởng S, thề trung thành với S. Và thế là, dưới danh nghĩa những người bạn thân, S và tôi đã trở thành chủ nhân và nô lệ.

Tuy nhiên, có một việc vẫn không hề thay đổi, S là kẻ thù của tôi.

Thỉnh thoảng, khi tôi đóng vai tên hề, S lại nhìn tôi bằng ánh mắt thương hại và trách cứ tôi với thái độ lạnh lùng. Khi S nói với tôi rằng tôi chỉ đang làm những điều dối trá, tôi cảm giác như mình bị hụt chân và ngã xuống vực sâu tăm tối.

Đó là tội của tôi sao? Việc tôi sinh ra trong một cơ thể góm ghiếc không hiểu được lòng người là tội của tôi sao? Tôi, con quái vật không thể hiểu được niềm vui, nỗi buồn, tình yêu, luôn phải đóng vai trong những vở kịch đáng sợ. Tất cả những điều mà tôi cố gắng đều là sai sao? À... có lẽ thực sự là vậy. Từ khi sinh ra tôi đã là một tội nhân, tôi chỉ là Cain đang khoác lên mình lớp da của Abel mà thôi(2). Cho dù tôi than thân trách phận cũng chẳng giải quyết được gì cả. Tôi chỉ có thể chịu đựng nỗi đau bất tận này.

(2) Theo Sách Sáng Thế thuộc kinh Cựu Ước của Thiên Chúa giáo, Cain và Abel là con trai của Adam và Eva, vì Abel được Chúa Trời ưu ái nên Cain đã ghen ghét và ra tay sát hại em trai mình.

S sẽ làm gì tôi?

S sẽ bắt tôi không được đóng vai tên hề nữa sao?

Nếu việc tôi là một con quái vật bị người đời biết được, họ sẽ lấy đá xua đuổi tôi chẳng?

Nhưng các người chẳng biết gì cả! Các người không hiểu được nỗi đau như thiêu như đốt cùng sự sợ hãi của một kẻ từ khi sinh ra đã là một con quái vật! Các người... chẳng hiểu gì cả!

Vào khoảnh khắc đó, tôi nhận ra sự “ngay thẳng” của S đáng hận đến nhường nào, sự

cảm hận đó khiến cổ họng tôi nóng lên, toàn thân tôi rung rẩy.

Rốt cuộc Takeda biết về Kataoka Shuuji đến đâu?

Giờ nghỉ tiết thứ ba của ngày hôm sau. Tôi ngồi tại bàn của mình và ngẫm nghĩ về những chuyện đã xảy ra từ trước tới giờ.

Hôm nay, Takeda vẫn chưa xuất hiện.

Takeda rốt cuộc đang nghĩ gì? Mục đích của cô bé là gì?

Còn nữa, tại sao Kataoka Shuuji lại tự tử ngay sau cái chết của người yêu?

Trong một bức “di thư” khác, anh ta đã nói về nỗi khổ không thể hiểu được tình yêu là gì. Vậy tại sao sau khi Kijima Sakiko chết, anh ta cũng chết theo?

Nếu cái chết của người yêu không phải là lý do, vậy điều gì mới là nguyên nhân thực sự khiến anh ta quyết định chấm dứt cuộc đời mình?

Trong thư anh ta cũng từng thú nhận mình đã giết người, nhưng tôi thật sự không hiểu điều đó nghĩa là gì.

Cũng có thể bởi vì anh ta cảm thấy bản thân có trách nhiệm trước cái chết của Sakiko nên anh ta mới viết như vậy, nhưng cho dù là vậy, từ những gì anh ta viết trong thư, tôi có cảm giác dường như anh ta đã tận mắt chứng kiến cảnh một ai đó chết...

Aaa, không được! Có quá nhiều bí ẩn. Có thể anh ta đã lưu lại bản ghi chép thứ hai ở đâu đó giống như Dazai đã làm với *Mất tư cách làm người* cũng nên. Ở trong một quyển sách khác của Dazai Osamu chẳng hạn... A, nhưng mà làm thế chẳng phải sẽ bị người ta phát hiện ra ngay lập tức sao... Ồ, khoan đã nào?

Một vấn đề đột nhiên nảy ra trong đầu tôi.

Takeda từng nói là cô bé phát hiện bức thư của cái anh Shuuji đó kẹp bên trong quyển *Mất tư cách làm người*.

Nhưng từ khi Kataoka Shuuji nhảy lầu chết tới nay đã là 10 năm rồi.

Trong 10 năm đó chẳng lẽ chưa từng có một ai phát hiện ra bức thư đó sao? Như vậy không hợp lý, *Mất tư cách làm người* hẳn là phải có rất nhiều người đến mượn đọc rồi mới đúng chứ...

Cảm thấy có ai đó đang nhìn tôi, tôi ngẩng đầu lên.

- ...

Đứng trước mặt tôi là Kotobuki, cô nàng đang trừng mắt nhìn tôi như thể có chuyện muốn nói.

- Tiền lẻ.

Đột nhiên cô nàng nói cụt lủn như vậy.

- Hà?

- 10 yên, cậu còn chưa thối lại tiền lẻ cho tôi.

- A, x-xin lỗi ...

Hông bét, tôi hoàn toàn quên bém chuyện này. Tôi vội vàng móc ví ra, tuy nhiên, rất không may là trong đó chẳng có đồng 10 yên nào cả.

- Cái này, cái này...

- Được rồi. Hôm sau trả tôi cũng được.

- Xin lỗi.

Oa, thật mất mặt. Nhưng theo ý kiến của tôi, có 10 yên vật thì cô nàng cho tôi luôn cũng được, mắc gì cứ phải...

Không biết có phải định than phiền gì nữa hay không mà Kotobuki vẫn đứng nguyên tại chỗ. Hai má hơi ửng đỏ, mắt liếc ngang liếc dọc, sau đó cô nàng đột ngột mở miệng nói:

- Nay, cậu đã biết việc Takeda Chia đang hẹn hò với một nam sinh lớp 10 chưa? Nghe nói quan hệ của hai người đó rất tốt.

- Hà...

Tôi ngớ người. Kotobuki tiếp tục nói một cách bình tĩnh.

- Tôi được một em lớp 10 làm chung tại thư viện nói cho biết, thế nên thông tin này có lẽ không sai được. Nghe nói hai người bọn họ đã hẹn hò từ hồi tháng Tư, mỗi ngày họ đều ăn trưa với nhau rất vui vẻ tại sân trường. Inoue, cậu không phải đang bị cô bé đó bắt cá hai tay đấy chứ? À nhưng mà cậu cũng đã nói là không có hẹn hò với cô bé Takeda đó rồi mà nhỉ. Như vậy là chuyện này chẳng liên quan gì tới cậu cả đúng hơn.

- Cảm ơn cậu đã nói cho tôi biết...

Kotobuki giật nảy mình. Có lẽ nét mặt hiện giờ của tôi trông rất đáng sợ.

Đột nhiên chuông vào lớp vang lên, sau khi để lại câu nói “Lần sau nhớ đem 10 yên trả tôi đây,” Kotobuki rời đi, trông cô nàng như đang bỏ chạy. Tôi có thể thấy vẻ mặt cô nàng như thể sắp khóc, nhưng bây giờ tôi thực sự không có tâm trí nào để bận tâm tới Kotobuki.

- Takeda đang hẹn hò với một nam sinh lớp 10? Chuyện này rốt cuộc là sao?

Giờ nghỉ trưa. Tôi đi tới sân trong.

Những áng mây trắng trôi bồng bềnh trên bầu trời trong xanh của tháng Năm, gió cũng rất ầm ập. Khắp nơi đều là cảnh các học sinh đang mở nắp cơm hộp ra chuẩn bị ăn trưa. Trong số đó, tôi thấy Takeda và bạn trai của cô bé, một nam sinh lớp 10.

Hai người ngồi trên bãi cỏ, trên đùi mỗi người trải một lớp khăn ăn, trên mỗi lớp khăn ăn là một hộp cơm đã mở nắp.

Màu sắc tấm khăn ăn của hai người khác nhau, của Takeda là màu hồng, của bạn tra cô bé là màu xanh da trời. Tuy nhiên, hai hộp cơm có vẻ là một đôi, dù hộp cơm của bạn trai Takeda lớn hơn hẳn của cô bé.

Takeda đang nói chuyện rất vui vẻ với bạn trai.

- Nè nè Hiro, đồ ăn có ngon không? Món tôm viên này là tác phẩm mới của mình đấy.

- Ngon tuyệt cú mèo! Cay cay, ăn ngon lắm.

- Hi hi, tại mình có thêm chút ớt vào mà. Còn nữa, mình cũng bỏ thêm chút hành lá, ăn với cơm rất hợp đúng không.

- Ủ, Chi nấu ăn giỏi ghê!

- Mình đã nỗ lực rất nhiều vì Hiro đấy.

- À Chi này, Chủ nhật này câu lạc bộ bóng rổ không phải luyện tập. Hai đứa mình đi xem phim nhé?

- Oa, đi, đi chứ! Tuyệt vời, như vậy đây là buổi hẹn hò thứ tư của chúng ta rồi.

Người bạn trai có vẻ ngượng ngùng đang ngồi bên cạnh Takeda hình như cũng là người đã đuổi theo tìm cô bé vào ngày mưa hôm nọ. Tóc cắt ngắn, trông cậu ta có vẻ là một thiếu niên chất phác thích thể thao.

Hai người nói chuyện rất vui vẻ. Cho dù tôi nhìn kiểu gì đi nữa thì hai người cũng là một cặp tình nhân đang yêu nhau tha thiết.

- A ...

Đột nhiên, Takeda phát hiện ra tôi, nụ cười trên khuôn mặt cô bé cứng lại.

Tôi cũng biết mình chẳng làm gì sai cả, nhưng tai và má của tôi vẫn nóng bừng lên. Cảm thấy xấu hổ và khó chịu vì việc này, tôi liếc Takeda một cái sau đó lập tức quay người bước vội về lớp học.

(Cái quái gì chứ!)

(Chuyện quái gì vậy chứ!)

Tan học, khi tôi vừa bước ra khỏi lớp để đến câu lạc bộ, tôi thấy Takeda đang đợi tôi ngoài hành lang.

Bởi vì cô bé chỉ ngậm chặt miệng đứng đó một cách bồn chồn, tôi im lặng và đi ngang qua Takeda.

- A...

Takeda bước theo tôi.

Sau khi yên lặng đi được một lúc, tôi cất giọng lạnh nhạt, mắt vẫn nhìn về phía trước.

- Chuyện gì?

- ...

- Em đến giải thích chuyện bạn trai của em hả?

- Thực ra... thực ra, em và Hiro...

- Em định nói hai người đã hẹn hò từ tháng Tư phải không? Ngày nào cũng ăn trưa bằng cơm hộp em tự tay làm tại sân trong, và hai người đã có ba cuộc hẹn hò rồi đúng không?

Ngay cả tôi cũng biết là giọng của mình hiện giờ đang rất khó nghe, nhưng tôi thực sự không thể nào nhịn được cơn tức này.

Trong hai tuần nay, tôi đã vất vả giúp đỡ Takeda rất nhiều, từ việc viết thư tình đến việc đi tới câu lạc bộ bắn cung, rồi còn cả vụ tới thư viện tìm album tốt nghiệp của các cựu học sinh nữa.

Nhìn Takeda kể chuyện say sưa về anh Shuuji, tôi đã từng nghĩ mình phải truyền đạt được tình cảm của Takeda tới cho anh ta. Tôi cũng từng cảm thấy rất vui vẻ, bất chấp những lời trêu ghẹo của bạn cùng lớp khi mỗi ngày Takeda đều tới để báo cáo cho tôi về chuyện giữa cô bé với cái anh Shuuji đó đã tiến triển thế nào. Tôi cũng từng cảm thấy khổ sở khi Takeda mếu máo nói với tôi rằng cô bé muốn giúp đỡ anh Shuuji của cô bé, đúng vậy, tất cả chỉ là đã từng.

Đã có bạn trai từ tháng Tư? Hiện tại quan hệ cũng rất tốt?

Giờn mặt nhau à!

Đến dưới chân cầu thang, tôi dừng lại, quay người trừng mắt nhìn Takeda.

Takeda co rúm người, đầu cúi gằm xuống nền nhà.

- Đã có bạn trai rồi vậy mà còn giả vờ giả vịt thăm mền một anh ở câu lạc bộ bắn cung, em

rốt cuộc muốn anh làm gì vậy hả? Mục đích của em là cái quái gì vậy hả!?

Takeda vẫn tiếp tục im lặng, trông cô bé rất khổ sở.

- Em không trả lời cũng không sao. Dù sao tất cả những chuyện em nói với anh từ trước đến giờ cũng chỉ là nói dối thôi, đúng không? Bởi vì Kataoka Shuuji đã nhảy lầu tự tử chết từ 10 năm trước rồi.

Khi tôi nói ra những lời đó, Takeda giật mình ngẩng đầu lên. Tôi cũng biết là cho dù bây giờ mình trách cứ Takeda thêm nữa thì cũng chẳng giải quyết được vấn đề gì, nhưng miệng của tôi vẫn không chịu khép lại.

Kataoka Shuuji chỉ là một nhân vật tồn tại trong tưởng tượng của em. Mà em cũng thôi cái trò này đi. Cho dù đã là chuyện 10 năm trước, nhưng mà biết việc có một người với khuôn mặt y hệt mình nhảy lầu tự tử chết cũng khiến anh cảm thấy rất khó chịu. Anh muốn nhanh chóng tổng kết chuyện này ra khỏi đầu, thế nên xin em làm ơn đừng có tới tìm anh nữa!

Tôi quay lưng lại với Takeda và bước lên cầu thang. Đúng lúc đó, Takeda nói, giọng cô bé như bị bóp nghẹt.

- Người ... người như anh Konoha ... sẽ chẳng bao giờ hiểu được ...

Khi quay đầu lại, tôi nhìn thấy Takeda đang ngẩng đầu nhìn tôi với vẻ mặt cô đơn.

Tôi choáng váng, khuôn mặt đó rất giống khuôn mặt một người con gái tôi quen nhìn tôi lần cuối cùng.

(Miu...!)

Takeda cắn môi, cúi đầu, sau đó quay người chạy xuống cầu thang.

Tôi đứng người như trời trồng tại chỗ.

... Konoha, cậu nhất định sẽ không hiểu được đâu.

Chương 5: Suy luận của “cô gái văn chương”

Tôi phải làm gì mới có thể nắm bắt được điểm yếu của S?

Tôi phải làm gì mới có thể tìm ra được bí mật khiến trái tim S dao động?

Tôi liên tục suy nghĩ về điều đó, cả trong mơ hay khi đang tỉnh. Và rồi, sau một tình

huống không ngờ tới, tôi đã nhận được chiếc chìa khóa khiến S sụp đổ.

Ngày thứ Bảy và Chủ nhật cuối cùng của tháng Năm, tâm trạng tôi rất tệ hại.

Cho dù là lúc ngồi chơi điện tử trong phòng, lúc bật DVD lên xem phim, lúc giỡn chơi cùng đứa em gái mới vào tiểu học, hoặc lúc ngồi ăn cơm cùng với gia đình, trong đầu tôi đều thoáng hiện lên khuôn mặt buồn bã của Takeda và câu nói của cô bé “Người như anh Konoha... sẽ chẳng bao giờ hiểu được...”. Không chỉ như vậy, khuôn mặt và giọng nói đó còn chồng lên khuôn mặt và giọng nói của một người khác, điều này càng khiến cho tâm trạng u uất của tôi không cách nào tiêu tan. Trước bữa tối, lúc tôi đang ngồi ở trong phòng khách chơi bài Shichi Narabe⁽¹⁾ với Maika, đứa em gái mà tôi nhắc ở trên, mẹ bụng đồ ăn ra và hỏi tôi thế này.

(1) Shichi Narabe: Một thể loại bài Solitaire của Nhật, rất được trẻ con yêu thích.

- Sao trông con ủ rũ thế Konoha? Đã có chuyện gì ở trường sao?
- Hả, không có đâu mẹ. Tất cả đều bình thường ạ.
- Thật không đó?
- Thật mà, chẳng có chuyện gì cả.

Mẹ tôi khẽ mỉm cười.

- Ừ cũng đúng, từ khi lên cấp ba tới giờ, Konoha lại vui vẻ như hồi trước rồi. Trường cấp ba chắc là thú vị lắm, mẹ cũng yên tâm hơn.
- Vâng... ngày nào cũng vui hết ạ.

Mặc dù khoảng thời gian gần đây không được thoải mái cho lắm, nhưng chắc chắn kể từ ngày mai, tôi sẽ có thể quay trở lại cuộc sống bình thường của mình.

Không ganh đua, không tranh đấu, không ôm hoài bão lớn lao, chỉ sống một cuộc sống bình thường yên ổn... Sau khi tan trường đi tới câu lạc bộ Văn học, ngồi trong căn phòng được nhuộm vàng bởi ánh chiều tà và viết những bài văn điểm tâm cho chị Tooko, nghe chị Tooko thao thao bất tuyệt về mấy chuyện trên trời dưới đất rồi châm chọc chị ấy...

- Nào, ăn cơm thôi. Mai ời, gọi bố đi con.
- Dạ.

Sau khi Maika chạy ra khỏi phòng khách, mẹ dịu dàng nói với tôi.

- Konoha này, cả bố và mẹ đều chỉ hi vọng con có thể sống khỏe mạnh và vui vẻ, chỉ cần có thể là bố mẹ đã thỏa mãn rồi.

- Cảm ơn mẹ...

Hai năm trước, tôi đã khiến người nhà phải lo lắng rất nhiều.

Tôi đã phải trả một cái giá đắt cho thứ vinh quang không phù hợp với thân phận của mình, tôi đã mất đi điều quan trọng nhất mà tôi gìn giữ suốt một khoảng thời gian dài.

Tôi không muốn chuyện đó lặp lại một lần nữa.

Sau bữa tối, tôi nằm vật ra giường, đeo tai nghe lên và mở bài hát mình yêu thích. Đó là một bài hát có nhịp điệu nhanh, khiến người ta cảm thấy lạc quan yêu đời.

Đang nghe nhạc, tôi bất chợt nhớ tới chị Tooko.

- Không biết hôm nay chị ấy ăn cái gì nhỉ?

Dạo gần đây tôi không viết điếm tâm cho chị Tooko.

Khi tôi nói cho chị ấy biết chuyện Takeda có bạn trai, chị Tooko đã rất buồn.

Chà, cũng đúng thôi, vì thu thập tình báo mà chị ấy đã chấp nhận cởi đồ trước mặt một tên con trai, kết quả lại phát hiện mình bị lừa. Tôi nghĩ cho dù là ai đi nữa mà gặp phải tình huống này cũng đều muốn khóc cả.

- Thôi nào, chị làm ơn đừng trung bộ mặt đưa đám đó ra được không. Nếu chị muốn cái bài báo cáo đó đến vậy thì cứ đòi Takeda một bản là được mà? Theo em thấy thì tình cảm giữa cô bé và cậu bạn trai đó rất là mặn nồng, nên chắc chắn cô bé sẽ viết ra một câu chuyện cực kì ngọt ngào khiến chị Tooko thích mê cho mà xem.

Lúc tôi nói nửa đùa nửa thật như vậy, trông chị Tooko lại càng buồn hơn, chị ấy khẽ lắc đầu và trả lời:

- Không phải. Konoha mới là người đang có bộ mặt đưa đám.

Mẹ cũng thế, chị Tooko cũng thế, tôi toàn làm ra những chuyện khiến hai người lo lắng.

Tôi cảm thấy mình thật đáng xấu hổ và áy náy.

- Ngày mai mình phải viết một câu chuyện thật ngọt ngào cho chị Tooko mới được...

Như bị rót vào từng giọt, từng giọt độc dược, S dần trở nên điên cuồng, còn tôi, tôi chỉ dùng ánh mắt tỉnh táo quan sát S.

Thông qua thái độ của S, tôi biết S không còn bình tĩnh như ngày thường nữa.

Mắt của S không ngừng dao động, giọng nói của S đang run rẩy.

Dần dần, mỗi khi ở một mình, S bắt đầu thở dài, vò đầu bứt tóc, chốc chốc lại quay người nhìn về phía sau.

Sắp rồi.

Mọi thứ đã được chuẩn bị.

Tất cả những gì tôi cần làm chỉ là lấy chìa khóa và mở cánh cửa đó mà thôi.

Tôi viết thư cho S.

“Mình chờ cậu trên sân thượng

Chúng ta sẽ nói chuyện thật lòng.”

Ngày hôm sau, thời tiết cũng rất tốt.

Nhìn từ cửa sổ phòng học, bầu trời trong xanh không một gợn mây, những chiếc lá non uống no sương sớm, đang lấp lánh dưới ánh nắng.

Giờ giải lao, khi tôi đang thò đầu ra ngoài cửa sổ hít một hơi tràn đầy lồng ngực bầu không khí tươi mát của những ngày đầu hè, Akutagawa tới bên tôi. Cậu bạn quý chữ như vàng Akutagawa này hiếm khi lại chủ động bắt chuyện với tôi.

- Hôm thứ Sáu, mấy anh chị lần trước lại tới hỏi về chuyện của ông đây, Inoue.

- Hả? Họ hỏi cái gì?

- Hỏi ông hiện đang học lớp nào và ông là người ra sao.

Có lẽ bởi vì tôi trông rất giống cái anh Shuuji đó cho nên bọn họ mới tò mò đến vậy chăng? Vì bây giờ đã biết về chuyện Kataoka Shuuji tự tử nên tôi cũng hiểu được tại sao khi tôi hỏi về chuyện của anh Shuuji mấy anh chị đó lại có thái độ khó hiểu đến như vậy.

- ... Tôi nghĩ ông nên biết chuyện này.

- Ừ, cảm ơn ông, Akutagawa.

Sau khi khẽ gật đầu, Akutagawa quay trở lại chỗ ngồi của mình.

Tôi đột nhiên nhớ ra việc mình vẫn còn thiếu nợ Kotobuki 10 yên, thế là tôi móc ví ra kiểm tra.

(May quá, hôm nay có rồi.)

- Đây, tiền lẻ của cậu này.

Khi tôi tới chỗ Kotobuki và chìa đồng 10 yên ra, cô nàng chỉ rụt rè liếc mắt sang chỗ khác và khẽ cắn môi.

- Ừm...

- Vậy nhé, cảm ơn cậu vì đã trả tiền sách hộ tôi.

- À-à này...

- Hửm? Sao thế?

- Không có gì...

Sau khi thì thầm với một vẻ mặt trông có vẻ hơi hờn dỗi như vậy, Kotobuki không nói gì nữa.

Chẳng lẽ cô nàng đang bận tâm về việc đã nói cho tôi biết chuyện Takeda có bạn trai sao? Tôi định nói gì đó để an ủi, nhưng tôi sợ là nếu mình lỡ lời thì lại càng khiến cho cô nàng phát khùng lên, vậy là tôi chỉ đặt đồng 10 yên vào lòng bàn tay của Kotobuki rồi quay lại chỗ ngồi.

Tan học, khi tôi đang đi dọc theo hành lang để tới câu lạc bộ Văn học, đột nhiên một giọng nói vang lên phía sau tôi.

- Em Inoue!

Khi quay lại, tôi thấy một người mà tôi không ngờ tới đang đứng đó và thở phì phò.

- Có chuyện gì vậy ạ?

- Anh có chút chuyện muốn nói với em. Em đi theo anh một chút được không?

- Ồ... nhưng mà...

- Không tốn nhiều thời gian đâu. Đi mà, chuyện này rất gấp.

- Được rồi...

Không còn cách nào khác, tôi chỉ đành đi theo sau người đó.

Vì lý do gì mà người này lại tới gặp tôi? Hơn nữa bộ dạng của anh ta còn trông cực kì lo lắng và sợ hãi nữa, đã có chuyện gì xảy ra sao?

Người kia leo lên từng bậc thang.

Lầu ba.

Lầu bốn.

Tôi cau mày nhìn về phía trước và im lặng tiến lên, âm thanh duy nhất vang lên xung quanh hai chúng tôi là tiếng bước chân.

Tôi đột nhiên nhận ra địa điểm mà chúng tôi sắp đi tới, cơ thể tôi khẽ run lên.

- Cho em hỏi chúng ta đang đi đâu vậy ạ?

- Tầng thượng.

Nỗi sợ hãi bám chặt lấy trái tim tôi, cảm giác tê dại từ đầu ngón tay và môi ập thẳng vào tâm trí tôi.

Trong đầu tôi hiện lên một hình ảnh.

Bầu trời xanh thẳm như biển cả, nền xi măng dưới chân, không khí vẩn vèo bởi ánh mặt trời chói chang, hai cái bóng trải dài của tôi và cô gái ấy, bồn chứa nước, hàng rào sắt rỉ sét...

Đứng trước rào sắt, cô gái quay người lại...

- *Xin lỗi. Em không thể lên tầng thượng được.*

Cảm giác tê dại từ đầu ngón tay càng lúc càng trở nên mãnh liệt, một sự bất an trào dâng trong tôi. Nỗi sợ hãi khiến chân tôi đông cứng, khi tôi sắp khụy xuống thì người kia lại nắm lấy tay tôi và dùng sức lôi tôi dậy.

Cảm giác đau đớn truyền từ cánh tay tôi về não. Loại đau đớn da thịt này kéo ý thức của tôi theo quá khứ trở về hiện tại.

- Chuyện này không thể để người khác biết được. Chỉ một chút nữa thôi...

Ánh mắt người đó khi cúi xuống nhìn tôi đục ngầu như cá chết, giọng nói của anh ta cũng rất kì lạ. Tôi, với ý thức đã trở về với hiện tại, đột nhiên nhận ra mình đang ở trong một hoàn cảnh cực kì nguy hiểm.

- *Nhưng tầng thượng...*

- Sao vậy? Em sợ cái gì vậy? Ở trên tầng thượng có gì à?

Vừa nói bằng giọng run rẩy, người kia vừa nắm chặt tay tôi và kéo tôi về phía trước.

- Đi thôi, không phải em cũng có chuyện muốn nói với anh sao?

- Bỏ em ra! *Em không muốn lên tầng thượng!*

Người kia dùng một sức mạnh đáng sợ nắm chặt tay của tôi, sau đó dùng bàn tay còn lại đẩy ra cánh cửa dẫn thẳng tới tầng thượng.

Gió phả vào mặt tôi.

Ngày đó gió cũng thổi. Đứng trước hàng rào, cô gái ấy quay người lại, tà váy và đuôi tóc khẽ đung đưa theo làn gió mùa hè mát lạnh.

(Đừng!)

(Đừng mà!)

(Dừng lại đi!!!)

Người kia kéo tôi ra giữa sân thượng bất chấp sự chống cự của tôi, sau đó anh ta hét lên:

- Lá thư đó là do em gửi phải không!?

Anh ta đang nói gì vậy? Thư tôi viết? Anh ta đang nói tới những lá thư tình mà tôi đã đưa cho Takeda sao?

Nỗi sợ hãi trong quá khứ và nỗi sợ hãi hiện tại hòa lẫn vào nhau, những ngón tay của tôi trở nên tê dại, tôi không thể thở được, đầu tôi đau lên từng cơn như thể đang có ai đó thay nhau đâm một cú vào bên trái sau đó là một cú vào bên phải... Trán tôi bắt đầu đổ mồ hôi lạnh, tâm mình của tôi trở nên mơ hồ.

Không thể hít thở không khí một cách bình thường, tôi cố gắng nuốt từng ngụm không khí nhỏ. Ôi, “nó” lại tới rồi. Tôi cứ tưởng là “nó” đã hoàn toàn biến mất.

- Lá thư đó là do mày gửi cho tao phải không, *Shuuji!!!*

Anh ta nắm chặt lấy cổ áo của tôi. Gương mặt méo mó của anh ta hiện ra trước mắt tôi.

- *Không phải, anh Soeda*. Em không phải anh Kataoka Shuuji.

- Vậy thì tại sao mày cứ nhìn tao như vậy? Tại sao mày vẫn luôn nhìn tao với ánh mắt lạnh nhạt như thể mày biết hết tất cả như vậy?

Anh Soeda gào lên.

Khi chúng tôi gặp nhau lần đầu tiên ở sân tập của câu lạc bộ bắn cung, anh ta tạo cho tôi ấn tượng đây là một thành phần trí thức đeo kính thông minh điềm đạm. Thế nên sự thay đổi đột ngột này của anh ta càng khiến tôi cảm thấy một nỗi sợ hãi vô cùng tận.

Người này là ai? Anh ta thật sự là Soeda Yasuyuki sao?

- Lúc nào cũng vậy! Mày lúc nào cũng nhìn tao! Từ khi Kijima Sakiko chết, mày vẫn luôn nhìn tao! Mày chỉ nhìn tao mà không nói một lời nào! Mày làm vậy để trách cứ tao phải không? Bởi vì tao đã giết Sakiko của mày!

Vừa cố gắng hít thở, tôi ừa dùng giọng ngắt quãng hỏi anh ta một cách khó khăn:

- Chị Sakiko, không phải, đã chết, vì tai nạn, giao thông sao?

Hai mắt đỏ rực tơ máu, Soeda trả lời như nhổ ra từng chữ.

- Đừng giả vờ với tao. Ngày hôm đó chính mày đã nói với tao vì mày bận việc ở câu lạc bộ phải về trễ nên nhờ tao đưa cô ấy về. Mày còn trưng ra nụ cười như mọi khi, không hề cảnh giác mà nói với tao “Nhờ cậu bảo vệ bạn gái của tớ nhé!”.

Người thích cô ấy trước là tao, là tao! Vậy mà mày, mày biết tình cảm của tao, vậy mà mày vẫn dụ dỗ cô ấy, khiến cô ấy yêu mày, rồi mày và cô ấy bắt đầu hẹn hò! Đã thế mày còn vô liêm sỉ mà vác mặt tới nói với tao là “Bởi vì cậu ấy nước mắt rung rung xin tớ hãy hẹn hò với cậu ấy nên tớ cũng không còn cách nào cả.”.

Mày lúc nào cũng thế! Tùy tiện, bất cần đời, vô trách nhiệm, nhố nhăng, vậy mà bất cứ thứ gì tao muốn đạt được cũng đều bị mày cướp đi! Bắn cung thì người thắng cuối cùng luôn là mày, những cô gái tao thích cuối cùng đều sẽ thích mày.

Tao hận mày, hận đến phát điên, vì không để người khác biết chuyện ấy, tao lúc nào cũng phải cố giả vờ tạo ra vẻ ngoài lạnh lùng bình tĩnh. Nhưng mày, mày chỉ nhìn tao và cười.

Tao hận nụ cười của mày, hận vẻ mặt hòa ái của mày!

“Nhờ cậu bảo vệ bạn gái của tớ nhé”? Tao nhổ vào. Nếu không có mày thì cô ấy đã là người yêu của tao rồi. Vậy mà mày còn dám nói cái kiểu khốn nạn: “Nhờ cậu bảo vệ bạn gái của tớ nhé” với tao.

Mày biết rõ tình cảm của tao và mày, cũng biết cô ấy sẽ không bao giờ dành tình yêu cho tao nên mày mới làm vậy, đúng không? Mày coi tao là thằng ngốc đúng không?

Bàn tay của Soeda nắm lấy cổ áo tôi càng lúc càng siết chặt hơn.

Khuôn mặt của Soeda, của Kataoka Shuuji và khuôn mặt của Miu mà tôi nhìn thấy lần cuối trên sân thượng xoay vòng trong đầu tôi, ý thức của tôi dần dần trở nên mơ hồ.

Miu, tại sao cậu không nói gì cả? Cậu không để ý tới mình nữa sao? Tại sao trông cậu lại đau khổ đến như vậy?

Khi thấy tôi đuổi theo lên tới sân thượng, Miu chỉ quay lại và nở một nụ cười buồn.

... Konoha, cậu nhất định, sẽ không hiểu được đâu.

- Mày sẽ không bao giờ hiểu được nỗi đau khổ của tao! Ngày hôm đó, tao đã thổ lộ tình cảm của tao với cô ấy, tao đã van xin cô ấy chia tay với mày để đến với tao. Thế nhưng cô ấy... cô ấy chỉ đẩy tao ra và bỏ chạy, để chạy trốn khỏi tao, cô ấy đã băng qua đường bất chấp đèn tín hiệu đang là màu đỏ! Thế rồi cô ấy bị xe tông... Sakiko chết rồi... Tao sợ hãi, tao trở

thành một thằng hèn và đã chạy khỏi chỗ đó.

Tao... nếu như tao... nếu như tao không thổ lộ tình cảm với cô ấy... Không, không phải vậy... nếu như không có mày, chuyện đó sẽ không bao giờ xảy ra và tao cũng sẽ không bao giờ trở thành tội phạm giết chết cô ấy, tao sẽ không trở thành một thằng hèn.

Về sau, mày chưa từng hỏi tao câu nào về chuyện của cô ấy. Mày biết rõ khi đó tao và cô ấy ở cùng một chỗ, nhưng mày chỉ im lặng và nhìn tao, mày chưa từng một lần hỏi tao “Hôm đó không phải cậu đã đưa cô ấy về sao?”

Làm như vậy mày thấy vui lắm sao? Tra tấn tao như vậy khiến mày vui lắm sao, hả, Shuuji?

Những âm thanh khò khè phát ra từ cổ họng bị siết chặt của tôi.

Đầu ngón tay của tôi run lên bần bật, tôi không thể nào thở được.

(Không phải... Kataoka Shuuji chưa từng một lần cảm thấy vui vẻ, anh ta lúc nào cũng cô độc và đau khổ.)

Tôi muốn nói với Soeda như vậy nhưng cổ họng tôi không thể phát ra âm thanh nào.

Gương mặt của Soeda càng trở nên méo mó vì đau khổ, bàn tay đang bóp lấy cổ họng tôi càng lúc càng siết chặt.

- Ngày hôm đó, khi tao dùng dao đâm mày trên sân thượng, mày đã muốn kêu cứu đúng không? Thế nên mày mới bước ra phía hàng rào và nghiêng người rồi rơi xuống. Nhưng mà tại sao? Tại sao bây giờ mày lại còn xuất hiện trước mặt tao? Năm sau con của tao sinh rồi. Tao muốn sống hạnh phúc với gia đình của tao, vậy mà tại sao mày lại vẫn bám theo tao? Trong suốt 10 năm, mày lúc nào cũng quanh quẩn trong đầu tao không chịu đi. Và bây giờ, mày lại một lần nữa xuất hiện trước mặt tao. Vì cái gì? Vì cái gì mày lại không chịu buông tha cho tao? Con của tao sắp sinh rồi. Tao cứ nghĩ là cuối cùng tao cũng đã có thể sống yên bình. Vậy mà mày... Bởi vì sự tồn tại của mày, mặc kệ là bao nhiêu lần, tao cũng sẽ giết mày!

Phía trên lớp áo, những ngón tay của Soeda bóp lấy cổ của tôi. Ngón tay của anh ta đang run rẩy.

Những hình ảnh trong quá khứ hiện về trong đầu tôi.

Bên cạnh tôi, Miu đột nhiên thò đầu ra ngược lên nhìn tôi với ánh mắt tinh nghịch. Từ người cậu ấy tỏa ra mùi hương hòa quyện của mùi mồ hôi và mùi dầu gội đầu.

Kataoka Shuuji im lặng khẽ cười bên trong tấm hình.

Miu chăm chú soạn nên những câu chuyện trên những tờ giấy bản thảo trong giờ học. Còn tôi chăm chú nhìn vào tấm lưng thon của cậu ấy với ánh mắt ngưỡng mộ.

Khuôn mặt thống khổ của Soeda, khuôn mặt của Kataoka Shuuji, khuôn mặt của Miu.

Soeda đâm Shuuji. Kataoka Shuuji nhảy xuống. Đứng trước hàng rào, Miu quay lại.

Konoha, cậu nhất định, sẽ không hiểu được đâu.

Sẽ không hiểu được đâu.

Sẽ không hiểu được đâu.

Cứ như vậy, cơ thể của Miu dần nghiêng về phía sau và cuối cùng rơi xuống.

Một câu trong cuốn *Mất tư cách làm người* hiện lên trong đầu tôi.

Người con gái đã chết.

Người con gái đã chết.

Ồ, tôi cũng sắp chết chẳng?

Đúng lúc này, có ai đó lao tới đụng vào chúng tôi.

- Thả anh Konoha ra!

Takeda lách cơ thể nhỏ nhắn vào giữa tôi và Soeda, sau đó cô bé đẩy Soeda ra.

Hai chân tôi mềm nhũn, tôi ngã ngồi xuống nền xi măng, thấy thế Takeda vội vàng đỡ tôi dậy.

- Anh Konoha, anh không sao chứ? Anh Konoha!

Tôi vừa thở hổn hển vừa thì thào "...Takeda".

Hai hàng lông mày của Takeda nhíu chặt lại, trông cô bé như thể sắp khóc, sau đó cô bé để tôi nằm xuống nền xi măng rồi quay về phía Soeda và nói bằng giọng cứng rắn.

- Quả nhiên anh là hung thủ đã giết anh Shuuji. Anh chính là S, đúng không, Soeda Yasuyuki!

- Em...là ai?

- Tôi là Takeda Chia, đang học lớp 10. Tôi chính là người đã dùng tên của anh Shuuji để viết thư cho anh. Người đã hẹn anh lên sân thượng hôm nay cũng chính là tôi.

- Cái gì?

Soeda hét lên kinh ngạc.

- Vì cái gì em lại làm như vậy?

- Bởi vì tôi muốn biết S là ai. Bởi vì người đó chính là người đã ở bên cạnh anh Shuuji vào những giờ phút cuối cùng.

Sột soạt sột soạt, Takeda lấy ra từ trong túi áo một xấp thư đã được gấp đôi, sau đó chìa ra

cho Soeda xem.

- Ngoài bức thư tuyệt mệnh ở nhà riêng, anh Shuuji còn để lại một bức di thư chính thức nữa. Bức di thư này đã được kẹp vào bên trong một quyển sách bị bỏ tại kho sách dưới tầng hầm và trong suốt 10 năm, nó chưa từng bị ai phát hiện cho đến lúc tôi tìm ra và đọc nó.

Anh Shuuji biết rõ cái chết của người yêu mình, Sakiko, có liên hệ với S. Nhưng anh ấy lại không nói gì cả, lý do của việc này là vì anh ấy muốn thử lòng của chị Sakiko và cố tình để cho S đưa chị ấy về. Kết quả là chị Sakiko đã bị tai nạn giao thông và qua đời.

Trong lá thư này, anh Shuuji đã sám hối rằng “Chính tôi đã giết cô ấy. Tôi đã để những cảm xúc đen tối trong mình kiểm soát, tôi đã thử thách sự chung thủy của cô ấy và hại chết cô ấy”. Chính vì vậy anh Shuuji nghĩ rằng bản thân thật đáng chết và cố tình để S giết mình!

Bằng giọng nói lạnh lùng như một cơn gió khắc nghiệt đầu đông, Takeda đọc to nội dung của bức thư mà cho đến bây giờ cả tôi và Soeda đều chưa từng biết đến.

”S đang bị dôn vào chân tường.

Bởi vì kế hoạch của mình, S đã mang tới cái chết cho cô ấy, điều này khiến S mang trong mình một cảm giác tội lỗi không thể xóa nhòa cho đến hết đời, S cũng đang sợ hãi tội lỗi của bản thân sẽ bị ai đó vạch trần.

Tôi tiếp xúc với S như mọi khi. Nhìn S, cười với S. Tinh thần của S đang dần suy sụp và nứt vỡ, từng chút từng chút một, còn tôi, tôi chỉ chăm chú nhìn vào bộ dạng gào thét bi thảm của S.

Từ sâu thẳm trái tim mình, tôi hi vọng một khi đã mất đi chỗ trốn cuối cùng, S sẽ chìa mũi nhọn về phía tôi... Tôi cầu nguyện cho S sẽ tới giết tôi.

Đây là điều duy nhất tôi có thể làm để chuộc tội với cô ấy.

S là kẻ thù, là bạn, là người duy nhất có thể hiểu được tôi. Chính vì vậy, tôi chắc chắn S sẽ nhận ra ý định của tôi. Từ sâu thẳm trái tim mình, tôi cầu nguyện cho S tới đào mộ chôn tôi.”

- Sau đó thì lá thư đã kết thúc bằng việc anh Shuuji hẹn gặp S tại sân thượng.

Quyển sổ ghi chép thứ hai.

Quả nhiên lá thư đó vẫn còn phần tiếp theo.

Phần Takeda đã đưa cho chúng tôi xem chỉ là phần đầu của lá thư mà thôi.

- Sau khi đọc lá thư này, tôi đã hỏi han rất nhiều thầy cô, thực hiện rất nhiều điều tra, cuối cùng thì tôi cũng biết được rằng cái người tên Kataoka Shuuji này là một học sinh đã nhảy lầu tự tử từ trên sân thượng vào 10 năm trước. Liệu có thật là anh Shuuji đã tự tử không? Hay anh

ấy đã bị S sát hại? Trong đầu tôi không ngừng tự hỏi như vậy. Ngày hôm đó, anh Shuuji hẳn là đã gặp S trên sân thượng. S là người duy nhất biết được chân tướng của việc này. Tôi rất muốn biết chân tướng đó rốt cuộc là gì.

Chính vì vậy, tôi đã mượn tên của anh Shuuji và viết thư cho anh, anh Soeda, hay tôi nên gọi anh là S? Tại sao tôi lại đoán được anh là S? Đó là vì anh là người duy nhất đã giữ được bình tĩnh khi nhìn thấy anh Konoha vốn trông rất giống anh Shuuji. Nhưng chính điều đó ngược lại càng khiến tôi cảm thấy anh mất tự nhiên. Trong suốt buổi tập hôm đó, anh chưa một lần nhìn về phía anh Konoha, có đúng không? Mặc dù anh Manabe rất để ý tới việc này và đã liên tục nhìn về phía anh Konoha, nhưng anh lại cố gắng tránh không để cho mình nhìn về phía anh ấy. Vì thế, tôi đã tiếp tục gửi những bức thư chứa những điều mà chỉ có anh Shuuji và S biết tới cho anh dưới cái tên của anh Shuuji. Bây giờ, xin anh nói cho tôi biết, vào cái ngày hôm đó, ở trên sân thượng, anh đã nói chuyện gì với anh Shuuji?

- Nói chuyện?

Anh Soeda thì thảo với một giọng vô lực.

- Nói chuyện gì chứ? Tôi đâm hấn và hấn im lặng để cho tôi đâm, đó là tất cả mọi chuyện.

- Không thể nào...

Takeda bật ra một cách thất vọng.

Đúng lúc đó.

- Anh ta không thể trả lời câu hỏi của em, bởi vì anh ta không phải là S.

Tôi quay phắt đầu về hướng thanh âm phát ra.

Một cơ thể thẳng tắp, thon gầy hiện ra. Mái tóc đen nhánh lòa xòa rủ ngang vàng trán trắng muốt. Hai bím tóc xinh xắn nhảy múa trong gió như hai chiếc đuôi mèo. Và ánh mắt trong suốt đầy trí tuệ...

Thân hình chị Tooko đứng trước cánh cửa dẫn vào sân thượng hiện lên thật rõ ràng, thật rạng ngời trong tầm mắt của tôi.

Khoảnh khắc đó, lồng ngực tôi như vỡ òa, nước mắt tôi chọt tuôn ra.

Takeda và Soeda đều nhìn về phía chị Tooko với vẻ mặt ngạc nhiên.

- C-Cô là ai?

Trước câu hỏi run rẩy của anh Soeda, chị Tooko đưa ra một câu trả lời dứt khoát.

- Tôi là một *cô gái văn chương*.

Trời đất ơi, lúc này rồi mà chị ấy còn nói cái quái gì vậy.

Toàn bộ sức lực đều rời bỏ cơ thể tôi, tôi khụy xuống, trán đập vào nền xi măng nóng bỏng bị thiêu đốt bởi ánh mặt trời. Quả nhiên là chị Tooko đi tới chỗ nào thì cũng không thể thay đổi.

- Ngoài ra, tôi còn là một bà chị dịu dàng đáng tin cậy, đầy quyền rũ của cậu nhóc đang nằm lăn quay ở đằng kia.

Chị làm ơn đừng tự sướng nữa có được không... Cả Soeda và Takeda đều á khẩu không biết nên nói gì.

Chị Tooko chậm rãi đi về phía chúng tôi, hai bím tóc của chị ấy khẽ đung đưa theo nhịp chân.

- Anh Soeda, vợ và bạn của anh đã đến câu lạc bộ Văn học hỏi tôi về việc liệu anh có tới chỗ

chúng tôi hay không.

Đứng sau lưng chị Tooko là anh Manabe và chị Rihoko. Nhìn thấy hai người họ, Soeda trở nên hoảng loạn, anh ta la lên, mặt tái xanh.

- Rihoko, Manabe! Sao hai người lại ở đây?

Chị Rihoko khẽ cúi đầu xuống.

- Bởi vì dạo gần đây bộ dạng của mình rất lạ... Lúc nào mình cũng tỏ ra bồn chồn lo lắng như thể mình đang sợ hãi điều gì đó. Thế rồi, hôm nay lúc đang dọn dẹp phòng của mình, em đã rất ngạc nhiên khi thấy tên người gửi được ghi trên đó là Kataoka, em đã mở thư ra đọc. Sau đó, em thử gọi điện thoại tới công ty của mình thì được người ta cho biết là mình đã xin về sớm, em lo quá, thế nên...

- Rihoko gọi cho tôi, cô ấy sợ là cậu đã đến trường để gặp em Konoha... không, là gặp Shuuji. Soeda... cậu thật sự đã đâm Shuuji sao?

Giọng của anh Manabe đầy đau khổ.

- Tôi biết là cậu từng thích Kijima Sakiko. Tôi cũng cảm nhận được giữa cậu và Shuuji có chút khúc mắc. Nhưng làm sao cậu có thể đâm Shuuji được chứ? Nếu sớm biết như vậy, tôi đã...

Anh Manabe cắn môi nhìn về phía chị Rihoko, muốn nói gì đó nhưng lại thôi.

Chị Rihoko vẫn cúi đầu, hai tay chị ấy ôm chặt lấy bụng của mình.

Còn Soeda, người đã bị vợ và bạn, những người thân thiết biết được tội lỗi của mình, chỉ có thể run run nói ra trong tuyệt vọng.

- Tôi không còn cách nào khác. Nếu không giết Shuuji tôi không thể nào sống thanh thản được...

Đúng lúc đó, giọng nói tỉnh táo của chị Tooko lại vang lên một lần nữa.

- Không phải, người giết Kataoka Shuuji không phải là Soeda Yasuyuki. Anh ta cũng không phải là S. S là một người khác.

- Không thể nào! Soeda là người đã có phản ứng kì lạ nhất khi nhìn thấy anh Konoha, hơn nữa anh ta cũng bị dao động vì những lá thư do em gửi đi!

Takeda phản bác như vậy.

- Chia, em đã đề sót một dữ kiện rất quan trọng. Đó là đối với Shuuji, thì S chính là kẻ thù nhưng đồng thời cũng là người hiểu rõ anh ta nhất. Bởi vì Chia chỉ cho chị đọc phần đầu của bức thư, thế nên chị chỉ có thể tưởng tượng ra phần sau đó như thế nào. Tuy nhiên, trong

những gì chị đọc được, Kataoka Shuuji đã nhiều lần lặp lại rằng S nhìn thấy toàn bộ bản thân anh ta, rằng chỉ có S là người duy nhất không bị lừa bởi trò hề của anh ta.

Chính vì vậy, S không phải là Soeda Yasuyuki.

Nếu như S có thể hiểu rõ Shuuji, vậy thì S không cần thiết phải có khúc mắc hoặc ghen ghét với Shuuji.

Nghe chị Tooko nói vậy, Takeda trở nên bối rối.

- Vậy... S rốt cuộc là ai?

- Chị không phải một thám tử lừng danh sống ở phố Baker, chị cũng chẳng phải một bà cụ biết nhiều hiểu rộng vừa ngồi trên ghế bành đan len vừa giải quyết các vụ án(2). Chị chỉ là một “cô gái văn chương”, thế nên thay vì suy ngẫm, chị chỉ có thể vận dụng những mộng tưởng hão... E hèm, chỉ có thể vận dụng đầu óc tưởng tượng của mình mà thôi...

(2) Ở đây đang nhắc đến Sherlock Holmes dưới ngòi bút của Conan Doyle và Jane Murple dưới ngòi bút của Agatha Christie.

Kataoka Shuuji rất thần tượng Dazai Osamu, vì lẽ đó anh ta đã để lại bức di thư chứa đựng nỗi lòng của mình trong quyển *Mất tư cách làm người*. Từ bức thư của anh ta, chị có thể cảm nhận được sự hiện diện của Dazai ở khắp mọi nơi. Ngay cả câu mở đầu “Tôi đã sống một cuộc đời đầy hổ thẹn” anh ta cũng giữ nguyên không hề thay đổi. Chị nghĩ là khi Kataoka Shuuji đọc *Mất tư cách làm người*, anh ta đã đọc được những câu chữ “Tôi hoàn toàn không thể nắm bắt bản chất nỗi đau của những người xung quanh,” “Tôi sợ hãi con người tốt độ, nhưng cho dù vậy, cho dù làm thế nào đi nữa, tôi cũng không thể đoạn tuyệt với con người,” anh ta đã tìm thấy chính mình bên trong nam nhân vật chính, một tên hề chỉ có thể dành được tình yêu của người khác thông qua những trò diễn của mình, và anh ta đã cảm nhận được một sự đồng cảm sâu sắc.

Trong *Mất tư cách làm người*, có hai nhân vật đã nhìn thấu trò hề của nhân vật chính. Hai người bọn họ xuất hiện ở hai thái cực hoàn toàn trái ngược nhau, một người là bạn học của nhân vật chính vào thời cấp hai, một thiếu niên tên là Takeichi. Trong truyện, Dazai đã khắc họa cậu bé này là một học sinh cá biệt, luôn mặc những bộ đồ cũ rộng thùng thình, học hành lúc nào cũng ngồi một bên nhìn bạn bè luyện tập. Một ngày nọ, chính cậu bé này, người vốn dĩ chỉ là con trai của một gia đình thuộc tầng lớp dưới, người vốn dĩ tưởng chừng rất vô hại, đã nói với nhân vật chính rằng toàn bộ những hành động đùa nghịch của nhân vật chính chỉ là một trò giả dối. Điều này đã đánh một đòn mạnh vào tâm lý của nhân vật chính, khiến anh ta cảm thấy toàn bộ thế giới của mình như đang bị nghiền hóa địa ngục thiêu rụi. Kể từ đó, nhân vật chính trở thành bạn của cậu bé đó, ở bên cạnh cậu bé đó, để mắt tới cậu bé đó.

Một người khác là nhân vật công tố viên đến điều tra nhân vật chính lúc anh ta được cứu sống sau vụ tự tử thất bại. Nhà văn Dazai đã miêu tả nhân vật này là một người thành đạt, “có

khuôn mặt mỹ mạo chính khí, cả người toát ra vẻ trầm ổn thông minh”. Công tố viên có thể nhìn thấu trò lừa dối của nhân vật chính ngay lập tức và khi bị người này nhìn bằng ánh mắt khinh thường lạnh nhạt, nhân vật chính đã ném trái một sự hổ thẹn “khôn cùng”.

Dưới bầu trời xanh, trên sân thượng, chị Tooko thao thao bất tuyệt nói, hai bím tóc dài của chị ấy đung đưa theo gió.

Trong giọng nói và tư thái của chị ấy lộ ra một sự lôi cuốn khác hẳn ngày thường, không một ai mở miệng chen ngang, tất cả đều lắng tai nghe chị Tooko giải thích.

- S không phải người sẽ tôn sùng Kataoka Shuuji, cũng không phải người sẽ ghen ghét với anh ta. S là người luôn dùng ánh mắt bình thản không so đo được mắt nhìn về phía Kataoka Shuuji.

S là người thường xuyên ở bên cạnh Kataoka Shuuji. Là người luôn luôn dõi theo, khiển trách, và thỉnh thoảng cũng đưa ra những lời khuyên cho Kataoka Shuuji.

Chị Rihoko, họ cũ của chị trước khi kết hôn với anh Soeda là Sena có phải không?

Vợ của anh Soeda... chị Rihoko giật mình, sau đó chị ấy gạt đầu, tôi không thể nhìn thấy chút cảm xúc nào trên khuôn mặt chị ấy.

- Ủ, đúng vậy.

- Mười năm trước, chị là quản lý của câu lạc bộ bắn cung. Theo những gì em biết thì khi đó, Kataoka Shuuji được rất nhiều nữ sinh hâm mộ, họ thường chạy đến câu lạc bộ bắn cung xem anh ta luyện tập, vì việc này nên Shuuji thường xuyên bị quản lý câu lạc bộ mắng. Chỉ khi đứng trước chị, Kataoka Shuuji mới không thể ngẩng đầu lên được.

Chị chính là S có phải không?

Chị Rihoko khẽ hít một hơi.

Cánh tay đang vòng quanh bụng của chị Rihoko càng siết chặt hơn, sau đó chị ấy ngẩng đầu lên nhìn thẳng vào chị Tooko và nói một cách quả quyết.

- Đúng thế. Tôi chính là S, cả Sakiko và Kataoka đều là do tôi giết.

- Rihoko!

- Em nói bậy bạ cái gì vậy, Rihoko!?

Cả Manabe và Soeda đều đồng thời la lên.

Soeda chạy tới bên cạnh Rihoko.

- Em điên rồi sao! Chính anh mới là người đã đâm Shuuji! Còn Sakiko...là anh hại Sakiko bị xe tải tông, chính anh đã đứng đó nhìn cô ấy gục xuống đường, máu chảy lênh láng!

- Tuy nhiên, người đã ngăn cản Kataoka, người đã sắp đặt mọi chuyện để anh đưa Sakiko về nhà, chính là *tôi*. Còn nữa, anh quên rồi sao? Chính tôi là người đã lợi dụng lúc anh tới tìm lời khuyên để ám thị anh nên sớm thổ lộ tình cảm của bản thân với Sakiko.

- Cái...

Giọng nói của Soeda đột nhiên ngừng lại.

- Người rĩ tai Kataoka rằng “Cậu có dám cá với tôi liệu tình cảm của Sakiko sẽ không dao động trước Soeda không?” cũng chính là tôi. Thế là Kataoka đã chấp nhận đánh cược, cậu ấy đã lấy có có việc ở câu lạc bộ phải về muộn để nhờ anh đưa Sakiko về. Sau đó, tôi và Kataoka đã lên đi theo hai người bạn anh.

- Không thể nào... Vậy là lúc Sakiko bị xe tông, hai người...

- Đúng thế, *chúng tôi đã nhìn thấy*. Chúng tôi đã chứng kiến mọi chuyện, chúng tôi thấy cơ thể của Sakiko bay bổng trên không trung rồi rơi xuống mặt đường, thấy cảnh anh vội vã bỏ trốn.

Soeda hoàn toàn không nói được lời nào nữa.

- Thay vào đó, Manabe tới hỏi Rihoko.

- Tại sao cậu lại làm như vậy, Rihoko? Không phải cậu rất ghét Shuuji vì cậu ấy rất tùy tiện sao? Còn nữa, khi đó, chúng ta...

- Đúng thế, khi đó chúng ta đang là người yêu. Anh là người rất tự tin, bộc trực, một người rất có sức hấp dẫn, tôi đã từng rất thích anh.

Ngược lại, Kataoka chỉ là một người tùy tiện, thích nói giỡn mọi lúc mọi nơi, trong mắt tôi, cậu ấy chưa một lần chân thành mở lòng với bất kì ai cả, chính vì vậy tôi đã từng rất ghét cậu ấy.

Tuy nhiên, ngày hôm đó, khi tôi quá tức giận và lỡ miệng nói với cậu ấy “Những lời cậu nói ra chẳng có lời nào là thật lòng cả. Tất cả những gì cậu đang làm chỉ là một màn kịch để lừa dối chúng tôi,” Kataoka đã rất kinh ngạc, trông cậu ấy như sắp khóc. Về mặt lúc đó của cậu ấy sao mà bi thương, yếu ớt đến vậy, và kể từ ngày hôm đó, tôi đã không thể bỏ mặc cậu ấy được nữa.

Cả Manabe và Soeda đều trở nên trầm mặc.

Chị Tooko khẽ nói:

- Và thế là chị trở thành người hiểu Kataoka Shuuji nhất, chị đã yêu anh ta đúng không?

- Đúng thế. Kể từ ngày hôm đó, chỉ khi đứng trước mặt tôi, Kataoka mới không diễn kịch, mới có thể thổ lộ những đau khổ bị thương của chính mình. Thử nghĩ mà xem, trên đời này có cô gái nào được một người như Kataoka toàn tâm toàn ý dựa vào mà có thể không yêu cậu ấy chứ?

Chị Tooko không nói gì, chị ấy chỉ nhìn Rihoko với một ánh mắt buồn.

- Không có.

Rihoko mỉm cười và tự trả lời.

- Kataoka giống như một đứa trẻ, rất láu cá, rất ranh mãnh... Tuy nhiên, cậu ấy cũng là một người rất dịu dàng, tỉ mỉ. Sẽ không có ai có thể không yêu thích cậu ấy cả.

Thật trùng hợp... Yamazaki Tomie, người đã cùng Dazai Osamu nhảy xuống sông Tamagawa tự tử cũng từng ghi lại trong nhật ký của mình thế này “Anh Dazai thật giỏi hoạt nhưng mình đã lỡ yêu anh ấy mất rồi...”, “Anh Dazai là người khiến người ta không thể không yêu quý anh ấy...”

- Đúng thế. Kataoka rất thích *Mất tư cách làm người*, cậu ấy đã đọc đến mòn quyển sách này. Mặc dù khi Sakiko hỏi thì cậu ấy lại nói mình rất ghét đọc sách, chỉ cần thấy sách là cậu ấy sẽ buồn ngủ.

Mặc dù là Kataoka hẹn hò với Sakiko nhưng Sakiko lại hoàn toàn không hiểu gì về Kataoka. Điều này đã dần trở thành một gánh nặng đối với Kataoka. Chính vì vậy, tôi đã ám thị Soeda để anh ta kéo Sakiko ra khỏi Kataoka.

Không, có lẽ tôi làm vậy là vì tôi ghen ghét với Sakiko mà thôi.

Bởi vì kế hoạch ngu xuẩn của tôi, Sakiko đã bị tai nạn giao thông. Shuuji cảm thấy cậu ấy có tội với cái chết của Sakiko, vốn dĩ tinh thần của cậu ấy đã rất yếu ớt và sự kiện này đã hoàn toàn đánh gục cậu ấy. Kể từ lúc đó, cậu ấy luôn hi vọng mình được chết.

Kataoka chưa một lần trách cứ tôi về chuyện của Sakiko. Nếu như Kataoka trách mắng tôi, tôi nghĩ có lẽ mình sẽ nhẹ nhõm hơn rất nhiều, tuy nhiên, cậu ấy chỉ nhìn tôi mà không nói gì. Mỗi lần Kataoka nhìn tôi với ánh mắt như muốn nói “Xin hãy giết mình đi,” tôi lại cảm thấy bản thân như đang bị dồn vào chân tường.

Tôi không thể giết Kataoka.

Nhưng Kataoko lại rất muốn chết.

Từ lâu về trước, cậu ấy đã muốn được chết nhưng bây giờ, tận sâu thẳm trái tim, cậu ấy đang hi vọng được chết, cậu ấy tin chắc rằng chỉ có cái chết mới có thể giải thoát cho cậu ấy khỏi sự đau khổ này.

Tôi không biết phải làm sao. Tôi nên thực hiện nguyện vọng của cậu ấy để chứng minh tình yêu của tôi đối với cậu ấy chăng?

Một tháng sau khi Sakiko qua đời, Kataoka đặt một phong thư vào trong hộp bàn của tôi. Trong thư, cậu ấy viết muốn nói chuyện thật lòng với tôi, cậu ấy xin tôi hãy lên sân thượng. Lúc đó, tôi nghĩ thời khắc mình phải đưa ra quyết định đã tới, bóng tối như bao phủ tôi.

Tôi không muốn đi.

Tôi muốn nghỉ học về nhà. Nếu tôi làm như vậy, có lẽ sau khi chờ quá lâu, Kataoka sẽ thôi không làm ra chuyện gì đại đột.

Tuy nhiên, mặt khác tôi lại sợ hãi, rằng lỡ như Kataoka *sẽ chết một mình thì sao*? Lỡ như bởi vì tôi không xuất hiện mà khiến cho cậu ấy cảm thấy tuyệt vọng, bị thương, để rồi gieo mình tự tử từ sân thượng thì sao?

Khi nghĩ tới viễn cảnh đó, trái tim tôi như vỡ tan... kết quả là tôi đã không thể không đi.

- Khi chị tới sân thượng, anh Shuuji vẫn còn sống đúng không?

Rihoko gật đầu.

- Trên đường tới sân thượng, tôi đã nhìn thấy Soeda mặt tái xanh hoảng loạn chạy từ trên cầu thang xuống. Khi tôi mở cánh cửa dẫn tới sân thượng, ở đó chỉ có mình Kataoka đang ngồi bệt trên nền xi măng với một con dao cắm trên ngực. Thấy tôi đến, cậu ấy nhìn tôi cười như mỉa, sau đó nói khẽ: “Rihoko, cậu nhìn này, thế này thì làm sao mình chết được... Vết thương nông quá, nó không thể khiến trái tim mình ngừng đập được”.

Vẫn một mực im lặng lắng nghe, đột nhiên, Takeda cất tiếng hỏi một cách khó khăn.

- Sau đó... thì sao?

- Cậu ấy nói với tôi “Xin cậu hãy giết mình đi”... Cậu ấy nói như thể đang cầu khẩn tôi “Mình mệt mỏi quá rồi. Xin cậu làm ơn giết mình đi”.

Tất cả mọi người đều nín thở.

Giọng nói của chị Rihoko cũng như bàn tay đang đặt lên bụng của chị ấy run lên.

- Sau đó Kataoka lao đảo đứng dậy và hỏi tôi “Cho mình mượn khăn tay của cậu được không”. Khi tôi đưa Kataoka khăn tay của mình, cậu ấy dùng nó lau sạch dấu vân tay trên cán dao, sau đó cậu ấy đưa khăn lại cho tôi. Rồi Kataoka chậm rãi bước về phía hàng rào.

Trong đầu tôi, hình ảnh Kataoka Shuuji lao đảo từng bước một tiến về phía hàng rào...

Chồng lên hình ảnh của Miu.

Tôi hiểu cảm xúc của chị Rihoko lúc đó... Chính xác thì tôi cũng từng chứng kiến khung cảnh

tuyệt vọng này.

Một cách chậm rãi, Miu dần đi về phía Tử thần.

Làn váy đồng phục khẽ lay động trong gió, rồi cậu ấy quay lại nhìn tôi.

- Kataoka quay lại nhìn tôi. Đôi mắt cậu ấy chứa đầy bi thương.

Đôi mắt của Miu rất sáng nhưng cũng rất cô đơn.

- Sena, chỉ có cậu mới giết được mình. Cho dù đến bây giờ, mình vẫn không hiểu nổi trái tim của con người. Mình hoàn toàn không hiểu, vì lí do gì Soeda lại ghen tị với mình? Mình đã làm gì khiến cậu ấy hận mình tới mức muốn lấy dao đâm mình như vậy? Khi Sakiko chết ngay trước mắt mình cũng vậy, mình hoàn toàn không cảm thấy chút bi thương nào. “Tôi muốn chết, tôi muốn được chết, càng sớm càng tốt, mọi chuyện đã không thể nào vẫn hồi được nữa rồi, cho dù là chuyện gì đi, cho dù tôi làm điều gì đi chẳng nữa, tất cả đều vô dụng, tôi chỉ đang chông chênh thêm nỗi hồ thẹn lên cuộc đời mình”... Sena này, không biết Dazai đã nghĩ gì khi viết ra những câu chữ này nhỉ? Mình có cảm giác hiện giờ mình đang đứng rất gần ông ấy. Mình có thể hiểu được cảm xúc của ông ấy. Một người như mình còn có giá trị sống trên cõi đời này nữa không? Sena, cậu có thể cho mình câu trả lời không?

Miu nói.

... Konoha, cậu nhất định, sẽ không hiểu được đâu.

Tôi đã không thể cứu Kataoka được nữa rồi.

Nếu tôi yêu Kataoka, tôi phải thực hiện nguyện vọng cuối cùng của cậu ấy.

Và tôi đã nói “*Đúng vậy, cậu đã không còn tư cách làm một con người nữa rồi.*”

Tôi đã không thể nói được gì cả.

Tôi đã không lên tiếng, chân của tôi cũng không chuyển động, tôi hoàn toàn không hiểu được những gì Miu đang nói.

- Kataoka nhìn tôi mỉm cười dịu dàng.

Như thể cậu ấy đang nói cảm ơn.

Sau đó, vẫn nhìn tôi, cậu ấy nghiêng người ra ngoài hàng rào rồi rơi xuống.

Chính tôi và Dazai Osamu đã giết Kataoka.

Miu cười buồn, sau đó cậu ấy nghiêng đầu ra phía sau và rơi xuống.

Tôi đã không thể làm được gì cả.

Tôi đã bỏ mặc cho cậu ấy chết...

- Đừng nói nữa!

Khi tôi nghe được tiếng hét như xé rách không khí đó, tôi cứ tưởng đó là giọng của mình.

Tuy nhiên, chủ nhân của tiếng hét đó lại là Soeda. Soeda đang quỳ trên nền xi măng, anh ta ôm đầu khóc nức nở.

- Đừng nói nữa, tôi không muốn nghe. Người giết Shuuji thật sự là tôi. Em nói em yêu Shuuji ư? Vậy còn tôi? Đối với em, rốt cuộc tôi là cái gì? Rihoko, tại sao em lại kết hôn với tôi?

Rihoko trả lời bình thản.

- Bởi vì tôi và anh là tông phạm. Cho nên... tôi không thể cùng với Manabe.

Khuôn mặt Manabe cứng lại, hàm răng anh ta cắn chặt vào môi.

Rihoko cũng quỳ xuống, ôm lấy Soeda và nói khẽ vào tai anh ta.

- Soeda. Bây giờ, anh vẫn hận Kataoka, vẫn nghĩ tới cậu ấy có đúng không? Cả đời này anh sẽ không thể quên được Kataoka có đúng không? Tôi cũng thế... mỗi ngày tôi đều nhớ tới Kataoka, tôi không thể nào quên được cậu ấy. Từ giờ cho đến cuối đời tôi cũng sẽ không thể nào quên được cậu ấy. Mãi mãi.

Cho nên, đừng vùng vẫy nữa, bỏ cuộc thôi, Soeda. Chúng ta đều sẽ bị cùng một con người trói buộc. Chúng ta là tông phạm đã gây ra cùng một tội lỗi.

- Con... con của chúng ta sắp sinh rồi... nhưng... nhưng từ nay về sau tôi phải làm thế nào để sống cùng em đây? Đó chính là địa ngục!

Những giọt nước mắt men theo khe hở từ bàn tay của anh ta rơi lã chã xuống nền xi măng.

Takeda nhìn hai người bọn họ với ánh mắt thất lạc không có chút sức lực nào.

- Đúng vậy. Cả đời này chúng ta sẽ tiếp tục sống trong địa ngục. Không sao đâu, chỉ cần chúng ta đã có quyết tâm như vậy, chúng ta sẽ có thể sống tiếp ở bất kì đâu.

Hơn nữa, trên đời này chỉ có một mình tôi là sẽ không trách cứ Soeda Yasuyuki vì chuyện của Kataoka Shuuji. Tôi sẽ không nghĩ Soeda Yasuyuki là một kẻ hèn nhát, tôi sẽ không cho rằng anh là một người ti tiện đáng xấu hổ. Ngược lại, tôi nghĩ là tôi sẽ càng yêu anh hơn. Chỉ cần anh nghĩ như vậy, tâm tình của anh sẽ trở nên vui vẻ hơn có phải không?

Yasuyuki, chúng ta hãy cùng sống tiếp một cuộc sống bình thường yên ổn, trong khi vẫn mang trong mình những cảm xúc về Kataoka, vẫn bị giam cầm bởi cậu ấy. Con chúng ta sẽ sinh ra và chúng ta sẽ tiếp tục nuôi dạy nó nên người. Chúng ta sẽ tiếp tục cuộc sống trong địa ngục này. Đó là sự chuộc tội của chúng ta tới Kataoka.

Tiếng khóc nức nở của Soeda vang vọng trên sân thượng.

Chị Tooko, Takeda, anh Manabe đều im lặng không nói.

Tôi... tôi phải làm thế nào mới có thể chuộc lại lỗi lầm của mình?

Tôi phải làm thế nào mới có thể được cứu vớt, được chữa lành?

Miu...Nói cho mình biết đi, Miu.

- Konoha!

Tôi nghe thấy tiếng chị Tooko gọi tôi.

Sau đó là tiếng bước chân chạy tới gần, một bím tóc đụng vào mặt tôi, tôi cảm nhận được có ai đó đang ôm chặt lấy tôi, mũi tôi ngửi thấy mùi hoa Violet...

Đó là điều cuối cùng tôi cảm giác được.

Quá đau đớn, tôi mất đi ý thức.

Lần đầu tiên tôi gặp chị Tooko là vào một năm trước.

Đó là đầu giờ chiều của một ngày tháng Tư, mùa đông dài kỉ lục cuối cùng cũng kết thúc, bầu không khí băng giá bắt đầu nhạt đi và trở nên ấm áp.

Vào lúc đó, sự quan tâm của người đời đối với Inoue MIU đã phai nhạt, cuối cùng tôi cũng được giải thoát khỏi gánh nặng mang tên tác giả thiên tài xinh đẹp, tuy nhiên những dư âm của việc này vẫn khiến tôi cảm thấy khá uể oải, hơn nữa, vết thương từ sự cố trên sân thượng trong tôi vẫn chưa khỏi hẳn.

Sau khi vào trường cấp ba, tôi chưa một lần tích cực kết bạn với ai, cũng chưa từng tham gia sinh hoạt câu lạc bộ. Vào giờ nghỉ trưa, sau khi tan trường, tôi đều đứng ngẩn ngơ ngắm hàng cây hoặc những bông hoa tại sân trong, mỗi ngày của tôi đều trôi qua như vậy.

Giờ tan trường một ngày nọ. Khi tôi đang tản bộ tại sân trong, tôi nhìn thấy một nữ sinh với bím tóc dài tới eo đang ngồi đọc sách say sưa dưới tán một cây mộc liên nở hoa trắng xóa.

Lông mi dài, làn da trắng ngần còn hơn những bông hoa mộc liên, tôi có thể cảm nhận được một bầu không khí bình lặng xung quanh cô gái này.

(Không ngờ thời nay vẫn có một cô gái để bím tóc dài đến như vậy. Trông cô ấy giống như một nữ sinh vào thời những năm đầu thế kỉ 20 ấy nhỉ. Nhưng người này nhìn có vẻ khá trưởng thành, có lẽ là lớn tuổi hơn mình...)

Trong khi ánh mắt của tôi đang bị hấp dẫn bởi người nữ sinh đó và trong đầu thì suy nghĩ vẩn vơ như vậy...

Cô ấy lấy tay xé một trang của quyển sách ra.

(Hả?)

Tôi còn chưa kịp hiểu chuyện gì đang diễn ra thì người nữ sinh đó đã bỏ trang sách vào miệng.

(Hảảả?)

Không dừng lại ở đó, cô ấy bắt đầu nhai măm măm trang sách đó, tôi có cảm giác như mình đang nằm mơ, tôi đứng ngây ra như phỗng nhìn đăm đăm vào người nữ sinh đó, đột nhiên, cô ấy ngẩng đầu lên nhìn về phía tôi.

(!)

Khi mắt chúng tôi gặp nhau, trái tim tôi như ngừng đập.

Cô gái hơi đỏ mặt và xấu hổ nói.

- Cậu nhìn thấy rồi hả?

- Ô, a, cái này... Em xin lỗi!

- Ồ, tên em là gì? Học lớp nào?

- Em tên Inoue Konoha, lớp 10-C.

Nghe tôi nói vậy, cô gái nở một nụ cười, sau đó khuôn mặt cô ấy đột nhiên trở nên rất ngây thơ...

- Ồ, em học lớp 10 hả. Vậy em vào câu lạc bộ Văn học nhé.

- Hả? Câu lạc bộ... Văn học?

Tôi chớp chớp mắt ngạc nhiên hỏi lại, thấy vậy, cô gái kì lạ có bím tóc dài, làn da trắng, ánh mắt đen huyền, nhai sách rau rầu nói.

- Chị không thể để em tiết lộ bí mật này được, thế nên chị quyết định sẽ ở bên cạnh để giám sát em. Kể từ hôm nay, em sẽ là một thành viên của câu lạc bộ Văn học.

- Ô ơ ơ, kh-khoan đã nào... em... câu lạc bộ Văn học... mà rốt cuộc chị là ai mới được chứ?

- Chị là Amano Tooko, học lớp 11. Như em thấy, chị là một *cô gái văn chương*.

Đó là cuộc gặp gỡ của chúng tôi.

Suốt một tháng kể từ ngày hôm đó, hôm nào sau khi tan học chị Tooko cũng tới lớp của tôi.

- Nào, Konoha, đến giờ sinh hoạt câu lạc bộ rồi đây.

Sau đó, chị ấy nắm tay lôi tôi đến câu lạc bộ Văn học hiện đang tọa lạc tại một góc hẻo lánh ở phía Tây của lầu ba, cứ như thể tôi là một học sinh cá biệt không chịu đến trường còn chị ấy là cô bạn lớp trưởng chịu trách nhiệm trông nom tôi.

Và khi chúng tôi vừa đặt chân vào phòng câu lạc bộ, chị Tooko sẽ lôi ra một xấp năm mươi tờ giấy bản thảo đóng lại thành một tập và giao cho tôi.

- Em biết thể loại chuyện tam đề chứ? Nó là lối kể chuyện ngẫu hứng được người kể chuyện rakugo sáng tác từ ba đề tài được đưa ra bởi các vị khách trong khán phòng. Bây giờ chị cũng sẽ nói ra ba cụm từ, em hãy sử dụng ba cụm từ này để viết ra một bài thơ, tiểu luận, truyện cổ tích hay cái gì cũng được, nói chung là em cứ thử viết ra một cái gì đó cho chị. Ừm, để xem nào... à, đúng rồi, “Mây,” “Bánh bơ giống vị trà xanh” và “Kiến con Kororin”. Thời gian là năm mươi phút. Được rồi, bắt đầu!

- “Kiến con Kororin” là cái quỷ gì vậy ạ!?

- Này này, em mà không viết là chị sẽ nguyên rửa em đấy.

Và thế là, mỗi ngày tôi đều bị chị Tooko bắt viết một thứ gì đó.

- Chị ăn những câu chuyện thay cho cơm và bánh mì. Bình thường chị hay ăn sách in, nhưng mà nói thật thì chị thích ăn những con chữ tươi ngon được viết tay trên giấy hơn. Đặc biệt là những câu chuyện tình ngọt ngào lãng mạn thì chị lại càng thích. Thế nên, em phải viết cho chị một câu chuyện siêu ngọt ngào nhé!

Thói quen là một thứ rất đáng sợ, chẳng biết từ lúc nào, tôi đã tiếp nhận việc này như thể nó là một điều đương nhiên.

Dù sao thì chị Tooko lúc nào cũng vừa nhìn những bài văn tôi viết ra, vừa đánh giá “Măm măm... Thiếu một thứ gì đó thì phải” hoặc “Măm măm ực ực... Câu tứ vẫn còn rất rời rạc,” miệng thì không ngừng xơi tái chúng, cho nên tôi cũng chẳng còn cách nào khác là phải tiếp nhận chuyện này.

Đến khi sức tỉnh thì tôi đã ở trong tình trạng dù không cần chị Tooko tới đón thì chân của tôi cũng tự động đi về phía câu lạc bộ Văn học sau khi tan trường.

- Đạo này trông con vui vẻ quá nhỉ, Konoha. Ở trường có chuyện gì hay ho à?

- L-Làm gì có mà mẹ, tất cả đều bình thường cả.

Mặc dù tôi không biết cái việc mỗi ngày đều cùng sinh hoạt với một bà chị có sở thích xé sách bỏ vào miệng ăn có thể được xem là bình thường hay không, nhưng chỉ cần đi tới câu lạc bộ Văn học với bầu không khí ngập tràn những hạt bụi nhỏ li ti nhảy múa trong ánh chiều tà vàng rực, lòng tôi lại có một cảm giác an bình rất khó diễn tả bằng lời. Tôi cũng cảm thấy rất vui với cái việc thỉnh thoảng phát mệ vì những ngôn từ và hành động của chị Tooko và mở miệng châm chọc chị ấy. Đứng trước chị Tooko, tôi không còn phải cố ép bản thân cười nữa.

Mỗi ngày, tôi đều đến câu lạc bộ Văn học.

- Chào em, Konoha.

- Chị đói bụng quá đi, Konoha.

- Oa, bài hôm nay thật ngọt, ăn ngon quá đi. Konoha giỏi quá!

- Đáng ghét, Konoha, chị thấy em thiếu một sự tôn trọng đối với chị đây.

- Ai cho phép em gọi chị là yêu quái hả! Chị chỉ là một “cô gái văn chương” thôi.

Mỗi ngày, mỗi ngày, tôi nói chuyện với chị Tooko, viết điểm tâm cho chị ấy, ngắm nụ cười của chị ấy, và tôi không còn nhớ tới Miu như trước kia nữa.

Thế nên, tôi đã bị trừng phạt.

Mình xin lỗi, Miu. Mình xin lỗi.

Mình không hề quên cậu. Chỉ là đối với mình, việc nhớ lại những kí ức đó thật sự quá đau đớn.

Mình thật sự rất ngưỡng mộ những câu chuyện mà cậu viết cho mình, chúng thật dịu dàng, ấm áp và tỏa sáng lấp lánh, và cậu, người kể cho mình nghe những giấc mơ đó cũng thật rạng ngời.

Nhưng vì lí do gì, vào ngày hôm đó cậu lại nhảy từ tầng thượng xuống? Đến tận bây giờ, mình vẫn không thể hiểu được lý do tại sao cậu lại làm như vậy.

Tôi đã không thể viết ra những câu chuyện nữa rồi.

Bởi vì tất cả những thứ đó chỉ là giả dối. Tôi chỉ là một cái xác trống rỗng.

Tác giả Inoue Miu đã không còn tồn tại nữa rồi.

Tôi không thể viết được nữa. Tôi sẽ không bao giờ viết nữa. Tôi không muốn viết nữa.

Khi tỉnh lại, tôi cảm thấy tay của mình đang được ai đó nhẹ nhàng nắm lấy.

Trần nhà màu trắng.

Tường màu trắng.

Khăn trải giường ám mùi thuốc sát trùng.

- Em đang ở... bệnh viện sao?

- Không, đây là phòng y tế.

Chị Tooko trả lời.

- Lúc này Konoha đã ngã xỉu trên sân thượng. Sau đó anh Manabe đã ôm lấy Konoha và đưa em tới phòng y tế. Thực ra lúc đó chị định công em đi nhưng mà vừa đỡ vai của Konoha định đứng dậy thì chị đã bị ngã đập mông xuống nền rồi. Dù sao đối với người chuyên về văn học như chị thì những công việc cần thể lực thật sự rất khó khăn...

Chị Tooko đang ngồi trên một chiếc ghế đặt cạnh giường, tay chị ấy khẽ nắm lấy tay phải của tôi.

Những tia nắng màu cam xuyên qua từ khe hở của rèm che.

- Em... đã ngủ bao lâu rồi?

- Chắc là khoảng hai tiếng đồng hồ. Trong lúc ngủ hình như em gặp ác mộng thì phải... người em chảy mồ hôi nhiều lắm.

Trong hai tiếng này, chị ấy vẫn một mực nắm lấy tay tôi sao?

- Anh Soeda và chị Rihoko thì sao ạ?

- Hai người đó đã về nhà rồi. Chị nghĩ có lẽ từ bây giờ trở đi, hai người bọn họ sẽ tiếp tục sống cùng nhau, vừa hận, vừa yêu Shuuji... Bọn họ đã nhận được bản án của chính mình.

Anh Soeda đã từng khóc và nói điều đó giống như địa ngục.

Từ nay về sau, hai người họ vẫn có thể tiếp tục là một gia đình sao?

Chị Tooko khẽ lấy ngón tay vuốt ve mu bàn tay của tôi. Dịu dàng, nhẹ nhàng... như thể chị ấy đang muốn xoa dịu cõi lòng tôi.

- Anh Manabe và Chia cũng về nhà rồi. Chia... có nhờ chị nói với em là cô bé xin lỗi em vì đã cuốn em vào việc này.

- Lý do Takeda dẫn em tới câu lạc bộ bắn cung là vì cô bé muốn mấy anh chị cựu thành viên đó gặp em đúng không? Bởi vì em trông rất giống Kataoka Shuuji cho nên Takeda mới tiếp cận em.

- Có lẽ vậy...

Chị Tooko khẽ nói, giọng chị ấy nghe rất cô đơn.

Đột nhiên, có thứ gì đó nóng bỏng trào lên, ứ đọng trong lồng ngực của tôi, cổ họng tôi run lên.

Takeda đã lợi dụng tôi.

Toàn bộ những lá thư tôi đã viết cho cô bé đều là một đồng giấy vụn.

Takeda, Soeda, Rihoko và cả Shuuji, tất cả bọn họ đều nói dối.

Tất cả bọn họ đều che giấu sự thật.

Nếu vậy, tại sao họ lại không tiếp tục nói dối, tại sao họ không tiếp tục làm như vậy đến cuối cùng, tại sao bây giờ họ còn muốn nói ra sự thật làm gì nữa?

Hiện thực tàn khốc đâm vào tim tôi.

Trái tim mà tôi đã dùng vô số lớp vải bao bọc lại để tránh không bị tổn thương, giờ phút này đã hoàn toàn lộ ra ngoài, bi thương, đau đớn, khổ sở, hối hận, vô lực, tất cả những cảm xúc đó đồng thời ập vào trái tim tôi.

Tôi không biết mình phải làm gì để xử lý chừng đó cảm xúc một lúc, tôi đã không thể làm được gì nữa rồi, cổ họng tôi phát đau, toàn thân tôi nóng rực, đau nhói như bị lửa thiêu đốt...

Tôi rút tay ra khỏi bàn tay của chị Tooko, sau đó tôi dùng nó che lấy gương mặt đang ngược nhìn trần nhà.

Nếu tôi không làm vậy, chị ấy sẽ nhìn thấy tôi khóc.

- Em không chịu được nữa... Em không muốn nhìn thấy những thứ dơ bẩn đó nữa. Em chỉ muốn một cuộc sống bình thường mà thôi, em không cần rắc rối, mạo hiểm hay những bí ẩn. Em không muốn phải chịu đau đớn, bi thương hay khổ sở nữa.

Tất cả bọn họ đều biết rõ là làm như vậy sẽ khiến cả bản thân họ và đối phương bị tổn thương. Vậy mà vì điều gì họ vẫn muốn nói ra những điều mà họ đã giấu kín trong tim chứ? Họ muốn cho người khác biết được điều đó đến như vậy sao? Họ muốn phơi bày những điều đó ra đến như vậy sao? Họ muốn chịu bi thương, đau khổ, phẫn nộ, căm hận đến vậy sao, họ muốn giết người, muốn bị giết đến vậy sao?

Cảm xúc của Kataoka Shuuji, của chị Rihoko, của anh Soeda, cảm xúc của Takeda, em thật sự không hiểu được bọn họ đang nghĩ gì!

Tất cả bọn họ... thật không bình thường! Bọn họ quá kì lạ! Em ghét Dazai Osamu!

Nước mắt trượt theo gò má tôi, làm ướt đầm cổ áo, tai và khăn trải giường.

Cổ của tôi trở nên lạnh như băng.

Tôi không hiểu.

Tôi chẳng hiểu gì cả.

Cả Kataoka Shuuji và Miu đều từ bỏ quyền sống, cả hai đều đã nhảy xuống từ tầng thượng.

- ... Tại sao những chuyện tàn khốc cứ thay nhau xảy ra như vậy... Chị Tooko, em... không biết... rốt cuộc điều gì là bình thường, điều gì là bất thường nữa rồi...

Trong căn phòng tràn ngập mùi thuốc sát trùng, tôi bật khóc nức nở.

Chị Tooko không nói ra những lời an ủi tôi.

Chị ấy chỉ khẽ thì thầm bằng giọng bi thương.

- Chính em phải tự mình đi tìm câu trả lời đó, Konoha. Cho dù bị tổn thương... cho dù phải chịu bi thương... cho dù phải chịu đau khổ... em cũng phải tự đi trên đôi chân của mình để tìm ra đáp án đó.

- Nếu vậy... em không muốn biết cái đáp án đó nữa... cho dù không tìm ra nó, em vẫn có thể sống...

Khi tôi nói ra những lời đó, chị Tooko đã có vẻ mặt như thế nào?

Tôi thật ngây thơ khi muốn tìm ra câu trả lời ở chị Tooko, một người bình thường như tôi.

Chị Tooko không phải thầy bói, chị ấy cũng không phải một nhà cổ vấn hay một nhà tâm lý học.

Cho dù chị ấy có là một yêu quái có thể xoi tái những câu chuyện được viết trên giấy đi nữa, thì ngoài điều đó ra, chị ấy chẳng khác gì chúng tôi cả. Chị Tooko chỉ là một nữ sinh cấp ba bình thường, chị ấy chỉ là một “cô gái văn chương” mà thôi.

Chị Tooko đã không nói gì cả.

Mặt trời đã lặn, căn phòng y tế dần trở nên tối tăm lạnh lẽo, chị Tooko vẫn im lặng ở bên cạnh tôi cho đến khi tôi ngừng khóc.

Chương 6: Chủ trương của “Cô gái văn chương”

Vài ngày sau sự kiện xảy ra trên tầng thượng hôm đó, tôi chưa một lần nói chuyện với Takeda, nói đúng hơn là tôi còn chẳng gặp mặt cô bé.

Hôm qua, Kotobuki có hỏi tôi thế này: “Dạo gần đây không thấy bạn gái cậu tới, hai người chia tay rồi hả?” Khi hỏi tôi câu đó, hai má cô nàng hơi ửng đỏ, mặt thì cúi xuống trông rất bối rối, giọng nói nghe cũng có vẻ lo lắng.

- Ngay từ đầu bọn tôi có hẹn hò đâu mà giờ chia tay được. Với lại, cô bé cũng không cần lời khuyên của tôi nữa rồi, tôi nghĩ cô bé sẽ không tới nữa đâu.

- D-Dù sao thì việc này cũng chẳng liên quan tới tôi, chỉ là... tôi nghĩ hôm trước... tôi đã hơi quá đáng... thế nên... cái này...

Cô nàng ngẩng đầu lên nhìn thẳng vào mặt tôi, mặt càng lúc càng đỏ.

- C-Chẳng có việc gì hết!

Nói xong cô nàng quay lưng về phía tôi rồi bỏ đi.

Tuy nhiên, đi được nửa đường thì cô nàng đột nhiên đứng lại, liền sau đó, Kotobuki lại chạy ào trở về chỗ của tôi.

- Thế nên...cái này...ờ, à...thật sự là không có gì cả!

Sau khi ngắc ngạ ngắc ngừ một lúc, cô nàng lại hét lên như vậy rồi bỏ chạy.

Tôi đoán cô nàng đang định xin lỗi tôi. Mặc dù cái miệng thì hơi “độc” một chút nhưng có lẽ Kotobuki cũng không phải người xấu...

Mỗi ngày, tôi vẫn đến câu lạc bộ Văn học, vừa nghe tai này lọt tai kia những lời bình sách hoặc bình luận đủ thứ trên trời dưới đất của chị Tooko, vừa viết những câu chuyện tam đề làm món điểm tâm cho chị ấy.

- Đề tài hôm nay là “Dập ghim”, “Công viên trò chơi” và “Cừu nhúng”. Thời gian là năm mươi phút. Được rồi, bắt đầu!

Tách!

Chị Tooko tựa khuỷa tay vào thành ghế rồi nhổm người ra phía trước, tay kia bấm vào chiếc đồng hồ đếm giờ màu bạc. Sau đó chị ấy cởi giày ra vứt cái cạch xuống sàn rồi nửa quỳ nửa ngồi trên ghế. Như mọi khi, tư thế của chị ấy thật chẳng tao nhã chút nào cả.

- “Cừu nhúng” là cái quỳ gì thế?

- Ồ, em không biết cái này à? Là món thịt cừu thái mỏng nhúng lẩu đó. Hôm qua chị đã thấy một quán bán món này ở Ginza được giới thiệu trong mục tin tức buổi chiều trên tivi. Người ta lấy những miếng thịt cừu được thái mỏng đến mức này rồi nhúng vào nồi lẩu và ăn. Nghe nói là hoàn toàn không có mùi hôi đặc trưng của thịt cừu, tươi ngon đến mức chỉ cần để vào trong miệng là nó sẽ tan ra trên đầu lưỡi luôn. Món tráng miệng họ phục vụ là món kem rượu nho, trông cũng ngon cực kì á. Sau khi ăn món nóng xong lại được tráng miệng bằng món lạnh, đúng là hết sảy. Thế nên tóm lại là em hãy viết cho chị một bài văn mà vừa bỏ vào miệng thì tan ra trên đầu lưỡi như món cừu nhúng và có vị ngọt ngào mát lạnh như đang ăn kem nhé.

- Chị làm ơn đừng gọi mấy món mà chẳng ai hiểu nổi nó là cái gì như vậy có được không.

Thiệt tình...chị Tooko đúng là dễ bị tivi và sách báo ảnh hưởng ghê. Với lại, rốt cuộc là làm sao mà xâu chuỗi “Đập ghim”, “Công viên trò chơi” và “Cừu nhúng” lại với nhau được chứ?

- Cái-đó-phải-xem tay nghề của đầu bếp rồi. Hì hì, chị đang rất mong chờ món ăn của Konoha đây.

- Thỉnh thoảng chị tự viết cho mình ăn không được à?

Nghe tôi nói vậy, chị Tooko đột nhiên dựng thẳng ngón trỏ lên và nói với vẻ mặt nghiêm túc.

- Konoha, với tư cách một người đi trước, chị sẽ cho em biết chân lý của đời người là cái gì.

- Là cái gì thế ạ?

- Món ăn do người khác làm ra luôn ngon hơn gấp mười lần những thứ do chính mình làm.

- Vãi cả chân lý...

- Còn nữa còn nữa, những món ăn được đầu bếp dồn cả tấm lòng vào sẽ càng ngon hơn gấp trăm lần. Cái này là sự thật.

“Thế nên em nhớ dồn hết tấm lòng vào viết nhé”, nói xong, chị ấy tựa cằm vào thành ghế cười hì hì nhìn tôi.

OK, tôi quyết định. Tôi sẽ viết ra một câu chuyện mà ở trong đó có một con cừu bị đánh trên lưng vô số đập ghim như một con nhím đi lạc vào công viên trò chơi, sau đó nó sẽ bị mấy mụ phù thủy lừa và trở thành món lẩu cừu nhúng.

Khi tôi vung bút lia lịa trên năm mươi tờ giấy bản thảo, chị Tooko chỉ ngồi đó và thoải mái chăm chú nhìn tôi.

- Chị nhìn làm em khó tập trung viết quá, chị mau đọc sách hay làm gì khác đi.

- Vâng, thưa ‘anh đầu bếp’.

Nói xong, chị ấy quay lưng về phía tôi và bắt đầu đọc một quyển sách cũ ở trong phòng, hai chân đung đưa qua lại.

Một lúc sau, chỉ có duy nhất tiếng bút chạy rào rào trên giấy và tiếng lật sách sột soạt vang lên trong gian phòng chật hẹp đầy bụi bặm.

Đột nhiên, vẫn quay lưng về phía tôi, chị Tooko khẽ nói:

- Konoha này, không biết Chia thế nào rồi nhỉ?

Tay của tôi thoáng dừng lại trong chốc lát. Tuy nhiên, bởi vì không muốn chị ấy nhận ra trái tim tôi đang dao động, tôi lại bắt đầu viết tiếp.

- Làm sao em biết được...dù sao em và cô bé cũng chẳng còn liên quan gì với nhau nữa.

- Nhưng chị vẫn chưa nhận được báo cáo của cô bé.

Chị Tooko quay người về phía tôi.

- Konoha, hay là em đi gặp Chia và lấy bản báo cáo đó cho chị được không?

Tôi ngần ngừ một lúc.

- Chị đang nói cái quỷ gì vậy? Còn lâu em mới đi!

- Nhưng mà...nhưng mà, chị đã giao kèo với Chia là sau khi hợp đồng kết thúc thì cô bé phải viết báo cáo cho chị...

- Chị mà ăn thứ đó thì sẽ bị đau bụng đấy! Em không đi! Còn lâu em mới đi! Nếu chị Tooko muốn ăn thứ bẩn thỉu đó đến như vậy thì chị tự đi mà lấy, nhờ em làm cái gì!

Nét mặt của chị Tooko đột nhiên trở nên buồn xo.

Hồng bét. Tôi nói quá lời rồi chăng?

- ...Konoha, có lẽ Chia đã từng nói dối Konoha, nhưng lỡ bên trong những lời nói dối đó có một phần là sự thật thì sao?

Konoha chưa từng hỏi Chia tại sao cô bé lại làm vậy đúng không? Em định để mọi chuyện kết thúc như thế này sao? Không phải lúc Konoha viết ra những bức thư tình đó, Konoha cũng từng nghĩ trong đầu là muốn giúp đỡ Chia sao?

- ...

Tôi không nói gì mà chỉ im lặng viết tiếp câu chuyện tam đề.

- Xong rồi.

Tôi xé ba trang giấy bản thảo và đưa cho chị Tooko.

- Chị ăn hết đi nhé.

Tôi nghĩ vị của câu chuyện con cừu đánh đập ghim bị làm thành lẩu nhúng này hẳn là rất kì quái. Dù sao thì chị Tooko cũng đang hai mắt rung rung cố sống cố chết nuốt vào ba trang giấy bản thảo mà tôi đã đưa cho chị ấy.

- Ọe...dở quá...k, đó chỉ là tiếng lòng. V-Vị rất là đặc biệt, cái này thật sự là, dở...k-không...ngon quá...ngon...quá...ọe...chỉ cần nghĩ nó rất ngon...thì nó sẽ ngon...ọe...

Thiệt tình, bà chị này đúng là...

Rốt cuộc thì chị ấy cũng ăn sạch câu chuyện quái đản mà tôi viết với lối hành văn cực kì lộn xộn.

Khi tôi mới gia nhập câu lạc bộ Văn học vào mùa xuân năm ngoái, tình hình cũng gần gần giống thế này.

Có lần tôi đưa cho chị ấy câu chuyện mà tôi đã cố tình viết một cách cực kì cầu thả, không dấu câu, không có trợ từ, một câu chuyện đáng sợ tới mức chính tôi cũng chẳng dám đọc lại những gì mình viết ra, nhưng chị Tooko đã kiên trì ăn sạch nó với một vẻ mặt như sắp khóc tới nơi.

- Cảm ơn bài văn của em, ờ, nói thế nào nhỉ.. Theo chị thì dấu câu là một công cụ để đánh dấu điểm ngắt hơi khi kể chuyện. Đúng là quá lạm dụng dấu câu thì sẽ khiến mạch văn bị gãy, nhưng mà theo ý của chị thì cũng nên thêm nó vào chứ đừng bỏ đi hoàn toàn thế này. Còn nữa, chị thấy sẽ tốt hơn nếu em bớt đi kiểu kết thúc câu bằng danh từ.

Chị ấy còn rất nghiêm túc đưa ra lời khuyên cho tôi như vậy. Bà chị này thật là khủng...

Bất kể tôi cố tình chơi khăm chị ấy bao nhiêu lần, cho dù thứ mà tôi nguệch ngoạc ra nó kì cục tới mức nào, chị Tooko cũng ăn hết sạch những bài văn mà tôi đưa cho chị ấy, và đến ngày tiếp theo thì chị ấy lại tươi cười chạy đến tìm tôi.

- Konoha ơi, tới giờ sinh hoạt câu lạc bộ rồi.

Có lẽ bởi vì chị ấy nhận ra khi đó tôi đang tự thu mình trong vỏ ốc và tránh tiếp xúc với những người xung quanh, cho nên chị ấy không thể bỏ mặc tôi như vậy chẳng?

Mặc dù nhìn bề ngoài thì chị Tooko chẳng khác gì một 'cô gái văn chương' hoàn toàn đắm chìm trong thế giới của chính mình, ích kỷ và chẳng thèm quan tâm đến suy nghĩ của người khác, lúc nào cũng ngơ ngơ như mới từ trên trời rơi xuống, nhưng thực ra chị Tooko cũng có những nguyên tắc mà chị ấy không bao giờ phá vỡ.

Có lẽ sau một năm ở chung với chị Tooko, tôi đã được cảm hóa.

Giờ tan trường ngày hôm sau, tôi tới thư viện tìm Takeda.

- Cho dù Takeda lừa mình vì lý do gì đi nữa thì mình cũng chẳng quan tâm. Chỉ là vì chị Tooko nổi máu tham ăn rồi quấy phá nên mình mới phải đi giục Takeda viết báo cáo cho chị ấy ăn mà thôi.

Vừa lẩm bẩm tự thuyết phục bản thân như vậy, tôi vừa bước xuống chiếc cầu thang xoắn ốc rỉ sét dẫn tới kho sách dưới tầng hầm.

Rắc rắc rắc...

Tiếng bước chân của tôi dần bị sự im ắng của tầng hầm nuốt chửng.

Tôi đặt chân xuống bậc thang cuối cùng, lấy tay gõ lên cánh cửa trước mặt, sau đó, một âm thanh cảnh giác vang lên.

- A-Ai đấy?

- Anh là Inoue ở câu lạc bộ Văn học.

- Anh Konoha! Anh chờ em một chút!

Bên trong phòng vang lên tiếng sách đồ ập xuống sàn, tiếng bước chân và tiếng chuột kêu chít chít, sau đó là giọng của Takeda “Xùy xùy, ra đằng kia chơi đi”. Sau khi gian phòng đã yên tĩnh lại được một lúc, Takeda mở cửa rồi rụt rè thò đầu ra nói với tôi.

- À...M-Mời anh vào. Anh đừng lo...em đã đuổi chuột đi rồi...

-...Cảm ơn.

Tôi gật đầu và bước vào trong.

Kho sách chẳng khác gì lúc tôi đến dạo trước, âm u, bụi bặm, trong không khí phảng phất mùi giấy cũ.

Chiếc đèn bàn đặt trên chiếc bàn học phát ra ánh sáng yếu ớt, tựa như một chiếc đèn đường đứng cô độc trong trời đêm. Trên mặt bàn để một bi đông nước màu cam, một chiếc cốc in hình con vịt và một hộp bánh quy.

- Chị Tooko bảo anh tới hỏi em báo cáo viết tới đâu rồi.

Takeda cúi gằm đầu xuống.

- Em xin lỗi. Em đã ghi xong một bản nháp, nhưng khi đọc lại em mới thấy nó...hoàn toàn không dùng được...xem ra em thật sự không có chút năng khiếu viết văn nào cả.

Không biết trả lời cô bé thế nào, tôi đành im lặng. Takeda nói tiếp trong khi đầu vẫn cúi gằm, người cô bé càng lúc càng co rúm lại.

- Em thật sự xin lỗi vì đã nói dối anh Konoha và chị Tooko. Em ... đã rất muốn trở thành một thám tử. Bởi vì em đã phát chán cuộc sống bình thường mỗi ngày... Thế nên em nghĩ nếu mình có ai đó để thích thì chắc sẽ có thứ gì đó thay đổi, em đã nghĩ chỉ cần em kết giao với một bạn và hết lòng yêu thích bạn ấy, em sẽ được hạnh phúc, nhưng...vịt con xấu xí sẽ mãi mãi là một vịt con xấu xí...nó sẽ không thể trở thành thiên nga được. Lúc đầu đúng là em đã rất vui, nhưng khi dần quen với cảm giác đó, em lại nghĩ trong đầu là “À, thì ra nó cũng chỉ là thế này”...

Đúng lúc này, em tìm ra lá thư của anh Shuuji. Ngực em thắt lại khi đọc thư của anh ấy, em không nhịn được mà bật khóc. Em có cảm giác như toàn bộ thế giới của mình đã thay đổi. Em muốn biết nhiều hơn về con người này. Em muốn đến gần con người này. Có lẽ nếu em làm

như vậy, em có thể trở thành một con người khác với hiện tại. Có lẽ một người như em rồi rồi cuộc cũng có thể gặp được một câu chuyện tuyệt vời khiến em hưng phấn, khiến em chờ mong.

Em đã từng...nghĩ như vậy.

- ...Người cắt tấm hình trong album tốt nghiệp cũng là em phải không?

- Vâng. Càng điều tra về anh Shuuji, em càng muốn biết liệu anh Shuuji có thật sự đã tự tử hay không...

Sau khi tan học em đều tự giam mình trong căn phòng này, em cảm thấy thích thú với việc tự mình suy luận đủ thứ chuyện. Em đã từng có cảm giác giống như một thám tử chân chính.

Lẽ ra em nên từ bỏ...

Một hôm, em chứng kiến anh Konoha phát truyền đơn mời các học sinh lớp 10 gia nhập câu lạc bộ trước cổng trường...Em đã rất kinh ngạc khi thấy anh Konoha trông giống hệt anh Shuuji.

Lúc đó, trong đầu em nảy ra một ý nghĩ.

Nếu em để cho mấy người cựu thành viên của câu lạc bộ bắn cung gặp anh Konoha, có lẽ em sẽ biết được S là ai, em sẽ biết được chân tướng cái chết của anh Shuuji.

Và thế là Takeda quyết định lợi dụng hòm thư giải quyết các vấn đề tình yêu mà chị Tooko lập nên để đạt được mục đích tiếp cận tôi.

Anh Shuuji thật sự có tồn tại! Em nói thật!

Takeda đã từng nhiều lần lặp đi lặp lại với tôi như vậy.

Đối với Takeda, cái người tên Kataoka Shuuji này không chỉ là một hình bóng do cô bé tưởng tượng qua những lá thư mà là một nhân vật có tồn tại.

Takeda đã muốn tin tưởng như vậy.

Sự tồn tại của Kataoka Shuuji bên trong Takeda đã lớn tới mức đó.

Nhưng bây giờ, trông Takeda lại cực kì cô đơn.

- Em xin lỗi, bởi vì những hành vi ngu xuẩn của mình, em đã khiến anh Konoha gặp nhiều rắc rối. Cho dù em đã biết được chân tướng thì ngoài cảm giác khổ sở ra, vẫn chẳng có gì thay đổi cả.

Takeda đưa tay khê nắm lấy chiếc cốc hình con vịt.

- Chiếc cốc này là quà của một người bạn thân tặng cho em, cậu ấy đã qua đời trong một tai nạn giao thông hai năm về trước. Bị xe tông giống như chị Sakiko...

Thì ra là vậy.

Có lẽ lý do tại sao Takeda lại có một sự cô chấp đến như vậy với Kataoka Shuuji là vì cô bé cũng đã mất đi người thân của mình trong một vụ tai nạn, giống như Shuuji. Khi nghĩ như vậy, tôi cảm giác như mình cũng có thể hơi hiểu được cảm xúc của Takeda, ngực tôi trở nên đau nhói.

- ...Cậu ấy là thủ lĩnh các phong trào trong lớp, rất mạnh mẽ và có cá tính, đầu óc cũng rất thông minh. So với em, cuộc sống của cậu ấy tuyệt vời hơn rất nhiều, thế nhưng...

Takeda nói nhỏ với giọng ngắt quãng.

Cô bé nhìn đắm đắm vào chiếc cốc, khuôn mặt đượm buồn.

- Takeda...anh nghĩ sống một cuộc sống bình thường cũng chẳng có gì là xấu. Ít nhất thì đối với anh, anh thích một cuộc sống như vậy hơn.

- Có lẽ vậy...

Takeda mỉm cười, nụ cười của cô bé thật cô đơn.

Sau đó cô bé đột nhiên ngẩng đầu lên và nói với giọng vui vẻ.

- Anh Konoha biết không? Hôm nay là ngày giỗ tròn 10 năm của anh Shuuji. Thế nên... em đã muốn đắm chìm trong kí ức về anh ấy một lần cuối cùng, nhưng bây giờ em phải đi rồi. Hiro đang chờ em.

Takeda bắt đầu thu dọn đồ vật trên bàn học.

Miệng cô bé vẫn cười vui vẻ, nhưng mà nước mắt đã ẩn hiện trong mắt cô bé, để ngăn không cho nước mắt trào ra, cô bé cố hết sức mở mắt thật lớn, thỉnh thoảng còn chớp mắt rất không tự nhiên.

Ôm lấy đồ của mình, Takeda cười và nói với tôi.

- Vậy thôi em xin phép đi trước ạ. Em rất vui vì đã được nói chuyện với anh Konoha. Cảm ơn anh vì đã đến gặp em.

- Takeda...báo cáo ấy mà, em không cần cố viết cũng được. Đối với em việc này cũng chẳng vui thú gì đúng không? Nên anh nghĩ dù cho em cố viết thì cũng chẳng thay đổi được gì cả...

Trong thoáng chốc, ánh mắt của Takeda trở nên trống rỗng, sau đó cô bé lại chớp mắt và hơi ngẩng đầu lên, rồi cô bé nhìn về phía tôi, môi cong lên thành hình một nụ cười.

- Đúng vậy...cho dù em có viết...thì chắc chắn câu chuyện của em cũng chỉ đầy những chuyện đáng xấu hổ...Nó sẽ chẳng thay đổi được gì cả...

Đó là lời khuyên do chính tôi đưa ra, nhưng khi nghe Takeda lặp lại chúng, tôi có cảm giác

lòng ngực mình như đang bị thứ gì đó xuyên thủng.

À, đúng vậy. Cho dù tôi có viết thì cũng chẳng thay đổi được gì cả. Viết lách không cứu được mạng người.

Takeda nói khẽ.

- Em đi đây...

Nụ cười cuối cùng của cô bé thật rạng rỡ.

Rắc rắc rắc rắc...

Đứng trong kho sách tỏa ra mùi hương thoang thoang, tôi nghe tiếng bước chân của Takeda leo lên chiếc cầu thang xoắn ốc và dần đi xa.

Tôi nhớ lại cảnh Takeda vừa khóc vừa ôm lấy tôi trong cơn mưa. Sau đó tôi nhớ tới nụ cười vui vẻ của cô bé khi ăn cơm cùng bạn trai tại sân trong.

Anh Soeda và chị Rihoko đã lựa chọn tiếp tục sống cùng với những kí ức về Kataoka Shuuji. Còn Takeda, có lẽ cô bé đã thoát khỏi anh ta. Có lẽ từ bây giờ, cô bé sẽ có thể sống một cuộc sống bình thường với cậu bạn trai Hiro. Tôi hi vọng đối với Takeda, đó là một điều khiến cô bé cảm thấy hạnh phúc. Tuy nhiên, đó chỉ là ý nghĩ một chiều của tôi. Dazai Osamu từng nói trong *Mất tư cách làm người* thế này: “Thời gian có lẽ cũng chính là một sự cứu rỗi, nó sẽ chữa trị bình đẳng cho tất cả mọi người”.

Bởi vì tâm tình có chút u sầu, tôi bước về phía những giá sách xếp cạnh nhau san sát như rừng và nhìn vào những tựa sách đó. Có những tựa mà tôi biết, có những tựa mà tôi không biết, có những tựa mà chữ in quá mờ tôi không đọc được nó là gì, trong bóng tối mịt mù, đủ loại tựa sách chảy xuôi theo tầm nhìn của tôi.

- A...

Một tựa sách đập vào mắt tôi, bước chân tôi dừng lại.

- *Mất tư cách làm người*...

Có lẽ đây chính là quyển sách có lá thư của Kataoka Shuuji kẹp trong đó.

Tôi duỗi ngón trỏ và thử rút quyển sách đó ra. Quyển sách được đặt trong một chiếc hộp giấy bìa cứng, mặt ngoài của lớp hộp đã ngả sang màu ố vàng, trên đó còn có những đốm màu nâu nhạt.

- Ấc, sao cứng thế này.

Tôi không tài nào rút quyển sách ra được.

-...Chẳng lẽ có thứ gì kẹp bên trong nữa sao...? Oa!

Khi tôi vừa dùng hết sức bình sinh lôi được quyển sách ra, một quyển sổ trông có vẻ được kẹp chung vào nó cũng văng ra theo và rơi xuống sàn.

Cạch.

Khi tôi cúi người xuống định nhặt lên, tôi chợt giật mình. Trên sàn là một tấm hình nhỏ trông như thể nó đã bị ai đó dùng kéo cắt ra, trong tấm hình đó, một nam sinh có khuôn mặt y hệt tôi đang ngược lên nhìn tôi.

Bên cạnh tấm hình là một quyển sổ nhỏ in hình một con vịt trên bìa.

Tấm hình này...là tấm hình trong album tốt nghiệp? Mà đây không phải là quyển sổ Takeda vẫn mang theo bên người sao?

Tại sao cô bé lại để nó ở đây như thể muốn che giấu nó vậy?

Đã thế lại còn kẹp trong *Mất tư cách làm người*...

Việc này không phải y hệt...

Một dự cảm xấu dâng lên trong tôi.

Tôi vội cầm quyển sổ lên và đọc lướt qua những hàng chữ nhỏ đều tăm tắp được viết trong đó.

Vừa đọc câu đầu tiên, cả người tôi lạnh ngắt, tôi có cảm giác như mặt đất dưới chân đang sụp đổ.

Tôi tiếp tục xem, sau đó tôi không tìm nổi mà giở ra trang cuối cùng, vừa nhìn thấy nội dung ghi trên đó, tôi vừa nguyên rủa mình thật ngu ngốc vừa khép lại quyển sổ rồi xông ra ngoài.

Tôi đã sống một cuộc đời đầy hổ thẹn.

Lần đầu tiên tôi cảm nhận được sự kỳ lạ của bản thân là khi người bà yêu thương tôi nhất mục qua đời.

Khi đó, bởi vì căn bệnh tim quái ác, bà của tôi lúc nào cũng nằm liệt giường. Dù vậy, mỗi khi tôi tới bên cạnh, bà luôn cười hiền từ, xoa đầu tôi và nói: “Cháu ngoan quá”.

Thế nhưng, tôi không phải là một đứa bé ngoan như những gì bà tôi vẫn nghĩ. Bàn tay gầy trơ xương của bà, khuôn mặt nhăn nhúm của bà, mái tóc xơ xác của bà, hơi thở ám mùi các loại thuốc điều trị của bà, tất cả chỉ khiến tôi cảm thấy chán ghét đến mức không thể chịu được. Mỗi lần gặp bà tôi đều cảm thấy cực kỳ sợ hãi.

“Cháu là một đứa bé ngoan”.

Mỗi lần tôi ghé tai để nghe cái âm thanh khàn khàn đó, tôi lại cảm giác như mình đang bị nguyên rửa, cổ tôi trở nên cứng ngắc, da gà nổi khắp người.

Tôi rất sợ, sợ rằng một khi bà biết được thật ra tôi không phải là một đứa bé ngoan, thật ra trong thâm tâm tôi rất chán ghét bà, bà sẽ bật dậy rồi chồm tới ăn thịt tôi, mái tóc trắng xóa của bà sẽ dựng lên như quỷ dạ xoa, đôi mắt của bà sẽ trở nên đỏ rực như lửa. Hàng đêm, tôi đều bị nỗi sợ hãi đó ám ảnh đến không ngủ được, tôi nằm trên giường mà mồ hôi lạnh toát ra ướt đầm cả người.

Mỗi khi thêm một tuổi, tôi lại một lần nữa nhận ra sự khác biệt trong cách suy nghĩ và cảm nhận của mình với những người xung quanh lớn đến nhường nào. Đứng trước những điều người khác thấy vui vẻ hoặc bi thương, tôi đều không có cảm xúc gì, trái tim tôi không hề dao động dù chỉ là một chút.

Hà có gì mọi người lại cảm thấy vui?

Hà có gì mọi người lại cảm thấy buồn?

Lúc mọi người hào hứng cổ vũ cho đồng đội tại đại hội thể thao hoặc trong một trận đấu bóng, lúc mọi người lưu luyến không rời xa một người bạn sắp chuyển trường, tôi lại có cảm giác khó chịu tựa như một người nước ngoài không thạo ngôn ngữ đang đứng lẫn vào giữa bọn họ. Cơ thể tôi co rúm lại, bụng tôi thắt lên từng cơn đau đớn. Tôi hoàn toàn nghe không hiểu những ngôn từ ồn ào náo nhiệt mà người xung quanh đang nói.

Tại sao vậy? Tại sao mọi người lại khóc? Không biết, tôi hoàn toàn không biết. Thế nhưng nếu như tất cả đều đang khóc mà chỉ có một mình tôi bình tĩnh thì mọi người sẽ nghĩ tôi là đứa lập dị. Tôi phải khiến bản thân cũng khóc. Nhưng khuôn mặt tôi cứng ngắc, tôi không thể khóc được. Hai má tôi nóng bừng. Nếu như mọi người biết mình đang giả khóc thì phải làm sao bây giờ? Mình không được ngẩng đầu lên. Mình phải cúi đầu, khuôn mặt phải tỏ ra u ám. Ôi, lần này mọi người lại đang ôm bụng cười. Có gì vui đến vậy nhỉ? Không biết, mình không biết. Nhưng nếu mình không làm theo mọi người, mọi người sẽ nghĩ mình là thứ khác người, mọi người sẽ xa lánh mình.

Cười. Cười. Cười đi. Không, khóc, khóc đi, không, cười đi, mình phải cười.

Trước mặt cha mẹ, thầy cô, bạn bè, tôi dồn toàn bộ tâm trí vào việc ép bản thân phải cười, tôi cư xử nhố nhăng để làm cho mọi người vui vẻ. Ôi, làm ơn, xin đừng để ai nhận ra tôi là một con quái vật không hiểu lòng người. Làm ơn hãy để tôi có thể sống tiếp cuộc đời của một con người vô dụng ngu ngốc vụng về, làm cho mọi người cười vui vẻ, làm cho mọi người thương xót, làm cho mọi người tha thứ...

Cho đến khi lên cấp hai và gặp được S, tôi chưa một lần nhận ra bản thân chỉ là một tên hề.

Tôi vừa thở hồng hộc vừa guồng chân lao lên những bậc thang dẫn tới sân thượng.

Bản ghi chép thứ ba do Takeda viết chứ không phải Kataoka Shuuji.

Làm sao tôi có thể ngu xuẩn đến mức này chứ.

Từ trước đến giờ, tôi vẫn chỉ dùng sự ngây thơ nông cạn cùng kiến thức cơ bản của bản thân để nhìn nhận về cô gái có tên là Takeda Chia.

Tại sao Takeda phải đi tìm S?

Tại sao cô bé lại cố chấp muốn biết được khoảnh khắc cuối cùng của Takeda Shuuji đến như vậy?

Tôi chưa một lần dùng trí tưởng tượng của mình để nghĩ về điều đó.

Tất cả những gì tôi nhìn thấy ở Takeda chỉ là một khuôn mặt tròn tròn bầu bĩnh, cặp mắt nhỏ linh động, những hành vi trẻ con, nụ cười rạng rỡ, nét thơ ngây như một chú cún, tâm tư đơn thuần, vẻ hoạt bát hiếu động.

Tôi chưa một lần thử nghĩ rằng tất cả những điều đó chỉ là một màn kịch của Takeda.

Hãy để tôi kể cho các bạn nghe về S.

S là người hiểu tôi nhất và cũng là kẻ thù không đội trời chung, S là bạn thân nhất, là một nửa tính mạng của tôi, tính cách của chúng tôi cũng đối lập như nước với lửa.

Bằng trí thông minh đáng sợ của mình, S đã nhìn thấu tất cả.

Vai diễn tên hề đã giúp tôi lừa dối một cách hoàn hảo tất cả người đời, nhưng chỉ có duy nhất S là tôi không thể qua mặt.

Vì lẽ đó, tôi sợ S.

Vì sợ S, tôi đã không thể chạy trốn khỏi S.

Cho dù ở lớp học, hay tham gia câu lạc bộ, tôi đều ở bên cạnh S.

Ánh mắt của S như lời phán quyết từ trời cao, nó khiến tôi sợ hãi, xấu hổ, chân run rẩy, mồ hôi túa ra.

Thế giới này là địa ngục.

Và tôi là nô lệ của S.

Vào sinh nhật năm tôi 14 tuổi, S tặng tôi một chiếc cốc in hình con vịt.

S nói với tôi “Mặt của con vịt vụng về góc ghech này trông giống hệt cậu”.

Tôi chỉ cười hì hì và nói “Đúng ha~”. Thấy thế, S nhíu mày nhìn tôi chăm chăm và hỏi “Chi này, cậu thật sự cứ định như vậy mãi sao?”

Tôi cảm thấy sợ hãi.

Tôi là một con quái vật dưới lớp vỏ ngoài vịt con vụng về, và S rất ghét điều đó.

Để khiến S vui vẻ, tôi cố làm ra những vẻ mặt khôi hài và kể chuyện cười liên tục.

Nhưng S không cười, S chỉ nổi giận và nói “Đủ rồi. Chi cứ mãi là một con vịt con vụng về góc ghech như vậy đi” sau đó S bỏ đi, để tôi lại một mình.

Tôi đuổi theo S.

Nếu như tôi bị S vứt bỏ, S sẽ kể cho mọi người biết chuyện tôi là một con quái vật.

Tôi phải làm cho S cười...

Tôi phải ngăn S lại...

Nếu tôi bị S bỏ rơi, tôi thà chết còn hơn!

Khi ý nghĩ đó vụt hiện ra trong đầu tôi, tôi cố ý ngã lăn ra giữa đường cái.

S kinh ngạc quay đầu lại, sau đó S nhíu mày như thể không biết phải làm gì với tôi, rồi S chạy về phía tôi.

Khi tôi thềm thở phào nhẹ nhõm trong lòng, một chiếc xe hơi đột nhiên trờ tới và hất cơ thể mảnh mai của S lên cao, rồi S té xuống mặt đất, sau đó, S không còn cử động nữa.

Vì con quái vật mang tên Takeda Chia, cô gái có tên Saitou Shizuka đã chết.

Ngày đó, thịt mềm nát vụn, dòng máu đào tỏa ra mùi hương ngòn ngọt chua chua lan rộng trên mặt đường nhựa đen kịt, còn tôi chỉ đứng đó nhìn, với một trái tim trống rỗng.

Tôi, đã, giết, một, “con người”.

Có lẽ, ngay cả Chúa cũng sẽ không dang tay đón nhận tôi nữa.

... Em rất tâm thường.

... Cho dù em đọc Mật tư cách làm người bao nhiêu lần, em cũng hoàn toàn không hiểu được.

... Em thật dân, em thật tâm thường, em thật sự quá tâm thường, quá ngu ngốc, cho dù mất cả đời em cũng không thể hiểu được tại sao Dazai và anh Shuuji lại muốn được chết. Em đã đọc đi đọc lại Mật tư cách làm người năm lần, thế nhưng mà em vẫn hoàn toàn không thể có được cảm giác đồng cảm... Cuối cùng em chỉ biết bật khóc.

Takeda đã nghĩ gì khi cô bé nói rằng cô bé không hiểu được Mật tư cách làm người?

... Em chỉ biết bật khóc.

Cô bé đã nghĩ gì khi bật khóc?

... Quá kì lạ, người đó bị nuông chiều đến hư hỏng mất rồi. Người đó hoàn toàn đâu cần phải cảm thấy khổ chứ.

Rốt cuộc thì cô bé đã nghĩ gì khi nói ra những lời tự làm tổn thương bản thân như vậy?

Tôi nói với cậu ấy rằng tôi sẽ hẹn hò với cậu ấy.

Cậu ấy ngay lập tức nở nụ cười hồn nhiên, ngây thơ tựa như một chú cún con.

Với một sự tin tưởng không chút hoài nghi, cậu ấy đến bên tôi.

Cậu ấy là một con cừu trắng đơn thuần, tốt bụng, hoạt bát vui vẻ, là đứa con cưng của Chúa.

Tôi thấy ghen tị và khó chịu với cậu ấy, nhưng đồng thời tôi cũng không thể kiềm chế được lòng khát khao đối với sự ngây thơ của cậu ấy.

Có lẽ cậu ấy có thể khiến tôi thay đổi.

Người ta thường nói yêu thương sẽ khiến con người ta thay đổi.

Vì vậy, có lẽ cậu ấy có thể cứu vớt tôi.

Tôi sẽ không còn là một con quái vật không biết đến tình yêu và lòng tốt nữa, tôi sẽ có thể trở thành một con người bình thường.

Ôi, hi vọng điều đó trở thành hiện thực.

Với khát khao cháy bỏng như thiêu rụi cả lồng ngực, tôi cầu nguyện như vậy.

Tôi sẽ thích cậu ấy.

Cho dù ban đầu là giả dối đi chăng nữa, có lẽ một ngày nào đó tình cảm của chúng tôi sẽ trở thành sự thật.

Những lời Takeda từng nói xoay chuyển trong đầu tôi, chúng dần biến thành những ngôn từ mang một hàm ý hoàn toàn khác hẳn.

Ngày mưa đó, khi cô bé ôm lấy tôi trước cổng trường, và cả khi tôi chất vấn cô bé rằng Kataoka Shuuji không hề tồn tại, trông Takeda rất buồn.

Và tôi hoàn toàn hiểu sai nỗi buồn đó của cô bé đến từ đâu.

Trước mặt cậu ấy, tôi giả vờ cười, tôi giả vờ làm nũng, lặp đi lặp lại với cậu ấy rằng tôi thích cậu ấy.

Tôi có thể cảm nhận được cậu ấy càng lúc càng thích tôi nhiều hơn, nhưng tôi thì càng ngày càng cảm thấy một sự bi thương không thể kìm nén.

Nhìn từ bên ngoài, tôi vẫn đang tiếp tục vai diễn một tên hề như trước, nhưng ở bên trong, trái tim tôi đã yếu đuối và mệt mỏi như một người bệnh sắp lìa đời. Đôi lúc, tôi lại cảm nhận cơn đau như toàn thân bị xé rách.

Ngày mưa đó, đằng sau khu nhà học, khi đôi môi của cậu ấy vụng về chạm vào môi của tôi, có thứ gì đó trong tôi như muốn vỡ tung. Đó không phải cảm giác vui mừng, nó là một sự ghê tởm khiến lông tơ toàn thân tôi dựng đứng lên.

Tôi giả vờ xấu hổ và mỉm cười “Đáng ghét, cậu làm cái gì vậy” rồi bỏ chạy.

Đầu tôi quay mòng mòng, cổ họng tôi như mắc nghẹn một cục gì đó nóng bỏng khiến tôi cảm thấy buồn nôn, tôi vừa lấy tay chà xát miệng nhiều lần vừa chạy vội trong làn mưa.

[illegible]

Tôi căm hận S, tôi cũng sợ hãi S. Nhưng sâu thẳm trong trái tim, tôi cầu nguyện cho S tới

hủy diệt tôi.

Chỉ có S mới có thể giết tôi, nhưng...

Nhưng mà, S đã không còn nữa rồi.

Tôi, một con quái vật hạ đẳng yếu hèn nhất không thể chịu nổi nỗi thất vọng, chỉ trích và xa lánh của mọi người, chỉ có thể dành hết quãng đời còn lại để đóng vai một tên hề lừa gạt người đời.

Đó là một địa ngục còn tàn khốc hơn cả khi tôi ở cùng S, tôi sẽ không thể được cứu rồi.

“Anh nghĩ sống một cuộc sống bình thường cũng chẳng có gì xấu. Ít nhất thì đối với anh, anh thích một cuộc sống như vậy hơn”.

... Có lẽ vậy...

Làm sao tôi có thể nói ra những lời vô tâm đến như vậy cơ chứ?

Tôi đã không hiểu. Tôi đã chẳng biết gì cả.

“Sống một cuộc sống bình thường cũng chẳng có gì là xấu”, khi nghe tôi nói ra những lời đó, Takeda đã bị tổn thương và tuyệt vọng đến thế nào?

Tôi đọc được lá thư của một người rất giống tôi.

Tôi có cảm giác như đang nhìn vào chính bản thân, ngực tôi nghẹn lại, nước mắt lăn dài trên má.

Ôi, cuối cùng tôi cũng gặp được một người giống mình.

Chỉ có người này mới hiểu được nỗi khổ tâm của tôi.

Bản ghi chép này cũng là tôi bắt chước người ấy.

Khi tôi đặt bút viết, tôi có cảm giác như mình càng lúc càng tới gần người ấy.

Lý do tại sao khi Takeda đọc thư của Kataoka Shuuji, cô bé lại bị anh ta thu hút mãnh liệt đến như vậy, cô bé lại muốn điều tra chân tướng cái chết của anh ta đến như vậy, đó không phải là vì anh ta là người sở hữu những thứ mà cô bé không có.

Cũng không phải vì hai người quá trái ngược nhau mà cô bé mới bị thu hút.

Mà chính là vì cô bé đã biết được trên cõi đời này còn có một người được sinh ra với tâm hồn giống hệt cô bé, cho nên cô bé mới muốn chứng minh sự tồn tại của người đó đến như vậy.

S của anh ấy rốt cuộc là ai?

Tôi phải làm gì mới có thể nắm bắt được điểm yếu của S?

Tôi phải làm gì mới có thể tìm ra được bí mật khiến cho trái tim S dao động?

Đúng vậy, chỉ có S là người duy nhất biết được thời khắc cuối cùng của anh ấy.

Anh ấy đã chết như thế nào? Là anh ấy tự lựa chọn cái chết sao? Hay là anh ấy đã bị S giết chết? Vào thời khắc cuối cùng đó, anh ấy đã nói gì, anh ấy có vẻ mặt như thế nào?

Anh ấy, người sở hữu tâm hồn giống hệt tôi, câu trả lời mà anh ấy tìm được là gì?

Nếu tôi tìm ra câu trả lời đó, nó sẽ trở thành người dẫn đường cho tôi.

Tôi có nên sống tiếp? Hay tôi nên chết?

Ôi, tôi muốn biết. Tôi thật sự muốn biết. Tôi phải biết được câu trả lời của anh ấy.

Tôi liên tục suy nghĩ về điều đó, cả trong mơ hay khi đang tỉnh. Và rồi, sau một tình huống không ngờ tới, tôi đã nhận được chiếc chìa khóa khiến S sụp đổ.

Cùng với cơn đau kịch liệt như bị một thanh sắt nóng bỏng gí vào lồng ngực, cuối cùng tôi cũng đã hiểu được.

Takeda và Kataoka Shuuji đều cùng một loại người.

Cả hai đều hi vọng mình bị hủy diệt bởi nhân vật tên là S, người hiểu rõ họ nhất, đồng thời cũng là kẻ thù của họ và cả hai đều vì sai lầm của mình mà đánh mất người gần gũi với họ nhất.

Chính vì vậy, cả hai người bọn họ đều mang trong mình cảm giác tự trách mãnh liệt đối với bản thân, và họ dần dần sụp đổ.

Kể từ khi mất đi người bạn thân nhất Saitou Shizuka, Takeda đã mang trong mình một ý thức chuộc tội với cô gái đó, và cô bé liên tục bị giày vò bởi ý thức này. Chính lúc này, lá thư của Kataoka Shuuji có thể được xem là kim chỉ nam để cô bé thoát khỏi sự giày vò này.

Chính vì vậy, Takeda đã hành động.

Cô bé đã để những thành viên cũ của câu lạc bộ bắn cung tiếp cận tôi, người vốn trông rất giống Kataoka Shuuji, sau đó cô bé tìm ra mục tiêu của mình, xác định S là anh Soeda, tiếp đó viết thư cho anh ta.

Như bị rót vào từng giọt, từng giọt độc dược, S dần dần trở nên điên cuồng, còn tôi, tôi chỉ dùng ánh mắt tỉnh táo quan sát S.

Thông qua thái độ của S, tôi biết S không còn bình tĩnh như ngày thường nữa.

Đôi mắt của S không ngừng dao động, giọng nói của S đang run rẩy.

Dần dần, mỗi khi ở một mình, S bắt đầu thở dài, vò đầu bứt tóc, chốc chốc lại quay người nhìn về phía sau.

Takeda muốn biết trước khi chết, Kataoka Shuuji, đồng loại của cô bé, đã nghĩ gì...

Anh ta đã chết như thế nào?

Anh ta bị người khác giết chết? Hay anh ta đã tự giết chính mình?

Là người khác muốn giết anh ta, hay là anh ta đã tự lựa chọn cái chết của mình?

Takeda rất muốn biết được những điều đó.

Cho dù phải làm ra chuyện gì đi chăng nữa, cô bé cũng muốn biết được những điều đó.

Sắp rồi.

Mọi thứ đã được chuẩn bị.

Tất cả những gì tôi cần làm chỉ là lấy chìa khóa và mở ra cánh cửa đó mà thôi.

Để quyết định tương lai của bản thân, cho dù phải làm ra chuyện gì đi chăng nữa, Takeda cũng phải biết được những điều đó.

Tôi viết thư cho S.

“Mình chờ cậu trên tầng thượng.

Chúng ta sẽ nói chuyện thật lòng”.

Ở trang cuối cùng của quyển sổ lưu lại những lời thật lòng của Takeda với những dòng sau.

Anh Shuuji đã cho tôi đáp án rồi.

Bây giờ thì... đi tới sân thượng thôi.

Lầu 2,

Lầu 3,

Lầu 4,

Cầu thang cứ hướng lên vô tận không có điểm dừng, trong lòng tôi dần sinh ra cảm giác bất an và sợ hãi rằng mình sẽ vĩnh viễn không thể tới được chỗ của Takeda.

Cho dù tôi leo hết những bậc thang này, điều gì sẽ chờ tôi ở phía trước? Lại là một bi kịch mà tôi chỉ có thể đứng nhìn nó diễn ra sao?

Giống như Miu lúc đó, tôi chỉ có thể tuyệt vọng nhìn Takeda nhảy xuống từ sân thượng sao?

Trái tim tôi như vỡ ra, mắt tôi hoa lên, suýt chút nữa thì tôi khụy xuống tại chỗ.

Không được... quá muộn rồi...

Tôi sẽ lại không đến kịp, giống như lúc đó.

Tôi không nên đi tới sân thượng. Nếu tôi đi và nhìn thấy thứ tôi không muốn nhìn, tôi sẽ chỉ lại khiến bản thân thêm đau khổ mà thôi.

Tôi không được đi!

Môi và đầu ngón tay tôi tê dại, tôi thở phì phò như một con thú, mọi thứ trước mắt tôi dần chuyển thành một màu trắng xóa.

Từ khi tôi lên cấp ba đến giờ ‘nó’ chưa một lần phát tác, nhưng từ lúc anh Soeda kéo tôi lên tầng thượng, tôi lại bắt đầu không thể thở được.

Cảm giác đói khát và bất an bủa vây lấy tôi giống hệt như lúc đó, toàn thân tôi trở nên lạnh buốt, từng hơi thở đứt quãng theo cổ họng tôi thoát ra ngoài, cơ thể tôi run rẩy dữ dội, tôi phải dựa vào tay vịn cầu thang mới có thể đứng được.

Đau quá.

Mình chết mất.

Aa, tôi sẽ không đến kịp. Đã quá trễ. Cho dù tôi có lên sân thượng thì cũng quá trễ rồi. Tất cả

đều đã quá trễ rồi. Cho dù tôi có làm gì đi nữa thì kết quả tôi nhận được vẫn là nỗi bất hạnh. Tôi chẳng thể làm được gì cả. Đã quá trễ rồi.

... *Không, không phải vậy.*

Đúng lúc tôi đang đắm chìm trong vực sâu tuyệt vọng, một bàn tay vô hình vươn ra nắm lấy tay của tôi và kéo tôi dậy.

Có lẽ đó là tay của chị Tooko.

Khi tôi cảm thấy vô lực nhất, người đã không chịu từ bỏ và nắm lấy tay của tôi đưa tôi đến tận đây chính là chị Tooko.

Chị Tooko sẽ không bao giờ vứt bỏ tôi.

Khi tôi khóc lóc muốn từ bỏ tất cả và nói rằng tôi không thể hiểu nổi, chị ấy sẽ nói với tôi chính tôi phải tự mình đi tìm ra câu trả lời đó.

Cho dù đau khổ tới đâu, cho dù bị thương tới đâu, tôi cũng phải tự giã giũa trên chính đôi chân của mình để tìm ra câu trả lời đó.

Giống như Melos nhận được sự tin tưởng vô điều kiện từ Selinuntius(1), tôi lại đứng dậy và giũ chân lao lên cầu thang.

*(1) Melos và Selinuntius là hai nhân vật trong truyện **Chạy đi! Melos!** của Dazai Osamu.*

Tôi không còn cảm thấy cơn đau nữa, trái tim tôi không còn như sắp rách ra nữa, hơi thở không còn khó khăn nữa, đôi mắt không còn mịt mờ nữa, tôi chỉ tiếp tục chạy như điên hướng về sân thượng.

Một cánh cửa nặng nề hiện ra ở đoạn cuối của chiếc cầu thang mà tôi đã tưởng chừng như dài vô tận, tôi dùng toàn thân đụng vào cánh cửa và khiến nó mở ra.

Bầu trời tháng Năm trong xanh không một gợn mây như mọi khi.

Takeda đang đứng bên ngoài hàng rào.

Tấm lưng nhỏ nhắn của cô bé trông thật cô đơn, như thể nó đã mất đi tất cả chỗ dựa.

- Đừng làm thế! Takeda!

Tôi vừa hét lên vừa chạy về phía cô bé. Nghe thấy tiếng tôi, Takeda cũng giật mình, cô bé quay đầu lại. Hai tay của cô bé đang ôm một chiếc cốc in hình con vịt, một ý nghĩ vang lên trong đầu tôi “Ôi, cô bé thực sự đã định tìm tới cái chết sao?”, ngực tôi như thắt lại.

- Đừng làm thế, Takeda. Em đừng tự tìm tới cái chết như vậy. Em không được kết thúc mọi chuyện như vậy! Em không phải là Kataoka Shuuji! Em là Takeda Chia! Em và Kataoka Shuuji là hai con người khác nhau! Em không được tìm tới cái chết chỉ vì Kataoka Shuuji đã

lựa chọn như vậy!

Takeda nhìn tôi, trông cô bé như thể sắp khóc.

Tôi vươn người ra khỏi hàng rào và nắm chặt tay của Takeda.

Vừa thở hổn hển, tôi vừa hét lên với cô bé.

- Em phải tìm ra một câu trả lời khác với Kataoka Shuuji!

Nhìn thấy quyển sổ con vịt bị tôi nắm thành cuộn trong tay, Takeda khẽ cười buồn.

- Anh Konoha... anh đã đọc... quyển sổ đó rồi phải không. Vốn theo dự định của em... phải 10 năm sau mới có người tìm ra nó. Đó là lời nhắn dành cho em của 10 năm sau. Giống như anh Shuuji đã để lại lá thư của anh ấy cho em...

- Em đừng nói chuyện ngu ngốc nữa! Em không cần phải lựa chọn cùng một con đường với Kataoka Shuuji. Em mau quay về bên này đi!

Những giọt nước mắt trong suốt tuôn ra từ đôi mắt của Takeda. Đó là những giọt nước mắt đau khổ của một người có tâm tình không thể được người khác lý giải.

- Nhưng anh Konoha... phải sống tiếp trên cõi đời này là một việc quá khó khăn đối với em, em đã quá hờn thẹn khi phải làm vậy, em không còn lựa chọn nào khác nữa.

Nghe cô bé gào lên nghẹn ngào đầy bi thương như vậy, ngực tôi như bị xuyên thủng, tôi không biết tiếp theo mình nên nói gì.

Konoha, cậu nhất định, sẽ không hiểu được đâu.

Trời ơi, tôi sẽ lại để cho mọi chuyện lặp lại như với Miu sao?

- Anh Konoha biết không. Lý do anh Shuuji lựa chọn cái chết không phải vì anh ấy cảm thấy có tội với chị Sakiko. Mà là vì cho dù đã thấy chị Sakiko bị xe tông ngay trước mắt, anh ấy vẫn không hề có một cảm giác bi thương nào, anh ấy đã quá tuyệt vọng, quá ghê tởm với chính mình, cho nên anh ấy đã lựa chọn cái chết.

Em cũng vậy.

Em đã giết Shii.

Nếu em không cố tình ngã ra đường, Shii sẽ không quay lại và cậu ấy cũng sẽ không bị xe tông. Chính vì vậy, việc này chẳng khác nào chính em đã giết Shii.

Thế nhưng, khi Shii chảy máu lênh láng và chết ngay trước mắt em, em lại chưa từng có một chút cảm giác bị thương nào.

Trong tang lễ của Shii, em cũng chưa từng rơi một giọt nước mắt nào.

Em chỉ ngồi đó ngẩn ngơ như một con ngốc.

Gia đình, bạn bè, và cả cha mẹ của Shii đều thì thầm với nhau rằng em thật đáng thương, chắc em đã quá sốc khi phải chứng kiến người bạn thân thiết chết ngay trước mắt mình nên trái tim em mới đóng chặt như vậy, rằng hãy để em được một mình.

Thế nhưng sự thật không phải vậy!

Em không hề cảm thấy buồn!

Cho dù em đã cố tìm kiếm trong trái tim mình những kỉ niệm về Shii để ép bản thân phải khóc. Em vẫn không thể tìm được một chút cảm xúc nào gọi là bi thương. Cho dù Shii đã chết, em vẫn không hề cảm thấy bi thương!

Một người như em... thật quá kì lạ đúng không ạ? Cho dù đã có người chết, cho dù người chết là bạn thân của em, em vẫn không hề cảm thấy bi thương, em thật quá khác người đúng không ạ?

Giọng của Takeda càng lúc càng kịch liệt, cặp mắt ướt đầm của cô bé càng lúc càng trở nên tuyệt vọng.

Tôi đã không thể nói ra lời phủ nhận cô bé.

Đúng thế, trong suy nghĩ của tôi, cô bé thật sự quá khác người nên tôi đã không thể phủ nhận cô bé.

Tôi cũng từng nếm trải sự đáng sợ của việc bị lấy mất cuộc sống bình thường. Nhưng dù sao đó cũng chỉ vì tôi là một đứa con được nuông chiều bao bọc bởi cha mẹ mà thôi, tôi không thể hiểu được nỗi đau của Takeda, tôi chưa từng nếm trải sự tuyệt vọng của cô bé.

- Em lựa chọn cái chết cũng không phải vì em cảm thấy có tội với Shii. Chỉ là em thấy bản thân mình, kẻ đã không thể cảm thấy bi thương trước cái chết của Shii, thật đáng hổ thẹn, thật đáng ghê tởm, thật quá đáng sợ, cho nên em đã lựa chọn cái chết.

Dazai Osamu cũng từng nói “Chỉ cần chúng ta còn sống trên cõi đời này, những tội lỗi dơ bẩn của chúng ta sẽ bị những tội lỗi đáng hổ thẹn hơn chồng chất lên, sự khổ não của chúng ta sẽ chỉ càng trở nên mãnh liệt hơn” . “Tôi muốn chết, tôi phải chết, việc sống trên cõi đời sẽ chỉ gieo mầm cho tội ác!” Em không chịu nổi việc phải tiếp tục sống với gánh nặng này nữa rồi! Anh Konoha, anh hãy nói cho em biết, cho dù vậy em vẫn phải tiếp tục sống sao? Anh sẽ nói với em rằng em phải tiếp tục sống sao? Rằng việc em lựa chọn cái chết là sai lầm sao? Em không thể tự giải thoát cho chính mình sao?

Bàn tay đang nắm chặt lấy Takeda của tôi hơi buông lỏng.

Chị Rihoko vì muốn giải thoát cho anh Shuuji mà đã lựa chọn thực hiện nguyện vọng của anh ấy.

Thế nhưng...

Thế nhưng tôi...

Tôi nắm chặt bàn tay vừa lỏng ra.

Takeda mở to mắt đầy ngạc nhiên.

- Anh không biết... anh thực sự không biết. Có lẽ những việc anh sắp làm là sai lầm, có lẽ đối với em những điều anh sắp nói là rất quá đáng. Nhưng anh không thể để cho em chết được. Tại sao lại không được ư? Bây giờ thì chính anh cũng không biết, nhưng anh sẽ giúp em tìm ra một lý do để tiếp tục sống! Thế nên em hãy đợi thêm một thời gian nữa rồi hãy quyết định có nên chết hay không! Em hãy thử sống thêm một lần nữa! Hãy cố gắng sống! Anh sẽ suy nghĩ cùng em, chúng ta sẽ lo lắng cùng nhau! Anh biết anh có thể làm được điều đó!

Nước mắt chảy dài trên má Takeda.

- Cho dù... anh nói như vậy thì...

- Xin em, Takeda, qua bên này đi!

- Không được... em đã...

Takeda vung tay của tôi ra. Động tác này khiến cơ thể cô bé mất thăng bằng, chân cô bé trượt ra khỏi rìa sân thượng.

- Takeda!!!

Quyển sổ con vịt rơi trên nền xi măng, gió lật từng trang giấy phành phạch.

Tôi nằm sấp trên đất, hai tay nắm chặt lấy tay của Takeda.

Hai chân của cô bé, cùng với cánh tay còn lại đang cầm chiếc cốc hình con vịt đang đung đưa ngoài khoảng không như một chiếc điều đứt dây bị vướng vào cột điện.

- Thả em ra đi... cứ để em chết như thế này...!

Takeda cầu xin tôi với giọng khàn khàn.

- ... Anh không làm được!

Tay tôi như sắp đứt lìa. Đáng chết, nếu tôi không tự giam mình trong nhà suốt như vậy, nếu tôi rèn luyện để có nhiều cơ bắp và sức mạnh hơn thì tốt rồi.

- Làm ơn! Anh Konoha...

- Không được!

Tôi sẽ không buông tay, tôi có thể buông tay sao? Khi Miu ngã xuống trước mắt tôi, tôi chỉ đứng sững ở đó mà không làm gì cả.

Cho dù tôi không hiểu được tâm tình của Miu, cho dù tôi không thể khuyên nhủ cậu ấy, tôi vẫn có thể chạy tới và ôm lấy Miu.

Tôi đã có thể đuổi tay và ngăn cậu ấy lại.

Cho nên lần này tôi sẽ không buông tay, không bao giờ!

- Anh sẽ không cho em chết. Chỉ cần còn sống trên cõi đời này thì ai cũng phải đối mặt với vô số điều đáng hổ thẹn! Anh cũng thế, hai năm trước anh bị người ta gọi là cô gái, là thiếu nữ xinh đẹp bí ẩn, anh quá xấu hổ nên đã tự giam mình trong phòng không chịu đến trường, anh đã cảm thấy tương lai của mình mờ mịt, nhưng bây giờ, em nhìn anh đi, anh vẫn sống, vẫn sống rất tốt!

Takeda mở to mắt ngạc nhiên khi nghe thấy những lời tôi thốt ra.

- C-Cô gái...?

Đúng lúc này, bởi vì mồ hôi, tay của Takeda trở nên trơn tuột.

- Á!

Tay cô bé trượt khỏi tay của tôi.

Tuy nhiên, có thêm hai cánh tay khác lại đuổi ra từ bên cạnh tôi và bắt lấy tay cô bé.

- Đúng thế, ai cũng có những nỗi hổ thẹn mà họ muốn giấu kín trong lòng. Chị cũng thế, dạo trước chị đã lỡ ăn mất quyển *Đại gia Gasby* mượn từ thư viện.

Chị Tooko ép bộ ngực lép của chị ấy xuống nền xi măng, nhăn nhúm mặt mày một cách khổ sở, hai tay chị ấy đang đuổi ra từ khe hở của song sắt và nắm chặt lấy tay của Takeda.

Tôi cũng vội vàng vươn cả hai tay ra nắm chặt lấy tay của Takeda.

- ...Chị Tooko...sao chị lại ở đây?

- ...À, lúc nãy chị đến thư viện thì được một cô bé đang trực ở đó nói cho chị biết là Konoha đã chạy như điên ra ngoài... thế nên chị chạy đi tìm em...

Đối với chị Tooko, người vốn ở trong nhà còn nhiều hơn cả tôi, có lẽ việc giữ tư thế này với chị ấy là rất vất vả.

Takeda thì thảo, trông cô bé rất hỗn loạn.

- Lỡ ăn mất... Gasby...là sao...ạ?

Mồ hôi chảy ròng ròng trên vầng trán trắng ngần, chị Tooko trả lời.

- ...Ư ư... Trên đời này còn nhiều điều em không thể hiểu nổi đâu. Đi tìm lời giải cho những điều đó cũng là một thú vui trong đời này.

Phía dưới chúng tôi đột nhiên vang lên những tiếng la hét ầm ỹ.

Xem ra đã có ai đó nhận ra chúng tôi và trở nên hoảng loạn.

Takeda thở dài nhìn xuống phía dưới. Có lẽ cô bé cảm thấy lẻ mề mải mà vẫn không chết được thể này thật phiền phức cho nên cô bé bắt đầu giãy giụa, để thoát khỏi tay của chúng tôi, thấy thế chị Tooko la lên.

- Takeda, ngoài *Mất tư cách làm người* ra thì em đã từng đọc tác phẩm nào khác của Dazai Osamu chưa?

- Ờ?

Động tác của Takeda dừng lại trước câu hỏi bất ngờ của chị Tooko.

Chị Tooko vừa lôi kéo tay của Takeda vừa nói một cách kích động.

- Có rất nhiều người chỉ đọc *Mất tư cách làm người* rồi cho rằng tác phẩm của Dazai rất tăm tối và u sầu, không tốt cho sức khỏe gì gì đó, nhưng mà, đó chỉ là những đánh giá chủ quan phiến diện. Chúng ta không thể chỉ thông qua *Mất tư cách làm người* mà đánh giá toàn bộ các tác phẩm của Dazai được. Chẳng lẽ em chưa đọc *Chạy đi! Melos!* trong tiết Giáo dục công dân sao? Em chưa từng yêu thích Melos, người vốn đi tới thành thị để mua lễ vật cho lễ kết hôn của em gái, cuối cùng vì nghe thấy những việc ác của đức vua mà nổi lòng hiệp nghĩa rồi xông thẳng vào cung đình giết chết đức vua, sau đó bị bắt lại, em chưa từng yêu thích một nhân vật nhiệt huyết như vậy hay sao? Lòng ngực của em cũng không hề rung động trước tình bạn thắm thiết giữa Selinuntius và Melos sao? Melos đã ở trần chạy tới bên Selinuntius đấy, em có biết không?!

Ôi trời ơi, chị lại đang nói cái quái gì vậy, chị Tooko?

Tôi thật sự rất muốn ôm lấy đầu mình.

Tuy nhiên, chị Tooko vẫn rất nghiêm túc nói tiếp, bất chấp mồ hôi chảy nhễ nhại.

- Em hãy thử tưởng tượng đi! Cho dù thời đại có khác nhau đi chăng nữa, thì cái việc ở trường chạy giữa phố cũng rất đáng hổ thẹn đúng không? Nhưng Melos đã mình trần chạy thẳng tới đích, tới nơi có người bạn của anh ta đang đợi. Ngay cả một vị vua không tin tưởng lòng tốt của con người, bạo ngược, lạnh lùng vô tình như vua Dionysus cũng vì thế mà bị cảm hóa!

Trong trí nhớ của chị thì câu nói của Selinuntius “Melos, sao cậu trần truồng thế kia?” ở cảnh cuối cùng không được in trong sách Giáo dục công dân cấp một. Em hãy thử đọc nguyên tác một lần đi! Chỉ cần câu nói đó của Selinuntius cũng đã rất đáng để đọc thử rồi.

Không chỉ Melos. Dazai còn có rất nhiều tác phẩm tuyệt vời khác mà ở trong đó chan chứa niềm tin và tình yêu đối với con người! Em đọc *Cây diệp anh đào* và *Chiếc sáo ma thuật* chưa, chưa đọc thì nhớ về tìm đọc ngay nhé! Tình thương của người chị dành cho người em

gái mắc căn bệnh nan y sẽ bóp nghẹt trái tim người đọc. Cảnh cuối cùng không chỉ có bi thương, nó còn bao hàm sự dịu dàng và tràn ngập ánh sáng, hi vọng. Cả chuyện người em gái muốn cho chị dâu nhìn thấy cảnh tuyết rơi lộng lẫy trong *Câu chuyện đêm tuyết*, và người vợ yêu chồng tha thiết như thời còn là một thiếu nữ trong *Làn da và trái tim* nữa, tất cả bọn họ đều rất ngây thơ và dịu dàng, khiến người ta không thể không yêu quý họ. Cả hình ảnh năm anh chị em xuất hiện trong *Ánh đèn lẳng mạn* thay nhau viết cùng một quyển tiểu thuyết, nhìn họ mà chị như đang xem một bộ phim về tình cảm gia đình. Còn cô gái trong truyện *Nữ sinh* thì đáng yêu đến mức khiến người ta muốn ôm lấy cô ấy mà cưng nựng.

Truyện *Hồ thẹn* lấy bản gốc từ lá thư của một nữ độc giả gửi tới Dazai, *Good Bye* – tác phẩm cuối cùng của Dazai – và *Cậu bé thời thượng* – truyện về nên hình tượng những cậu chàng yêu thích quần áo đắt tiền – đều là những tác phẩm đầy hài hước khắc họa đời sống thu nhỏ của con người. Trong tùy bút *Chính tại tôi nghe*, em sẽ có thể thấy được một Dazai rất “người” khi ông khiêu khích Shiga Naoya. Nếu em ưa thích những câu chuyện cảm động, vậy hãy đọc *Chuyện con chó cưng* hoặc *Tiền!* Chúng đều chứa chan sự dịu dàng của Dazai và niềm tin với con người của ông. Chúng đều là những tuyệt tác rung động lòng người. Nếu em chưa đọc hết những truyện đó mà đã chết thì thật là phí phạm!

Thế loại thuyết phục gì đây?

Có người sẽ thuyết phục người sắp tự tử thế này sao?

Thế nhưng, chị Tooko rất nghiêm túc.

Cực kì, cực kì nghiêm túc, như thể chị ấy đang đặt cược cả tính mạng vào việc này.

Takeda không nói gì, đôi mắt ngược lên nhìn chị Tooko của cô bé dần dần trở nên ướt đẫm, rồi nước mắt trào ra.

Có lẽ cô bé không biết phải làm sao trước một bà chị quá kì lạ, quá ngốc như vậy.

Khuôn mặt cô bé nhăn nhúm lại, Takeda nở một nụ cười mà như mỉa.

Mồ hôi tuôn ra nhễ nhại, mắt đầy tơ máu, nhưng chị Tooko vẫn dùng hết sức tiếp tục nói.

- Em cũng phải đọc *Truyện cổ tích*, đây là tập hợp những truyện dân gian được cải biên theo lối hài hước ra đời trong thời kì xã hội Nhật Bản bị quản chế nghiêm ngặt sau thất bại trong thế chiến thứ hai. Mẫu truyện *Thỏ và Chồn* trong đó sẽ khiến em ồ lên ngạc nhiên bất ngờ lại còn có cả cách viết truyện như thế này.

Em thấy chưa! Dazai không chỉ có *Mất tư cách làm người* thôi đâu!

Đúng là sau khi viết xong *Mất tư cách làm người* thì Dazai đã lựa chọn cái chết. Đúng là ông ấy cũng từng viết rất nhiều tác phẩm đầy u ám, có lẽ *Mất tư cách làm người* chính là câu trả lời mà Dazai tìm được.

Nhưng chỉ có vậy thì không phải toàn bộ tư tưởng của Dazai.

Trong tác phẩm của Dazai, vẫn còn rất nhiều người tốt bụng và dịu dàng. Vẫn còn rất nhiều người bình thường và yếu đuối nhưng họ luôn cố gắng trở nên kiên cường.

Lấy nguyên mẫu từ quyển nhật ký của người tình Ooda Shizuko, Dazai đã viết truyện *Tà dương* miêu tả sự xuống dốc của một quý tộc gây chấn động một thời. Nhân vật nữ chính Kazuko bởi vì gia cảnh sa sút mà mất đi tình yêu, nhưng cho dù vậy, cô vẫn chấp nhận một mình sinh ra và nuôi dưỡng đứa con trong bụng và kiên cường sống tiếp. Kết truyện cũng không phải Tà dương mà là cảnh bầu trời im ắng ban sớm dần sáng ngời bởi ánh mặt trời mọc khiến người đọc cảm thấy rất hưng phấn! Cho dù mặt trời đã lặn, thì chỉ cần vượt qua đêm tối, ta vẫn sẽ thấy nó mọc lên!

Còn nữa, trước khi đọc hết những câu chuyện tuyệt vời về những cảnh sắc mỹ lệ được Dazai khắc họa trong *Phong cảnh hoàng kim*, em tuyệt đối không được tìm tới cái chết! Ít nhất thì em phải sống cho đến khi em đọc đi đọc lại *Dazai Osamu* toàn tập 100 lần, rồi viết một bài báo cáo 1000 trang về Dazai cho chị.

Một giọt nước mắt lăn xuống và rơi vào chiếc cốc con vịt mà Takeda đang cầm.

Những ngón tay của cô bé lỏng ra.

Chiếc cốc rơi thẳng xuống dưới, chạm vào mặt đất và vỡ tan.

Takeda vươn bàn tay trông không ra, nắm chặt lấy tay của chị Tooko và tôi.

Chương cuối: Câu chuyện mới

“Em không được chết!,” đó là những lời anh ấy đã nói với tôi.

Anh ấy nói rằng anh ấy sẽ cùng tôi tìm ra một lý do để tôi sống tiếp, rằng anh ấy sẽ cùng tôi phiến não, thế nên anh ấy muốn tôi hãy hoãn cái chết của mình lại.

“Em không được chết!,” đó là những lời chị ấy đã nói với tôi.

Chị ấy nói rằng nếu tôi chỉ mới đọc *Mất tư cách làm người* mà đã lựa chọn cái chết thì thật lãng phí. Rằng Dazai còn viết rất nhiều tác phẩm tuyệt vời nữa, cho nên tôi phải sống cho đến khi tôi đã đọc hết tất cả chúng.

Cả hai người đều nắm chặt tay tôi, đều cố gắng thuyết phục tôi.

Tôi đã khóc.

Tôi đã vừa khóc vừa cười.

Tôi vẫn không biết cái gì là buồn, cái gì là vui, cái gì là đau thương, cái gì là hạnh phúc, chỉ là tôi không thể ngăn nước mắt trào ra. Có lẽ, vào lúc đó, mặt của tôi đã nhăn nhúm như một con khỉ trong sở thú, hoặc là như một đứa trẻ mới sinh.

Tôi thả lỏng bàn tay ướt đầm mồ hôi, chiếc cốc mà Shii tặng tôi trượt khỏi những ngón tay và rơi xuống.

Để nhắc mình không được quên tội ác đã làm với Shii, tôi luôn đặt chiếc cốc này ở nơi tôi có thể nhìn thấy.

Nhưng khi nó rời khỏi những ngón tay của tôi, va vào mặt đất và vỡ tan tành, tôi bỗng thở phào nhẹ nhõm.

Lòng tôi trở nên nhẹ nhõm, tôi có cảm giác như mình đã được giải thoát.

Có lẽ đó là vì tôi là một kẻ vô ơn bạc nghĩa.

Có lẽ cho dù làm thế nào đi chăng nữa, tôi vẫn sẽ phải sống tiếp trong lột con quái vật không hiểu lòng người.

Có lẽ ngày hôm đó, tôi nên kết thúc sinh mệnh của mình trên sân thượng.

Thế nhưng mà, tôi đã duỗi bàn tay của mình và nắm lấy tay của hai người đó.

Mặt của cả hai đỏ bừng, vừa rên rỉ vừa cố kéo tôi lên.

Đúng lúc đó, các thầy cô và người của sở cứu hỏa chạy tới, họ đã giúp kéo tôi lên.

Về sau thầy cô và cha mẹ đều gặng hỏi tại sao tôi lại làm ra chuyện như vậy. Họ hỏi rốt cuộc đã có chuyện gì? Tôi đã bị ai bắt nạt sao?

“Không phải. Con chỉ muốn nghịch một chút nên đã ra đứng ngoài hàng rào chơi, rồi sau đó con bị trượt chân.”

“Con sợ quá, cứ tưởng là mình chết chắc rồi.”

Khi tôi giả bộ khóc lóc thảm thiết và trả lời như vậy, tôi bị mấy người lớn nạt cho một trận vì tội nghịch dại.

Những lời đồn về chuyện này chẳng mấy chốc đã lan ra khắp trường, tôi nhanh chóng trở thành người nổi tiếng.

Có người ở sau lưng nói xấu tôi, có người trêu chọc tôi, có người nhìn tôi bằng ánh mắt

thương hại.

Trong số đó, cũng có người đối xử tử tế với tôi.

Cũng có người nói chuyện với tôi như chưa từng có chuyện gì xảy ra.

Cũng có người lo lắng hỏi tôi thế này:

- Chuyện đó thật sự không phải là do cậu định tự tử đấy chứ? Cậu gặp vấn đề gì à?

Mỗi người đều có một phản ứng khác nhau.

Có người thiện lương thì sẽ có người ác ý, có người thờ ơ không quan tâm.

Cho dù trong trường học hay ngoài xã hội thì cũng đều như vậy.

Mỗi lần như vậy, tôi đều giả vờ làm một cô bé ngây thơ ngốc nghếch và cười nói: “Hi hi, mình thất bại mất rồi. Xấu hổ quá đi.”

Quả nhiên con người không thể thay đổi dễ dàng như vậy được.

Từ nay về sau, tôi sẽ vẫn mang lên chiếc mặt nạ tên hề và tiếp tục lừa gạt người đời.

Tuy nhiên, tôi không cảm thấy xấu hổ vì việc đó như trước kia nữa.

Tôi đã chia tay với Hiro.

Khi tôi nói với cậu ấy: “Cậu không thích việc bị mọi người chú ý khi ở cạnh mình đúng không?”, Hiro đã trả lời: “Mình đâu có nghĩ vậy đâu...,” nhưng ánh mắt của cậu ấy đã không nhìn thẳng vào tôi.

“Mình cũng cho rằng tốt hơn hết là chúng ta nên giữ một khoảng cách nhất định với nhau.”

Khi nghe tôi nói bằng giọng nói tỉnh táo khác hẳn ngày thường như vậy, Hiro giật mình nhìn tôi như thể cậu ấy đang nhìn một người xa lạ. Sau đó cậu ấy khẽ trả lời: “Mình hiểu rồi”.

Tôi biết bạn Hanamura, quản lý câu lạc bộ bóng rổ, đang để ý Hiro.

Trước đó, bạn Hanamura cũng là một trong những người đã trêu chọc tôi. Thế nên tôi nghĩ rằng bạn ấy chắc chắn sẽ đi an ủi Hiro.

Việc ghi lại những chuyện đã xảy ra từ trước tới giờ cũng không còn khó khăn nữa.

Những lần trước, khi tôi viết ra phần bản chất đáng ghê tởm và xấu xí của mình, nhiều

lần tôi thường ngoảnh mặt khỏi quyển sổ.

Tôi đã rất sợ hãi, trong đầu tôi, những con chữ đen sì kia tựa như những lời nguyên do bản.

Tuy nhiên, bây giờ càng viết tôi lại càng cảm thấy mình như đang xả hết nước mủ ứ đọng bấy lâu trong lòng ra ngoài, lòng tôi càng lúc càng trở nên sạch sẽ. Khi tôi cầm bút và viết như hiện tại, tâm tình của tôi trở nên bình thản, tôi cảm giác như mình có thể nhìn thấu tương lai xa xôi.

Có lẽ đâu đó trong tôi vẫn còn hối hận tại sao mình đã không chết vào cái ngày hôm đó.

Thế nhưng tôi cũng cảm ơn hai anh chị câu lạc bộ Văn học đã cho tôi biết được rằng “thật tốt là mình đã không chết”.

Nhất định là như vậy.

Còn nữa, nếu như từ nay về sau, có ai đó xuất hiện và nhìn thấu vai diễn tên hề của tôi, tôi sẽ cười và uốn ngực ra nói với người đó rằng: “Ừ, đúng rồi đấy. Bạn giỏi ghê!”.

Nếu như tôi được gặp một người giống như Shii, có lẽ tôi sẽ không bao giờ nói dối người đó nữa.

Một tuần sau sự kiện trên sân thượng.

Giờ tan trường của một ngày tháng Sáu với mưa phùn và những hàng cây ướt đầm nước, Takeda đến thăm câu lạc bộ Văn học, cô bé mang theo bài báo cáo đã được hoàn tất.

- Đây ạ. Em xin lỗi vì đã gửi bài trễ.

Bởi vì chị Tooko đã chạy tới thư viện nên tôi thay chị ấy nhận báo cáo của Takeda.

- Oa, dày ghê. Xem ra em đã dồn nhiều công sức vào tác phẩm này phết nhỉ.

- Hi hi, em viết đại thôi ạ, đến khi nhìn lại thì nó đã nhiều thế này rồi. À mà anh Konoha nè, lúc trước ở kho sách dưới tầng hầm anh đã nói với em là dù cho em có viết thì cũng chẳng có gì thay đổi đúng không?

Takeda nhìn tôi, vẻ mặt cô bé trông rất thanh thản.

- Em cũng từng nghĩ như vậy. Nhưng khi em thử viết bài báo cáo này, em bắt đầu nghĩ rằng sáng tác cũng có thể cứu giúp người ta. Em chắc chắn như vậy!

- Ừm, có lẽ em nói đúng.

Những câu chuyện Miu viết đã luôn sưởi ấm và gột rửa tâm hồn tôi.

Khi Miu viết truyện trên những trang giấy rời được ghim lại với nhau, trông cậu ấy cũng rất hạnh phúc.

Những câu chuyện đã xảy ra khi đó cũng không phải tất cả đều là hư ảo.

Cho nên, giống như Takeda đã nói với tôi, sáng tác cũng có thể chữa trị và cứu rỗi con người.

- Mà nhắc đến chuyện này em mới nhớ ra, anh Konoha từng nói hồi trước anh là một cô gái đúng không ạ?

- O ơ, cái, cái này...

- Lúc đó trên sân thượng anh Konoha đã la lên rằng anh từng bị người ta gọi là “thiếu nữ xinh đẹp bí ẩn” đúng không ạ? Chẳng lẽ anh Konoha bị bệnh giới tính? Anh là người lưỡng tính ạ? Hay thực ra anh Konoha là gay?

- Oaaa, cái đó, chuyện này, thực ra là...

- Còn nữa, chị Tooko cũng từng nói là chị ấy đã lỡ ăn mất sách của thư viện. Chuyện đó rất cuộc là sao ạ?

- Cái đó, thực ra lúc đó, là do chị ấy túng quá nói liều thôi! Làm ơn, Takeda! Em hãy quên hết mấy chuyện đó đi!

Thấy tôi lúng túng mặt đỏ tới mang tai, Takeda mỉm cười, vẻ mặt cô bé đột nhiên trở nên láu lỉnh.

Có lẽ khuôn mặt này là khuôn mặt mà cô bé chưa từng để ai nhìn thấy.

- Vâng, em hiểu rồi. Em sẽ giữ kín chuyện này trong lòng. Dù sao thì ai cũng có những bí mật đáng hổ thẹn mà họ không muốn để người khác biết, đúng không ạ?

- Cảm ơn em.

Tôi thở phào nhẹ nhõm. Bí mật của tôi thì cũng thôi đi, nhưng nếu bí mật của chị Tooko mà bị lộ ra thì chúng tôi sẽ gặp rắc rối lớn. Đài truyền hình và mấy thằng cha chuyên nghiên cứu về yêu quái sẽ lũ lượt kéo tới cho mà xem.

- Anh Konoha. Em có thể tiếp tục giữ những lá thư tình mà anh đã viết hộ em không?

- Ồ, em vẫn còn giữ mấy thứ đó à?

Takeda khẽ nở một nụ cười ngây thơ như thường lệ.

- Vâng, em đều cất chúng trong hộp bánh quy yêu thích của mình và bảo quản chúng cẩn thận ạ.

Oa, tự dưng tôi cảm thấy có chút xấu hổ khi nghe cô bé nói như vậy. Tuy nhiên Takeda đã có ơn (?) bảo vệ bí mật của tôi và chị Tooko nên tôi cũng không còn cách nào khác.

- Được rồi, nhưng em không được để cho bất kì ai đọc chúng đây.

- Hì hì, em biết rồi, em sẽ xem chúng như báu vật.

Sau khi gửi lời hỏi thăm tới chị Tooko và nói cô bé sẽ lại tới chỗ chúng tôi chơi, Takeda ra về.

Tôi ngồi xuống ghế xếp, và bắt đầu đọc bài báo cáo của Takeda.

Tiếng mưa rơi lác đác ngoài cửa sổ hoà quyện với tiếng lật giấy.

Âm thanh nhẹ nhàng đầm thấm đó ôm lấy tôi, tôi có cảm giác như mình đang trở về thời thơ ấu, nằm trong bụng mẹ và nghe tiếng hát ru.

Không biết từ khi nào, mưa đã tạnh. Ánh chiều tà nhuộm phòng sinh hoạt câu lạc bộ thành một màu vàng óng ánh.

Không biết đã qua bao lâu rồi nhỉ?

Tôi đã quá mải mê đọc bài báo cáo của Takeda, đột nhiên, tôi cảm giác trên cổ mình như có đuôi của một con mèo cọ qua cọ lại, thế là tôi vô thức vươn tay ra bắt lấy nó.

(Hửm?)

Nhưng đó không phải đuôi mèo, mà là bím tóc của chị Tooko.

Khi tôi ngoảnh mặt sang bên cạnh thì phát hiện ra là không biết chị Tooko đã trở về từ thư viện lúc nào không hay, hiện tại chị ấy đang ngồi trên một chiếc ghế xếp được đặt sát sau lưng tôi. Từ vị trí đó, chị ấy nhòm người lướt qua bờ vai của tôi và đọc bài báo cáo.

(Oa!!!)

Có lẽ vì quá chuyên tâm vào bài báo cáo, chị Tooko vừa lấy ngón trỏ tay phải đặt lên môi vừa chăm chú vào từng con chữ. Chị ấy không nhận ra tay của tôi đang nắm lấy bím tóc của chị ấy.

Không chỉ vậy, bởi vì tư thế nhòm người hiện tại, má của tôi và má của chị Tooko gần như có thể chạm vào nhau. Hàng lông mi rũ xuống và lông tơ trên má chị ấy lấp lánh ánh vàng của tia nắng. Khoảng cách giữa chúng tôi nguy hiểm tới mức chỉ cần lúc này tôi nghiêng cổ qua một chút nữa thôi là tôi đã hôn vào môi của chị Tooko.

- C-C-C-C-C-C-C-Chị~~ Tooko!

- ... Lật sang trang tiếp theo đi Konoha.

Hả?

Vẫn chăm chú vào bài báo cáo, chị Tooko thì thắm vào tai của tôi như vậy.

- Cái này, nhưng mà, cái này...

- Nhanh lên...

Chị ấy hoàn toàn đắm chìm vào trong đó rồi... Một khi chị Tooko đã ở trong trạng thái này, cho dù tôi nói gì đi nữa thì nó cũng chẳng lọt được vào tai của chị ấy.

Hiện tại thì đôi tai của “cô gái văn chương” chẳng thể nghe thấy gì nữa cả.

- V-vâng.

Tôi đành bỏ cuộc và lật sang trang tiếp theo cho chị ấy.

Vừa cảm nhận hơi thở thơm ngát mùi hoa violet và sự ấm áp từ cơ thể của chị Tooko cũng như cảm giác nhón nhột khi bím tóc của chị ấy khẽ quệt nhẹ vào cổ tôi, tôi vừa tiếp tục đọc bài báo cáo của Takeda trong gian phòng nhỏ nhuộm ánh hoàng hôn.

Khi gian phòng đã chuyển từ màu vàng nhạt óng ánh sang màu đỏ rực của bầu trời lúc chạng vạng cũng là lúc chúng tôi đọc xong bài báo cáo.

Chị Tooko khẽ thở dài.

Sau đó, cuối cùng thì chị ấy cũng phát hiện khuôn mặt đỏ bừng cứng đờ của tôi ở sát bên cạnh, chị Tooko vội vàng lùi ra sau.

- A! Kya! Chị xin lỗi!

Bởi vì chị ấy đột nhiên lùi lại, cái ghế chị ấy đang ngồi trở nên mất thăng bằng, rồi chị ấy ngã ngửa ra phía sau, bốn vó chổng lên trời.

- Ôi trời...

- Ui da... c-cái mông của tôi.

Cặp đùi thon dài của chị Tooko lộ ra ngoài vì cú ngã, chị ấy đau đến phát khóc.

- Chị không sao chứ?

- Đau mông quá đi...

Sau khi sửa sang váy áo gọn gàng, chị Tooko ngồi dậy.

Khi tầm mắt chúng tôi chạm nhau, khuôn mặt chị ấy hơi đỏ lên vì xấu hổ, nhưng ngay sau đó, chị ấy nhìn tôi và nở một nụ cười dịu dàng.

- Nhưng mà... thật tốt là Chia đã vui vẻ trở lại nhỉ.

Tôi cũng cười.

- Đúng thế.

Tôi kéo tay chị Tooko và giúp chị ấy đứng lên.

Sau đó, tôi dùng hai tay cầm bài báo cáo của Takeda và trình trọng đưa nó về phía chị Tooko.

- Đại tiểu thư, kính xin tiểu thư dùng bữa.

Dưới ánh mặt trời sắp lặn, với một tư thế ưu nhã hơn hẳn mọi khi, chị Tooko ngồi ngay ngắn trên ghế, hai chân hơi nghiêng, sau đó chị ấy cầm lấy bài báo cáo.

- Cảm ơn.

Khẽ mỉm cười, chị ấy lật từng trang của bài báo cáo, và bắt đầu đọc lại từ trang đầu tiên.

Mỗi khi đọc xong một trang, chị ấy lại lấy tay xé trang đó ra và nhẹ nhàng bỏ vào miệng nhai.

- ... Đáng quá.

Khẽ nhú mào và làm bầm như vậy, chị Tooko tiếp tục nuốt xuống từng miếng một của bài báo cáo.

- Thật sự rất đáng...

Tôi sợ là phần báo cáo này không ngọt ngào như những gì chị Tooko đã mong đợi.

Chị Tooko từ tốn ăn hết bài báo cáo mà tôi dám chắc là vị của nó chẳng hề ngon lành gì, đúng ra còn rất đáng là đáng khác.

Làn da trắng muốt, bím tóc, đồng phục của chị Tooko được nhuộm bởi ánh chiều tà rất rực rỡ nhưng cũng phẳng phát chút gì đó hiu quạnh.

Chị Tooko đã từng nói với Takeda trên sân thượng rằng cho dù mặt trời đã lặn thì chỉ cần vượt qua màn đêm nó sẽ lại mọc lên.

Cho dù đã xảy ra chuyện đau khổ tới đâu thì một ngày mai với những điều không giống với ngày hôm nay chắc chắn cũng sẽ đến.

Có lẽ, trong khi lặp đi lặp lại điều đó và hướng tới tương lai, con người cũng sẽ dần thay đổi.

Có lẽ ngay cả nỗi đau tưởng chừng như cả đời không bao giờ nguôi rồi cũng có lúc dần phai nhạt.

Sẽ thật tốt nếu ở một nơi nào đó, Miu, người đã gieo mình từ sân thượng xuống vào ngày hôm đó cũng đang nở nụ cười.

Cho dù chúng tôi không được gặp lại nhau thì tôi cũng hi vọng ở đâu đó dưới bầu trời với ánh hoàng hôn dịu dàng này, cậu ấy đang mỉm cười.

Có lẽ điều đó chỉ là mong muốn của chính tôi.

Tôi mở xấp giấy bản thảo được đóng lại thành tập ra và bắt đầu viết.

Vừa khẽ nhăm nháp bài báo cáo, chị Tooko quay sang hỏi tôi:

- Em viết cái gì đây Konoha?

- Bí mật ạ.

- Này, Konoha... hôm nào đó em thử viết tiểu thuyết đi. Chị rất muốn đọc câu chuyện mà Konoha viết.

Chị ấy đột nhiên khẽ nói như vậy, khiến trái tim tôi hơi xao động.

Khi ngẩng đầu lên khỏi trang giấy, tôi nhìn thấy nụ cười dịu dàng của chị Tooko.

Tôi nghĩ chị Tooko vẫn chưa biết được quá khứ đáng xấu hổ đó của tôi.

Thế nên vừa nãy có lẽ chị ấy chỉ buột miệng nói ra như vậy mà thôi.

Chị Tooko quay lại “dùng bữa”.

Tôi cũng tiếp tục viết lên giấy bản thảo.

Sẽ có một ngày nào đó tôi lại có thể viết tiểu thuyết sao? Tôi muốn được viết tiểu thuyết sao? Tôi thật sự không biết.

Tuy nhiên, có một điều tôi biết chắc chắn, đó là hôm nay tôi sẽ viết ra một bài văn thật ngọt ngào cho chị Tooko.

Nó sẽ là món tráng miệng sau khi chị ấy ăn xong bài báo cáo đắng chát của Takeda.

Lời tác giả

Chào các bạn, tôi là Nomura Mizuki. Tựa truyện mới lần này của tôi là câu chuyện xoay quanh “Cô gái văn chương” Amano Tooko và Inoue Konoha, người (đã từng) được xem là nữ tác giả thiên tài xinh đẹp đeo mặt nạ.

Bởi vì tôi muốn tựa truyện tiếp theo được viết theo một phong cách hoàn toàn khác so với những truyện tôi từng sáng tác trước đây, thế nên tôi đã thảo luận với người phụ trách và cho

ra đời tác phẩm này. Vốn dĩ theo những gì chúng tôi thảo luận ban đầu thì đây sẽ là một bộ truyện có bầu không khí khá nghiêm túc, thế nên tôi đã định để cho nhân vật “chị Tooko” là một người có tính cách cực kì lạnh lùng tàn nhẫn. Tuy nhiên, đến khi bắt đầu viết thì tôi lại viết ra một nhân vật lạc quan yêu đời có tính cách hoàn toàn trái ngược với những gì đã được dự định, trên quảng cáo của truyện cũng đã được dán nhãn “truyện hài hước pha chút bi kịch”.

Hài... Hài hước? À, không, thực ra thì... vâng, đúng là truyện này chẳng có gì hài cả, nhưng, ờ thì, cái này... bởi vì nó là một câu chuyện “nghiêm túc”... cho nên... tôi đã sợ là sẽ chẳng có ai mua truyện cả... thế nên... để cho chắc thì tôi đã...

Tôi rất hi vọng bộ truyện này sẽ trở thành một câu chuyện vừa ấm áp vừa khiến người ta cảm thấy nhói khi đọc.

À, tiện thể nói về việc Tooko thao thao bất tuyệt về Dazai Osamu trong truyện, thực ra tôi cũng giống như Konoha, trước đó chưa từng đọc tác phẩm nào của nhà văn này trừ mấy truyện được in trong sách giáo khoa. *Mất tư cách làm người* cũng thế, hồi tôi còn học cấp ba, tôi đã bị ấn tượng mạnh khi nghe một người bạn của tôi lảm bảm thế này: “Đọc quyển sách này thì sẽ muốn tự sát mất thôi...” thế là từ đó, trong suy nghĩ của tôi *Mất tư cách làm người* = *Quyển sách bị nguyên rủa*, và tôi đã tránh nó như tránh tà. Tuy nhiên, khi viết bộ truyện này, tôi đã thử đọc qua một lần *Mất tư cách làm người*, và ấn tượng của tôi về nó đã thay đổi 360 độ. Bây giờ tôi đã hoàn toàn là một fan hâm mộ của Dazai rồi! Tôi đặc biệt thích tuyển tập truyện ngắn của Dazai, ban nào chưa đọc thì nhất định phải thử đọc nó một lần nhé!

Phụ trách phân vẽ tranh minh họa lần này là chị Takeoka Miho. Cách lên màu đầy cảm giác huyền ảo và trong suốt của chị ấy thật sự đã khiến tôi phải thở dài thán phục. Hình tượng Tooko cũng được vẽ ra y như những gì tôi tưởng tượng trong đầu. Lần đầu tiên cầm bản nháp mà chị Takeoka đưa cho tôi, tôi đã không kìm được xúc động. Chị Takeoka, chân thành cảm ơn chị vì những bức minh họa tuyệt vời!

Mỗi lần bắt đầu một tựa truyện mới, tôi đều rất lo lắng không biết mình có thể đi được tới cuối cùng hay không. Tôi sẽ nỗ lực hết mình, thế nên nếu các bạn cũng có thể đi cùng tôi đến cuối chặng đường, tôi sẽ rất vui. Hẹn gặp lại!

Ngày 04, tháng 04 năm 2006

Nomura Mizuki

Trong truyện đã trích dẫn và tham khảo những văn tịch dưới đây.

- *Anh đào - Mất tư cách làm người* (Tác giả: Dazai Osamu, NXB Holp Pub, xuất bản lần đầu năm 1985)

- *Mất tư cách làm người* (Tác giả: Dazai Osamu, NXB Shinchousha, xuất bản lần đầu năm

1952)

- *Chạy đi! Melos!* (Tác giả: Dazai Osamu, NXB Kadokawa Shouten, bản chỉnh sửa, xuất bản lần đầu năm 1970)

- *Sự thật về tình yêu của Dazai Osamu, quyển sổ cái chết và vụ tự tử trong đêm mưa tại Tamagawa* (Tác giả: Yamazaki Tomie, biên tập: Nagashino Kouichirou, NXB Gakuyou Shobou, xuất bản lần đầu tiên năm 1985)

Chào các bạn, tôi là Takeoka Miho. Nhờ có sự giúp đỡ của chị Nomura, cuối cùng tôi cũng có thể vẽ ra một cách chi tiết bộ đồng phục, sách vở, cặp và giấy bản thảo của Tooko và Konoha để đem tới cho các bạn.

Tôi có quên gì không nhỉ...?

Mời các bạn ghé thăm [Đào Tiểu Vũ eBook - www.dtv-ebook.com](http://www.dtv-ebook.com) để tải thêm nhiều eBook hơn nữa.

Growing Readers